

Thị Diệp Thành Si

Contents

Thị Diệp Thành Si	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8	14
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	23
14. Chương 14	25
15. Chương 15	26
16. Chương 16	28
17. Chương 17	30
18. Chương 18	31
19. Chương 19	33
20. Chương 20	35
21. Chương 21	37
22. Chương 22	38
23. Chương 23	40
24. Chương 24	42
25. Chương 25	43
26. Chương 26	45
27. Chương 27	47
28. Chương 28	48
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	55
33. Chương 33	57
34. Chương 34	59
35. Chương 35	60
36. Chương 36	62
37. Chương 37	64
38. Chương 38	66
39. Chương 39	67
40. Chương 40: Phiên Ngoại	69

Thị Diệp Thành Si

Giới thiệu

Thể loại: Đàm Mỹ, hiện đại, phụ tử, niên thượng, cường công tàn tật thụ, HEEditor : Tiểu Hân Trong tiềm thức của mình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-diep-thanh-si>

1. Chương 1

Trận mưa to xua tan đi khí trời oi bức, một buổi sáng mùa hè nhẹ nhàng thoải mái, sự sống dường như lan tràn khắp các ngõ hẻm, ánh mặt trời buổi ban mai xuyên thấu qua những tòa nhà san sát nhau, đập lên mặt đất, đập lên thân mọi người.

“A, Diệp Tử, sớm vậy đã về rồi ư? Đưa báo xong rồi sao?”

“Đúng vậy, Trần đại mụ. Con còn phải về làm bữa sáng nữa, con xin đi trước.”

Trần đại mụ nhìn bóng dáng khập khiễng của Diệp Tử, thương tiếc lắc lắc đầu, chỉ mới là một đứa nhỏ mười hai mười ba tuổi, chân lại bị tật, những ngày sau này phải trải qua thế nào đây?

“Lắc đầu cái gì đó, lão Trần?”

“Ai da, còn không phải vì đứa nhỏ Diệp gia kia sao! Nhỏ như vậy, chân bị tật, lại không được đọc sách, ai ”

“Phải trách mẹ của nó! Lúc thấy bà ta một mình dẫn con tới đây, liền thấy có vấn đề, không chịu đi làm việc bình thường, chỉ biết làm ki...”

“Suyt!! Chừa chút khẩu đức cho người ta đi...” Nói xong, Trần đại mụ quay đầu nhìn nhìn, trong mơ hồ, bóng dáng đi đường kia, dường như đang cố gắng thẳng lưng.

“Mẹ! Con đã về!” Đứa nhỏ được gọi là Diệp Tử dùng đôi tay gầy yếu của mình, đẩy ra cánh cửa gỗ nặng nề, lớn tiếng hô vào nhà, trong giọng nói có sự sung sướng của việc mình đang cố gắng kiếm tiền.

“Về thì về! Có cần hô to như thế không? Tao còn phải ngủ nữa!!”

Qua hồi lâu, một người đàn bà tóc rối bù đi xuống lầu, vừa đi vừa ngáp, cả người thoát nhìn rất uể oải.

“Con... hôm nay được lĩnh... tiền lương, cho nên... hỏi mẹ muốn ăn cái gì?” Diệp Tử vốn vui vẻ không thôi, khi nghe được lời nói của người đàn bà thì lộ ra vẻ mặt thất vọng.

“Nga? Vậy vừa lúc, đưa hết cho tao! Hôm qua chơi mất chược thua lão Vương, hôm nay nhất định phải thắng lại!” Nghe thấy lời của con mình, hai mắt buồn ngủ của người đàn bà đột nhiên sáng lên, nhìn chăm chăm Diệp Tử.

Diệp Tử đứng đó không nhúc nhích, tay nắm chặt số tiền kia, không nói lời nào đứng đó, đầu cúi thật thấp.

“Sao? Không nghe thấy hả? Mau đưa đây!!” Người đàn bà rống lên, sắc mặt bắt đầu trở nên khó coi.

“Mẹ... mẹ đừng đánh bạc nữa... con không đi học, chỉ cần cố gắng kiếm tiền, nhất định có thể nuôi sống hai mẹ con chúng ta!” Diệp Tử nói đến âm cuối thì cực kỳ hưng phấn, dường như đang nghĩ đến tương lai tốt đẹp sau này, nhưng sự thật luôn tàn nhẫn.

“Ầm!”

Lời Diệp Tử vừa dứt, một thứ gì đó đã bay thẳng qua đây, phát ra một tiếng “ầm”, mảnh vỡ rơi vụn trên đất, lúc này Diệp Tử mới nhìn thấy đó là một bình hoa, cậu chậm chạp ngẩng đầu, phát hiện mẹ ban đầu đứng ở cầu thang không biết từ lúc nào đã xuống đây, đi tới trước mặt cậu.

“Mày cho là chút tiền kia có thể nuôi sống chúng ta sao? Nếu không có tao chịu mở đùi, có thể nuôi mày lớn tới bây giờ không?! Bây giờ mày lớn rồi, cảm thấy có người mẹ như tao rất mất mặt phải không? Lời của tao mày cũng không nghe!! Được lắm, mày cút cho tao! Tao không có đứa con như mày!!!” Người đàn bà càng nói càng kích động, nói xong lời cuối cùng, nàng như người điên mà bẻ gãy cành cây trên chậu bên cạnh, rồi chỉ ra ngoài cửa hét lớn.

Diệp Tử không nói lời nào, bởi cậu biết hiện tại có nói gì cũng vô dụng, cậu không phải lần đầu tiên gặp tình huống như thế, yên lặng xoay người, chậm rãi ra khỏi cửa, rẽ qua, về mặt ngay đại đi tới trước mấy bước, dựa vào tường, chậm rãi ngồi xuống, vùi đầu vào hai gối, đầu dần dần cúi thấp, cậu, không chút tiếng động bắt đầu nức nở.

“Là nó?”

Một chiếc BMW đậu cách đó không xa, người bên trong nhìn tất cả những chuyện đã xảy ra, khi nghe thấy đáp án mình muốn biết, trong mắt xẹt qua chút kinh ngạc, nghi ngờ cùng thương tiếc.

“Dẫn nó về rồi báo cáo kết quả với lão gia đi.”

Có chuyện gì cũng phải để hần dẫn người về rồi nói sau.

2. Chương 2

Thượng Hải đến thành phố X chỉ cần ngồi máy bay từ 1-2 tiếng, Diệp Tử ngồi trong khoang máy bay, cố gắng ra vẻ đang ngồi ngay ngắn, nhưng mắt vẫn không nhịn được liếc qua hai bên.

Đây là lần đầu tiên cậu được ngồi máy bay đó! Có lẽ cũng là duy nhất trong đời... Diệp Tử thầm nghĩ, cậu dường như còn đang đắm chìm trong tâm trạng không thể tin được, nhìn những đám mây ngoài cửa sổ, cậu không khỏi hồi tưởng về chuyện vừa xảy ra...

“Cái gì? Bác nói muốn đón cháu về thành phố X?!” Diệp Tử đang cầm chổi kinh ngạc nhìn lão nhân về mặt nghiêm túc trước mắt, lão bá này, không đi nhầm nhà chứ? Hay là bị thần kinh? Diệp Tử nghĩ đến khả năng thứ hai, nắm chặt chổi lùi về sau mấy bước.

“Cậu không có nghe sai, tôi phụng mệnh đại lão gia đón cậu về Phù gia.” Lão nhân nhìn thấy động tác của Diệp Tử cũng không lộ vẻ khó chịu, trong mắt tựa như còn lộ chút vui vẻ.

“... Cháu nói này, chắc bác đã nhìn lầm rồi! Cháu họ Diệp, không phải họ Phù, bác đi nhanh đi!” Nói xong, Diệp Tử cũng không để ý hần, tiếp tục làm việc của mình, nghĩ thầm dù sao cũng phải đuổi cái người kỳ quái này đi đúng không?

“Mẹ cậu họ Diệp, nhưng cha của cậu họ Phù, cậu là thiếu gia của Phù gia chúng tôi.” Lão nhân xem nhẹ lời nói của Diệp Tử, về mặt như nghĩ đến chuyện gì mà càng thêm nghiêm túc, kẻ khác nhìn cũng phải lùi về sau.

“Lão nhân gia, cháu nói bác đã —” Diệp Tử chịu không nổi lão nhân lải nhải, bước tới trước mặt hần, vừa muốn bảo hần rời đi, lại bị mẹ đánh gãy.

“Thằng chết tiệt! Mới sáng sớm đã la la cái gì? Không cần ngủ sao?” Người còn chưa xuất hiện, giọng nói chói tai đã truyền vào tai, độc hại thần kinh của hai người, sau đó một người đàn bà tóc tai lộn xộn, khiến vẻ mặt của lão nhân thay đổi.

“Mẹ... xin lỗi, đã đánh thức mẹ. Người này... đi nhầm nhà.” Diệp Tử nhìn mẹ đang đi xuống, có chút sợ hãi cúi đầu, nhẹ nhàng nói.

“Đi nhầm nhà còn không đuổi đi hả? Để ông ta ở lại có tiền sao? Ngu muốn chết!” Ngón tay cay độc tiếp tục được phun ra từ trong miệng người đàn bà, đầu Diệp Tử càng cúi càng thấp, mà sắc mặt của lão nhân đã trở nên khó coi.

“Khụ! Bà Diệp, tôi được Phù lão gia phái tới đón tiểu thiếu gia trở về.”

“Cái gì?!” Đôi mắt đang buồn ngủ của người đàn bà lập tức trừng thật lớn, vẻ mặt không thể tin được, cũng may nàng đã xuống lầu rồi, nếu không, có lẽ nàng sẽ té từ trên cầu thang xuống.

“Ông nói, cha của... Phù Kinh... muốn nó trở về?” Người đàn bà đã hồi phục lại vẻ mặt bình thường, nàng ngồi trên ghế, bắt chéo chân, lấy bật lửa ra, bắt đầu châm lửa, nhưng cái bật lửa luôn run run, không thể đứng yên một chỗ, cuối cùng nàng đơn giản ném cái nó đi.

“Mẹ...” Diệp Tử tiến lên, muốn nói rồi lại thôi mà nhìn mẹ mình.

“Bao nhiêu tiền?” Ánh mắt người đàn bà liếc qua Diệp Tử, rồi rơi trên người lão nhân.

“Mẹ...” Diệp Tử lại bước lên trước.

“Cho bà chi phiếu, tùy bà điền số tiền.” Vừa nói, lão nhân vừa lấy ra một tấm chi phiếu, đưa đến trước mặt người đàn bà.

“Mẹ... cái gì cháu của Phù gia? Không phải con là con của mẹ sao? Tại sao mẹ lại cầm tờ chi phiếu kia? Mẹ không cần con nữa ư?” Nói xong lời cuối cùng, mắt Diệp Tử đã đỏ lên, cậu vẫn kiểm chế mình, tự nhủ mình không được khóc ra.

“Được rồi! Nếu tao đã thu tiền, thì cũng đến lúc nói mọi việc cho mày. Mày là cháu của Phù lão nhân người đứng đầu ban phái xã hội đen ở thành phố X, còn cha mày, là giám đốc công ty Thanh Diệp thành phố X, mày thực sự là con của kẻ có tiền! Mà tao thì chỉ là một người sinh ra mày mà thôi, tao vốn không có tình cảm gì với mày, tao luôn đợi đến lúc mày lớn lên rồi bán mày lấy tiền.” Người đàn bà chậm rãi nói ra thân thế bí mật của Diệp Tử.

“Mẹ đùa phải không? Chuyện này... sao có thể phát sinh trên người con? Trên người một đứa trẻ này? Mẹ, ông ta đã đi nhầm nhà, tìm nhầm người, đúng không? A?” Diệp Tử chạy tới trước mặt mẹ mình, sớm đã không không chế được mà lệ rơi đầy mặt, bàn tay gầy gò của cậu cầm lấy cánh tay mẹ, thật chặt.

“A! Mày thật phiền! Tại sao tao phải lừa mày chứ? Cũng không có lợi gì. Dù sao mày cũng mau đi đi, để tao khỏi nhức đầu nữa.” Người đàn bà hất tay, giọng nói chứa đầy ý không kiên nhẫn cùng chán ghét.

“Con...” Diệp Tử nhìn chằm chằm người đàn bà, như muốn chọc thủng một cái động trên người nàng, đây là mẹ của cậu, là người mẹ đã cùng cậu sống nương tựa nhau mười mấy năm, mẹ lừa cậu đúng không? Mẹ không thể nào nói ra những lời này được đúng không?

“Tiểu thiếu gia, chúng ta đi thôi.” Lão nhân nhìn không vừa mắt, chậm rãi đi tới, kéo Diệp Tử dậy, nhưng cậu vẫn cầm chặt cánh tay của người đàn bà.

“...”

“Mày buông tay! Tao cho tới bây giờ cũng chưa từng thương mày! Nếu không tại mày, bây giờ tao cũng sẽ không ra nông nỗi này! Cái thứ xui xẻo!” Người đàn bà tàn nhẫn nhìn Diệp Tử, hung hăng quát.

Tay Diệp Tử dần dần, dần dần buông lỏng khỏi tay người đàn bà, vẻ mặt mờ mịt cùng hồ hững, cậu yên lặng xoay người, cất bước ra cửa.

Lão nhân nhanh chóng vượt qua Diệp Tử, bảo vệ mặc đồ màu đen thấy thế lập tức mở cửa xe, Diệp Tử như hồn ma nhẹ nhàng ngồi vào, sau khi người kia nhận được ra hiệu quả lão nhân, lập tức lái xe đi. Diệp Tử nghe thấy tiếng xe khởi động, mới hồi phục tinh thần, cậu cúi đầu, lúc trông thấy ánh mắt tàn nhẫn của mẹ, cậu rất kinh ngạc, sau đó, cậu mỉm cười, mẹ nhất định là vì tốt cho cậu, mới nói như thế, mẹ nhất định còn thương cậu, nhất định!

Lão nhân đối mặt với một màn này, chỉ im lặng nhìn, trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ sâu xa.

“Tôi họ Cố, cậu có thể gọi tôi là Cố lão, có lẽ khoảng hai tiếng nữa máy bay mới đến, cậu có thể ngủ trên máy bay.” Cố lão nhìn người ngồi ngay ngắn bên cạnh, trong lòng nghĩ thật ra tiểu chủ nhân này rất tốt, cười nói.

“Nga.” Nói xong, Diệp Tử nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi.

Người như vậy, phải trở về ngôi nhà kia sao? Thiếu gia thực sự thừa nhận cậu ấy sao? Tương lai thật đúng là một ẩn số, Cố lão thở dài.

“Thiếu gia đã về chưa?”

“Chưa ạ.”

Trong tòa nhà lớn của Phù gia, Phù Vinh gấp gấp đi tới đi lui, sau mấy phút lại hỏi người hầu, rồi khi nghe được đáp án, lại thất vọng.

“Phù quản gia, sao ông lại lo lắng như vậy? Có việc gấp ư?” Lí thắm phụ trách việc bếp núc tò mò hỏi, tuy biết vị quản gia này rất miễn cảm, nhưng nàng vẫn không hiểu được việc thiếu gia về cùng nhà có quan hệ gì?

“Không phải việc của bà, mau làm cơm đi.” Phù Vinh phát tay, ý bảo Lí thắm làm tiếp công tác của mình, nàng nhún nhún vai, xoay người đi đến phòng bếp.

“Phù quản gia, lão gia cho gọi.” Nghe thế thân thể Phù Vinh cứng đờ, sau đó bước nhanh về phía thư phòng. Nhẹ nhàng gõ cửa, đến khi được cho phép mới bước vào.

“Tiểu Kính đã về tới chưa?” Giọng nói già nua vang lên trong thư phòng.

“Vẫn chưa ạ, nhưng có lẽ đang trên đường về, rất nhanh sẽ đến.” Phù Vinh vội nói.

“Ừm, xem ra nó còn chưa chịu nhận...”

3. Chương 3

“Cố bá bá, bọn họ thật sự... thật sự... cháu là người của nhà này?”

Ngồi trong xe, nhìn phong cảnh hai bên lùi nhanh ra sau, trong lòng Diệp Tử đầy bất an, từ lúc xuống máy bay ngồi lên xe, tâm tình của cậu cũng theo đó mà biến đổi, bất an đến bây giờ vẫn chưa yên. Cậu cảm thấy sinh mệnh của mình như một giấc mộng, nó quá rõ ràng và lúc nào cũng khắc sâu trong đầu cậu, tất cả của tất cả, đều không chân thật.

“Tiểu thiếu gia, là thật. Trước khi đến đón cậu, lão gia đã điều tra rõ ràng, nên chuyện cậu là người nhà họ Phù, là không thể nghi ngờ.” Cố lão quay đầu, thản nhiên nói.

“Nga.” Diệp Tử sau khi nghe được đáp án thì quay đầu nhìn ra ngoài. Tất cả những chuyện này đều là người ta nói, nếu giả, cũng không sao, cậu có thể vui vẻ trở về bên cạnh mẹ, cuộc sống trước kia, không có gì không tốt.

Cố lão nhìn Diệp Tử không yên lòng, trong đầu cảm thấy lo lắng cho tương lai vị chủ nhân này, đứa nhỏ như thế thật sự hợp với nếp sinh hoạt trong ngôi nhà đó sao?

“Lão gia, cố lão và tiểu chủ nhân đã về.” Phù Vinh cung kính nói với lão nhân đang ngồi trên sô pha phòng khách.

“Ừm.” Lão nhân thản nhiên nói, mắt chưa từng dời khỏi quyển sách trên tay.

Chốc lát sau, Cố lão cùng Diệp Tử đi vào, cách sô pha khoảng năm bước, Cố lão bảo Diệp Tử dừng lại, hẳn đi đến trước mặt lão nhân, cung kính cúi người, rồi thẳng lưng, nói:

“Lão gia, tôi đã đưa tiểu chủ nhân về.”

“Ừm, ông vất vả rồi. Ông nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng.” Nói xong, ánh mắt Cố lão lướt qua gương mặt lo lắng của Diệp Tử, lập tức đi khỏi.

“Tới đây.”

Phòng khách im lặng đột nhiên vang lên một giọng nói, Diệp Tử ngẩn người, mới phản ứng lại, cậu nhìn nhìn mặt quần gia Phù Vinh, muốn nhìn thấy chút tin tức nào đó từ trên mặt đối phương, nhưng ánh mắt của đối phương lại hoàn toàn xem nhẹ cậu, vì thế cậu đành phải kiên trì bước đến trước mặt lão nhân.

“Ông tên Phù Khác, là ông nội cháu, từ hôm nay trở đi, cháu gọi là Phù Diệp, là tiểu chủ nhân của nhà này.” Phù Khác chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt đầy tang thương nhưng sắc bén nhìn Phù Diệp, cẩn thận đánh giá, sau đó nói.

“Cháu đã biết...” Phù Diệp cố gắng nhìn thẳng vào mắt của Phù Khác, cậu rất muốn tránh đi nó, nhưng cậu không muốn người khác cho rằng tính cách của mình là do hoàn cảnh gia đình tạo thành, cậu không muốn người khác mắng chửi mẹ của mình.

“Ừm, cháu...” Ánh mắt Phù Khác lộ chút ý khen ngợi, vừa muốn nói gì đó, đã bị người đánh gãy.

“Ba, nếu ba tìm con là để nói chuyện kia, thì không cần đâu.” Tiếng nói êm ái trầm thấp truyền đến từ cửa, theo đó là tiếng bước chân đến gần, Phù Diệp nhin không được quay đầu nhìn người tới, một bóng người cao lớn bao phủ cậu, cậu ngẩng đầu, phát hiện mình chỉ cao đến ngực người ta, Phù Diệp bất đắc dĩ lùi về sau mấy bước, mới có thể nhìn rõ khuôn mặt người này.

Đôi mày kiếm khí phách cùng với hai mắt sáng ngời hữu thần, đôi môi hơi mỏng lúc này mím chặt lại, thể hiện tâm tình lúc này của chủ nhân nó đang rất không tốt.

“Nó... là đứa nhỏ mà ba nói?” Ánh mắt của người đàn ông tùy ý quét qua mặt Phù Diệp, hỏi.

“Ừm, tên là Phù Diệp.” Phù Khác quay đầu, nói với Phù Diệp: “Đây là ba con, Phù Kinh. Gọi ba đi.”

Phù Diệp nhìn Phù Khác cách mình hơi xa, lại nhìn nhìn “ba ba” ở trước mặt mình, cực kỳ khó xử, từ lúc sinh ra đến nay cậu vẫn chưa từng gặp qua người cha này, bây giờ bảo cậu nghiêm túc gọi người này là “ba ba”, không phải sẽ có chút khó gọi sao?

“Ách, con nghĩ...”

“Có gọi hay không tùy cậu, nhưng tôi sẽ không coi cậu là con tôi.”

Phù Diệp còn chưa nói xong, đã bị Phù Kinh đánh gãy, mà sau khi Phù Kinh dứt lời, lập tức không nhìn con cùng cha mình đã bỏ đi.

Rất nhanh ngoài cửa đã truyền tới âm thanh khởi động xe, tiếng xe cũng ngày càng nhỏ dần.

“Cháu lên lầu nghỉ ngơi đi.” Phù Khác nói với Phù Diệp còn đang ngẩn người, sau đó xoay người về phòng mình.

Như vậy là thành người của Phù gia? Người đó thật sự là ba mình? Thật thần kỳ! Phù Diệp khoanh tay, nằm trên chiếc giường gỗ, lúc vừa vào phòng, còn tưởng mình sẽ bị cách trang trí dọa ngất người, nhưng không ngờ tất cả đều được làm bằng gỗ, xem ra chủ nhân nơi đây rất thích vật bằng gỗ, hơn nữa trên bàn, ghế và những đồ vật khác đều được chạm trổ khắc hoa thuộc hình thức cổ đại, có thể nhìn ra được sự xa xỉ của nó!

Còn hơn căn phòng được trang hoàng hoa lệ, cậu thích sự đơn giản, bởi vì những điều kiện sống lúc trước của cậu không cho phép cậu hướng tới những thứ đó.

“Gâu ~ gâu ~”

Ngoài cửa sổ bỗng truyền đến tiếng chó sủa, Phù Diệp tò mò đứng lên, đi tới cửa sổ, nhìn thấy dưới sân có một người một chó đang chơi đùa, Phù Diệp cố gắng mở to hai mắt, nhìn xem đó là giống chó gì, mở to hơn nữa... đó là giống chó gì thế? Ở đây có nuôi chó sao? Vậy chẳng phải mỗi ngày mình có thể nhìn thấy nó? Thật vui! Phù Diệp tới bây giờ vẫn chưa từng nuôi chó có một loại tình cảm cố chấp với chó, đặc biệt là những con chó có thân to, nghĩ đến tương lai sẽ cùng con chó trải qua những ngày hạnh phúc, cậu thật sự cho dù nằm mơ cũng cười đến tỉnh.

Nhưng, bên cạnh là ai? Thật cao, là một người đàn ông? Ánh trắng sáng chút nào! Phù Diệp cực kỳ hâm mộ người có thể cùng chó lớn này chơi đùa! Dường như ánh trắng biết thức thời, bất chợt sáng lên, nhưng khi Phù Diệp nhìn rõ được mặt của người đó thì mới nhận ra là “ba ba” cậu – Phù Kinh!!

Phù Diệp giật mình nhảy lên, hít sâu một hơi ngồi xổm xuống, không phải đã đi rồi sao? Vì sao lại xuất hiện ở đây? Ách, không đúng, nơi này là nhà của ba, ba thích thì đến, sao cậu có thể quần được chứ! Nhưng cũng không nên xuất hiện bất ngờ như vậy! Cũng may sức khỏe cậu tốt, bằng không chắc sẽ nhập viện mất! Nhưng không ngờ người ba nghiêm túc kia lại có thể tươi cười như vậy, thái độ hồi chiều, là nhằm vào mình sao? Xem ra trong nhà này, mình không được hoan nghênh...

Khi cậu khôi phục tâm tình, đứng lên, thì trong sân đã không còn bóng dáng của Phù Kinh, ngay cả con chó lớn kia cũng đã về chuồng, Phù Diệp bỗng cảm thấy trống rỗng, là bởi vì con chó, hay vì người kia?

4. Chương 4

Ánh mặt trời buổi sớm xuyên thấu qua bức màn chiếu rọi lên giường, Phù Diệp mở đôi mắt đã tỉnh ngủ, ngồi dậy, cảm thụ cái chăn mềm mại, đồ dùng tràn ngập mùi hương của gỗ, trong nháy mắt cậu không biết mình đang ở nơi nào. Mặc dù tối hôm qua vì người nào đó mà khó vào giấc, nhưng đồng hồ sinh vật trong cơ thể Phù Diệp vẫn báo giờ rất chuẩn, Phù Diệp đã quen không thể không dậy sớm.

“Cốc! Cốc!” Tiếng gõ cửa.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ theo quy luật, khiến Phù Diệp đang trong cõi thần tiên nhảy dựng lên. Đúng rồi! Mình không phải đang ở trong hẻm kia, mình... đã chuyển nhà...

“Mời vào!”

Theo đó, người lên tiếng trả lời là nhóm nữ giúp việc cùng các bộ trang phục... để dùng cơm...

“Tiểu thiếu gia, mời thay quần áo rồi dùng cơm.”

Không chờ Phù Diệp phản ứng lại, nhóm nữ giúp việc đã nhanh chóng đi tới cạnh cậu, tốc độ nhanh đến nỗi khiến người khác nghi ngờ có phải họ đã trải qua một khóa huấn luyện hay không.

“Ách... đợi đã! Tôi tự mình thay là được!” Phù Diệp đoạt lấy quần áo trên tay các nàng, nhảy xuống giường, vọt vào phòng tắm, lúc này không nên hỏi vì sao cậu bị thương ở chân mà có thể chạy trốn nhanh như vậy! Dưới tình huống “nguy hiểm” nào đó, có thể kích thích tiềm năng của nhân loại, với một nam sinh cho tới bây giờ chưa lộ ra thứ gì trước mặt nữ sinh mà nói, tình huống này thật là đủ “nguy hiểm”!

“Oa! Tiền để mua bộ quần áo này đủ để nhà mình dùng trong một năm.” Nếu mẹ không đánh bạc, Phù Diệp thậm chí bỏ sung. Nhìn bộ quần áo không cần sờ cũng biết nó mềm mại trên tay, thật sự cảm thán sự chênh lệch khoảng cách giàu nghèo to lớn của xã hội hiện tại.

Cầm lấy vài bộ quần áo thoát nhìn bình thường, thay vào, sau đó chậm rãi ra khỏi phòng tắm.

“Tiểu thiếu gia, bữa sáng cậu muốn dùng cơm Tây hay cơm Trung Quốc?”

Người còn chưa ngồi vào chỗ, một nữ giúp việc đã tiến lên cung kính hỏi.

“Thức ăn Trung Quốc là được rồi.” Phù Diệp trả lời, bữa sáng đã chỉnh tề đặt trên cái bàn trước mặt, “Ách... cảm ơn, xin hỏi các chị tên gì?”

“Phù Bạch”, “Phù Giai”, “Phù Tranh”, “Phù Minh”. Ngắn gọn lưu loát trả lời, tựa như không thể nói nhiều thêm câu nào.

“Vậy sau này em sẽ gọi các chị là Bạch tỷ, Giai tỷ, Tranh tỷ và Minh tỷ! Sau này xin giúp đỡ nhiều. Có chuyện gì có thể bảo em làm! Em cái gì cũng biết làm cả!” Nói xong, Phù Diệp cúi người chào.

“Ách... tiểu thiếu gia, cậu nói ngược rồi, hẳn là sau này có chuyện gì cậu gọi chị em chúng tôi mới đúng.” Phù Bạch có vẻ lớn nhất do dự một chút nói. Quần gia không có dạy nếu gặp tình huống này các nàng nên làm thế nào! Hơn nữa tiểu chủ nhân không giống như trong tưởng tượng.

“Đều giống nhau thôi! Sau này xin giúp đỡ nhiều!” Phù Diệp mỉm cười nói. Thật tốt, xem ra các vị tỷ tỷ này đều là người tốt! Mẹ, con sẽ sống tốt! Gấp 10 lần.

“Ách... xin hỏi, ở đây có nuôi chó không?”

Phù Diệp đang ăn bữa sáng đột nhiên hỏi, rất muốn biết con chó hôm qua là giống chó gì nha!

“Tiểu thiếu gia, cậu đang nói đến Barthes sao? Nó là giống chó Mục Dương cổ đại! Rất có khí phách! Hơn nữa lại là thiếu gia...”

“Phù Giai!!”

Người trả lời câu hỏi của Phù Diệp chính là Phù Giai, dường như cũng giống Phù Diệp là người thích chó, nhắc tới liền thao thao bất tuyệt, nói đến mặt mày hơn hở, nhưng lại bị Phù Bạch vẽ mặt nghiêm túc đánh gãy.

“Ách, xin lỗi!” Phù Giai bưng tỉnh gục đầu, không dám nói nữa.

“Tiểu thiếu gia, nếu không còn gì, thì chúng tôi ra ngoài trước.” Không đợi Phù Diệp lên tiếng, liền dẫn ba người còn lại ra ngoài, để Phù Diệp một mình kinh ngạc, cả trăm câu hỏi không được trả lời.

“Giống chó Mục Dương cổ đại à... khó trách đẹp như vậy! Xem ra đến đây ở cũng thật may mắn!” Phù Diệp lẩm bẩm, không nghĩ lúc này Phù Bạch ngắt lời là có ý gì.

“Lí thắm, để cháu giúp được không?”

“Tiểu thiếu gia, ngài đừng khó xử ta, ngài nghỉ ngơi đi!”

“Quần gia thúc thúc, cháu có thể lau cửa sổ chứ?”

“Phù Y, mau đi lau cửa sổ!”

“Vâng!”

...

“Barthes, tao ngồi nhìn mày được chứ!”

Sau khi nói với quần gia nhiều lần muốn làm việc nhà, nhưng vô dụng còn bị từ chối n lần, Phù Diệp quyết định ra sân nhìn Barthes. Đối với người luôn bận rộn, khó chịu nhất chính là không cho bọn họ làm việc, những người này trời sinh thích làm việc! Mà Phù Diệp, chính là một trong số đó, có lẽ đối với một đứa nhỏ chỉ mới mười hai mười ba tuổi mà nói, là một chuyện đáng buồn.

Phù Diệp bước nhẹ tới chuồng chó, cái chuồng này còn lớn hơn cậu, xem ra cả cậu cũng có thể ngủ trong này!

“Barthes ~”

Vừa dứt lời, một bóng đen đã lao tới, đẩy Phù Diệp ngã xuống mặt đất, Phù Diệp hoảng sợ, còn tưởng mình sẽ bị cắn, nhưng xúc cảm ẩm ướt trên mặt nói cho cậu biết Barthes đang liếm cậu! Phù Diệp cố gắng ngồi lên, Barthes thuận thế ngồi sang một bên. Nó cao đến một mét, lông thật dài, bị lông che khuất, không nhìn thấy đôi mắt, thật sự... rất khí phách!!

“Barthes, mày đáng yêu quá ~” Phù Diệp vừa nói, vừa ôm Barthes, cọ cọ lên người nó. Barthes ngồi đó, không nhúc nhích, tùy Phù Diệp “động tay động chân” với nó, dường như đã quen với động tác yêu thích của mọi người.

“Ai bảo cậu có thể động tay động chân với Barthes?”

Đúng lúc Phù Diệp cùng Barthes đang “nhiệt tình trao đổi”, giọng nói nghiêm túc đánh gãy động tác của Phù Diệp, cậu cứng người, mà Barthes thì tránh khỏi vòng tay của Phù Diệp, vọt đến bên cạnh người tới, hưng phấn tỏ vẻ hoan nghênh.

“Ngoan ~” Người tới cười dịu dàng, sờ sờ bộ lông xù dài đặc biệt của Barthes.

“Ba... ba” Phù Diệp run rẩy, khẽ kêu người tới, tầm mắt không dám nhìn lên.

“Ai nói cậu có thể tới đây? Không có gì làm thì về phòng đi.” Khuôn mặt Phù Kinh chuyển qua, phần dịu dàng lúc nãy đã không còn nữa.

“Con nghĩ... mình có thể tới đây, hơn nữa... con chỉ là muốn xem Barthes chút thôi...” Phù Diệp lo sợ bất an trả lời, cảm thấy hối hận vì hành vi của mình.

“Cậu nghĩ cậu là ai?! Cậu tưởng rằng lão nhân kia đón cậu về thì cậu thực sự trở thành thiếu gia sao. Tôi nói cho cậu biết, sau này gọi tôi là Phù tiên sinh, tôi không có đứa con như cậu. Còn nữa, sau này không được đến tìm Barthes. Nó không phải thứ cậu có thể chạm vào.” Phù Kinh thần nhiên mệnh lệnh, trong lời nói tràn ngập uy nghiêm không thể kháng cự.

“Dạ... vâng.” Phù Diệp nhanh chóng ngẩng đầu nhìn Phù Kinh, lại nhìn Barthes, thấp giọng trả lời, sau đó đứng dậy, khép khiêng rời đi.

“Gâu ~ gâu ~” Barthes sủa vài tiếng, dường như muốn đi theo, nhưng sợ chủ nhân không cho, nên ngoan ngoãn ngồi xổm bên chân Phù Kinh.

“Thì ra là một tên què...” Giọng nói tràn ngập ý tứ khinh thường, nhưng đôi mắt nhìn chăm chăm vào bóng dáng bỏ đi của Phù Diệp hiện lên một mặt quang mang dăm chiêu.

Ba thật sự không thích mình, không thích đứa con đột nhiên xuất hiện này! Phù Diệp chạy về phòng, lưng dựa vào cửa từ từ ngồi xuống đất, thở hổn hển nghĩ.

Chẳng lẽ trên thế giới này, thật sự không nơi nào có thể chứa mình sao? Phù Diệp chậm rãi vùi đầu vào hai gối, trong đầu xẹt qua một ý niệm bi thương.

5. Chương 5

“Cốc, cốc!”

“Tiểu thiếu gia, dùng bữa tối.”

Tiếng gõ cửa và tiếng nói chuyện khiến Phù Diệp đang dựa vào cánh cửa bưng tỉnh, cậu vội ngẩng đầu, phát hiện bên ngoài trời đã tối, thì ra trong lúc mình không chú ý thì thời gian qua nhanh như vậy. Cậu đứng lên, nhưng chưa tới cửa đã ngã xuống đất, ngồi quá lâu khiến hai chân tê đến mất cảm giác, cậu vịn cửa, chậm rãi đứng dậy, lên tiếng trả lời: “Ừm, tôi xuống đây.”

Nghe tiếng bước chân càng lúc càng xa, Phù Diệp mở cửa, chậm rãi đi xuống lầu một ăn cơm. Nhưng còn chưa vào, đã thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện, dường như có... giọng nói của ba ba?!

“Con không đồng ý! Con không thừa nhận đứa què kia là con của con! Nên đừng nhắc tới nữa!”

“Tiểu Kinh, chuyện nó là con của con là sự thật không thể phủ nhận, ba chỉ muốn cho con thử một chút, hơn nữa mẹ con cũng rất...”

“Đã biết.”

Cuộc đối thoại chấm dứt với câu trả lời lạnh lùng của Phù Kinh, lúc này Phù Diệp mới khép khiêng tiến vào phòng ăn.

“Thật sự cho mình là thiếu gia? Biết chân bị tật thì xuống sớm một chút, muốn chúng tôi phải chờ sao?”

“Xin lỗi.”

Phù Diệp vừa bước vào, Phù Kinh liền lạnh lùng nói, Phù Diệp cúi đầu nhin không được run rẩy, giải thích một chút rồi nhanh chóng ngồi vào vị trí của mình.

“Tiểu Diệp, bắt đầu từ ngày mai cháu sẽ dọn đến ở cùng với ba.” Phù Khác nghiêm túc nói với Phù Diệp.

“Dạ.”

Phù Diệp ngẩng đầu nhanh chóng liếc qua ba ba, sau đó lại cúi đầu, mặc dù động tác của cậu rất nhanh, nhưng Phù Kinh vẫn có thể thấy tia hoảng sợ lóe qua trong mắt cậu, cậu sợ y, Phù Khác trông thấy Phù Kinh cười, nhưng không xem nhẹ hàn ý trong mắt y, xem ra đứa nhỏ kia muốn hòa tan tảng băng trong lòng con mình, còn cần quãng thời gian rất dài...

Bình tĩnh ăn cơm, ba người có ba tâm tư khác nhau, bữa cơm này Phù Diệp khó có thể nuốt xuống.

Sáng hôm sau, Phù Diệp dậy sớm dọn tốt đồ, nói dọn cho dễ nghe, thật ra đồ vật thuộc về cậu rất ít, hơn nữa chưa từng mở qua, tùy tiện cầm lên là có thể đi rồi.

“Tiểu thiếu gia, có thể đi được chưa?”

“Ừm, có thể.”

Không ngờ mình chỉ ở đây mấy ngày, đã phải đổi chỗ, hơn nữa phải sống cùng với một người ghét mình, chuyện không phải càng rắc rối sao?

“Tôi đây đi trước, tiểu thiếu gia.”

“Ừm, phiền bác rồi, cảm ơn.”

Người chở mình tới đã rời đi, Phù Diệp đánh giá ngôi nhà trước mặt, nếu chỉ có ba ba ở, vậy xem ra rất trống, nhìn chung căn nhà lấy màu lam làm chủ đạo, thực giống với người đó, khiến người khác có cảm giác lạnh lùng.

“Không gian lớn như vậy mà chỉ có một người, thật lãng phí...” Hơn nữa dường như rất loạn. Phù Diệp nhíu mày nhìn quần áo vứt lung tung trên sofa, còn có chén đĩa trên bàn, ba ba lạnh lùng nghiêm khắc như vậy, thật ra phía sau lại là một người không thích sạch sẽ? Phù Diệp nhìn không quen, thân thể còn hành động nhanh hơn đầu óc, bắt đầu thu dọn căn phòng.

“Cậu đang làm gì?”

Phù Diệp đang dọn đến quên hết tất cả lập tức hóa đá tại chỗ, giọng nói kia, hình như là... là... ba ba?!

“Ai bảo cậu có thể chạm vào những thứ này? Ai cho phép cậu đụng vào đồ của tôi?” Giọng nói của người tới vừa hồ hững vừa lộ ra tia chán ghét mãnh liệt, giọng nói càng lớn hơn, người cũng đã bước tới gần Phù Diệp.

“Ba... ba...” Phù Diệp buông thứ trên tay, cứng nhắc xoay người, nhìn Phù Kinh, tuy rằng khuôn mặt vẫn không biểu tình như trước, nhưng cậu vẫn có thể cảm thấy sự tức giận của Phù Kinh, giờ phút này cậu cực kỳ buồn bực vì mình đã xen vào chuyện người khác.

“Lúc trước tôi đã nói gì với cậu?”

Ngay trong khoảnh khắc Phù Diệp vừa nói chuyện, tay Phù Kinh đã nhanh chóng vươn ra, xiết chặt cầm Phù Diệp, lạnh lùng hỏi.

“Ách... Phù... tiên sinh.” Phù Diệp sửng sốt, vội vàng phản ứng lại, nhanh chóng sửa miệng. Tay Phù Kinh tựa như sợ bị dính vi khuẩn mà nhanh chóng buông cầm Phù Diệp, sau đó chà mạnh lên quần áo, Phù Diệp thấy thế, tâm không khỏi bị thương, ánh mắt cũng dần ảm đạm.

“Ừm. Cậu ngủ ở phòng kia, những đồ dùng cá nhân của tôi cậu không được chạm vào, những thứ khác thì tùy tiện. Còn nữa, quan trọng nhất, gọi tôi là Phù tiên sinh!” Phù Kinh nghiêm túc nói.

“Dạ, đã biết.” Phù Diệp nhỏ giọng đáp, hai tay không ngừng siết lại.

“Sau này không có chuyện gì thì đừng ra khỏi cửa.” Trong lúc Phù Diệp xoay người muốn đi, Phù Kinh đột nhiên nói.

“Đã biết.” Bước chân Phù Diệp dừng lại, sau đó tiếp tục đi về phòng mình.

6. Chương 6

Sáng vừa đúng tám giờ, đồng hồ sinh vật trong cơ thể Phù Kinh khiến y tỉnh lại, trong mắt không có chút mơ hồ nào của người vừa mới tỉnh, mùi cà phê từ ngoài cửa bay vào, y cảm thấy khó hiểu, kỳ quái, dĩ Ngọc không thể nào tới sớm như vậy, là ai? Y rửa mặt rồi đi ra khỏi phòng, theo mùi cà phê ngày càng nồng mà đi vào phòng bếp, đập vào mắt là một bóng người đang bận rộn, lúc này y mới nhớ ra, đúng vậy, đứa nhỏ tự xưng là con của y, bắt đầu từ hôm qua đã chính thức đến ở chung, lập tức, tâm tình thật tốt khi ngửi được mùi cà phê lập tức rót xuống đáy cốc.

“Cậu ở trong đây làm gì?” Giọng nói trầm thấp không cảm xúc vang lên, khiến bóng dáng trước mắt cứng lại.

“Ách... biết ngài phải đi làm, hơn nữa tôi lại dậy sớm, nên... muốn làm bữa sáng... cho ngài ăn...” Phù Diệp cúi đầu sợ hãi nói, vốn tưởng có thể chuẩn bị tốt trước khi ba rời giường, nào ngờ vì không quen cách bài trí của phòng bếp mà lãng phí thời gian.

“... Ai nói cậu có thể tùy tiện chạm vào những thứ đó?”

“Nhưng, ngài nói qua chỉ cần không chạm vào những vật tư của ngài thì sẽ không sao... Tôi nghĩ phòng bếp hẳn không phải...” Phù Diệp nhanh chóng ngẩng đầu phản bác, nhưng vừa thấy ánh mắt lạnh lùng của Phù Kinh thì lập tức cúi đầu.

Phù Kinh híp mắt nhìn Phù Diệp đầu cúi càng thấp, chẳng qua là chỉ một ngày thôi, mà đã dám cãi lại, thật sự là “đủ can đảm”! Xem ra qua một khoảng thời gian nữa phải đuổi nó về nhà ba, nhưng... dời tầm mắt về bữa sáng tỏa ra hương thơm, mình đã bao lâu rồi không ngửi hương vị này? Chủ ý kia tạm thời để sang một bên đi.

“Quên đi!”

Phù Diệp tưởng rằng sẽ bị mắng chậm rãi ngẩng đầu, khó hiểu nhìn Phù Kinh với vẻ mặt sòng em biển lặng đi đến ngồi vào bàn, mới chậm rãi thở ra một hơi, trầm tĩnh lại, cậu xoay người khắp khiêng ra khỏi phòng bếp, ở trong này có lẽ sẽ chướng mắt ba? Phù Diệp cười tự giễu.

Phù Kinh lạnh lùng nhìn Phù Diệp kéo chân rời đi, coi như nó thức thời, nhưng vì sao mình lại thấy cảnh này có chút chói mắt? Chẳng lẽ do hôm qua ngủ không đủ? Phù Kinh lắc lắc đầu, xem nhẹ chút tình cảm bé nhỏ không đáng kể kia, tiếp tục dùng bữa.

Phù Diệp nghe tiếng đóng cửa thì chậm rãi mở cửa phòng, sau khi không còn nghe thấy tiếng động nữa, mới đi ra khỏi phòng, nhìn chén đĩa sạch sẽ trên bàn cơm, trong lòng Phù Diệp có chút vui mừng, xem ra mình vẫn còn hữu dụng!

Mỉm cười thu thập chén đĩa, lúc này trong bụng vang lên tiếng bất mãn, Phù Diệp mới phát giác mình chưa ăn sáng, vẫn là nên làm thêm một phần mới đúng...

“Đình đông – ”

Đột nhiên, tiếng chuông cửa vang lên, chẳng lẽ ba để quên cái gì sao? Di? Không đúng, y hẳn là có chìa khóa, vậy rốt cuộc là ai? Phù Diệp buồn bực nghĩ. Không xong! Ba không ở đây, nếu mình tùy tiện ra mở cửa, y hẳn sẽ rất tức giận! Nhưng lỡ là bạn của ba thì sao? Nếu là vậy mà mình không mở cửa thì rất không lễ phép. Nguy rồi, mình rốt cuộc phải làm sao đây?? Phù Diệp đang muốn đi mở cửa bị phân vân giữa hai ý nghĩ, cậu không biết phải làm thế nào đành đứng tại chỗ đấu tranh.

“Anh hai! Mở cửa a~~”

Không chờ Phù Diệp nghĩ xong, người ngoài cửa liền hô lớn, cậu sợ hãi, bước nhanh trên huyền quan, lớn tiếng nói: “Phù tiên sinh đi làm rồi!”

Ngoài cửa nhất thời không còn tiếng vang, khi Phù Diệp nghĩ có lẽ người kia đã đi rồi, thì hẳn lại nói.

“A? Không sao! Tôi tên là Phù Thanh, là em trai của Phù Kinh! Cố ý tới đây tị nạn!”

Em của ba?! Là chú?! Nghe đến đó, Phù Diệp nhanh chóng mở cửa, ánh vào mắt là dáng người có chút giống với ba, gương mặt đẹp trai như nhau, nhưng chỗ không giống chính là, người trước mắt tươi cười, Phù Diệp không khỏi tưởng tượng bộ dáng khi cười rộ lên của ba, nhưng có lẽ cả đời này cũng sẽ không thấy được.

“Hello ~ có người ở đây không?”

Phù Thanh cười nhìn đứa nhỏ hồn đang bay đi đâu đó du ngoạn, đứng không tới ngực mình, hươ hươ tay, ý muốn đứa nhỏ tỉnh lại. Bởi vì một nguyên nhân nào đó mà đến nhà của anh hai tị nạn, ai biết người mở cửa lại là một đứa nhỏ?! Chẳng lẽ là người hầu? Không thể nào, đứa nhỏ này còn chưa trưởng thành! Chẳng lẽ là... con của... anh hai?! Phù Thanh cẩn thận nhìn đứa nhỏ này, phát hiện ngũ quan thật sự có chút giống với anh hai! Thật tốt ~ lão già sẽ không bắt mình đi xem mắt nữa!!

“Ách... thật xin lỗi, mời vào ngồi.” Phù Diệp đã hồi phục tinh thần xấu hổ mở cửa, khập khiễng dẫn Phù Thanh vào nhà. Phù Thanh đi theo phía sau có chút dăm chiêu nhìn chân Phù Diệp.

“Cháu là cháu của chú.” Phù Thanh nhìn người đang vội vàng tìm lá trà trong phòng bếp, khẳng định nói.

“Không! Không phải! Tôi chỉ là... con của người hầu trong Phù gia thôi!” Phù Diệp nhanh chóng xoay người lại, lớn tiếng phản bác, sắc mặt bởi vì hoảng sợ mà tái nhợt.

“Nga? Đúng nha! Thấy cậu có chút giống với anh hai, cứ tưởng cậu là con riêng của anh ấy nữa!” Phù Thanh cười nói, nhưng trong mắt lại không chút ý cười.

Giống nhau như thế, tại sao phải phủ nhận? Nó vì sao lại hoảng sợ? Bởi vì liên quan tới anh hai, hay là Phù gia không thừa nhận? Không thể nào, lão già đã muốn có cháu thật lâu, hiện tại đột nhiên xuất hiện một đứa, không thể nào không thừa nhận, vậy chỉ có thể là liên quan tới anh hai?

“Vậy sao? Ngài suy nghĩ nhiều...” Phù Diệp cười gượng mấy tiếng, nhanh chóng bưng trà đến trước mặt hắn, sau đó cúi đầu không nói lời nào.

Không khí im lặng lan tràn giữa bọn họ...

7. Chương 7

“Cậu đừng khấn trương như vậy, tuy tôi và anh hai giống nhau, nhưng tôi không phải là khối băng kia! Nội tâm tôi như bề ngoài của tôi vậy, nhiệt tình như lửa ~ nhất là những khi trông thấy vật gì xinh đẹp!” Cuối cùng Phù Thanh không thể chịu được bầu không khí như thế, quyết định, đánh vỡ trăm mặc là quy luật vàng!

“Phụt —” Nhìn vẻ mặt và động tác khoa trương của Phù Thanh, Phù Diệp không khỏi bật cười.

“Đúng vậy! Là con nít phải vui vẻ một chút! Nếu bây giờ cậu buồn bã, thì sau này lớn lên ra ngoài xã hội rồi, liền càng khó có được vui vẻ.” Thấy Phù Diệp dẹp đi vẻ mặt lúc này mà phì cười, Phù Thanh thở ra một hơi, đối với thân thể của đứa nhỏ này vừa tò mò vừa đồng tình, rốt cuộc phải là cuộc sống thế nào mới có thể làm cho đứa nhỏ vốn vô tư vô lo trở nên đề phòng người khác như vậy?

“Khụ, còn nữa, trước đây anh hai cũng đáng yêu giống tôi vậy! Nói đến là tức giận, rõ ràng không lâu trước đây còn là một đứa nhóc đáng yêu, vì sao bây giờ lớn rồi lại biến thành như vậy chứ? Tôi thì không giống, tôi từ nhỏ đến lớn đều đáng yêu!!”

“Ha ha ~~” Tưởng tượng bộ dáng của ba lúc trước, hình như không có gì liên quan với từ đáng yêu cả!

“Còn nữa còn nữa...” Nhìn thấy Phù Diệp như thế, Phù Thanh kể hết mấy chuyện từ nhỏ đến lớn của mình, ngẫu nhiên sẽ bỏ chút chuyện của anh hai nhà mình vào, đương nhiên bên trong có thêm chút khoa trương.

Thời gian hai người nói cười qua đi thật nhanh. Cho đến tận khi truyền đến tiếng chìa khóa, Phù Diệp mới giật mình nhận ra đã đến giữa trưa, tiếng chìa khóa?! Chẳng lẽ là ba về? Phù Diệp đứng phất dậy, sau

đó khắp khiêng nhanh chóng đi lên phòng của mình, Phù Thanh đang nói đến tuôn mưa thấy thì hoảng sợ, nghĩ mình đã nói gì đó chọc giận đứa nhỏ này. Nhưng giọng nói vang lên ngay sau đó khiến hắn biết đây không phải lỗi của hắn.

“Em làm gì ở đây?”

Đúng rồi! Là anh hai hắn, Phù Kinh! Cũng chỉ có khối băng đó mới dọa đứa nhỏ đáng yêu kia thành như vậy.

“Em vốn đang thắt chặt tình cảm với đứa cháu đáng yêu của em, nhưng bởi vì có sự xuất hiện của anh mà bị gián đoạn.” Phù Thanh xoay người, nhún vai, bất đắc dĩ nói với Phù Kinh đang vẻ mặt nghiêm túc.

“Cháu? Là nó để em vào?” Cau mày, giọng nói Phù Kinh tràn ngập bất mãn.

“Đề? Anh hai, em là em ruột của anh đó nha, không phải động vật! Huống chi ai bảo anh không đưa chìa khóa cho em, nếu vậy cũng đâu cần phải phiền người khác!” Phù Thanh không bỏ qua vẻ mặt của Phù Kinh khi nhắc tới đứa nhỏ kia, hắn thậm chí thở dài, lo lắng cho tương lai đứa nhỏ.

“Không đưa chìa khóa cho em là bình thường. Nó đâu?” Phù Kinh dùng ánh mắt lạnh lùng tuần tra khắp phòng, hỏi.

“Vừa nghe thấy tiếng chìa khóa của anh, đã “ào” một cái chạy vào phòng rồi, nhìn đôi chân của nó, thật đúng là đau lòng ~” Phù Thanh dựa vào sô pha, lạnh lạnh nói.

Phù Thanh không chú ý anh mình nói gì, ngược lại nghe được một tiếng kêu nho nhỏ, hắn quay đầu, thấy đứa nhỏ kia đang vươn nửa người ra nghe bọn họ nói chuyện.

“Ách... cái kia... các ngài có ăn cơm không?”

Phù Diệp trốn trong phòng nghe thấy tiếng đối thoại bên ngoài, không khỏi may mắn mình quyết định vào phòng sớm, nếu không chắc bây giờ ba đã tức giận. Vốn tưởng mình có thể trốn được đến khi bọn họ đi, nhưng nào ngờ bụng phát ra âm thanh cồng cộc, không khỏi làm cậu đánh mất ý niệm trong đầu, từ sáng đến giờ cậu chưa ăn gì cả!

“Được! Chú đói bụng quá rồi ~ mau ra đây nào! Chú giúp cháu chống đỡ tòa núi băng này!” Phù Thanh vừa nhiệt tình nói, vừa đi lên phòng, kéo Phù Diệp ra, sau đó lại kéo cậu vào bếp, Phù Diệp trả lời bằng nụ cười ngưỡng ngàng. Phù Thanh xoay người, liền nhìn thấy Phù Kinh hai tay khoanh trước ngực, mặt không chút thay đổi nhìn cậu.

“Gi? Cũng không phải kêu anh làm cơm. Bất mãn cái gì?” Phù Thanh lại ngồi lên sô pha, làm người rảnh rỗi chờ ăn cơm.

“Cơm nước xong thì rút.” Phù Kinh nhìn người em đáng ghét, không biết vì sao, vừa rồi khi thấy hắn nắm tay đứa nhỏ kia, y có chút không thoải mái, chắc chắn là do tên này nói chuyện quá nhiều.

“Dù sao không gian nhà anh cũng rộng lớn, có thêm một mình em cũng khác biệt bao nhiêu chứ? Mà em đang ở cùng với cháu em mà!” Phù Thanh phản bác một cách lười biếng, cũng không thèm nhìn vị chủ nhân chính thức của ngôi nhà.

Lần này Phù Kinh không để ý Phù Thanh, đi đến sô pha ngồi xuống, tiện tay cầm một văn kiện trong bao lên đọc.

“Xí ~ công tác cuồng! Anh hai, anh không tính sẽ cho cháu đi học sao?”

Động tác của Phù Kinh vẫn không đổi, chỉ là đưa ánh mắt nghi vấn về phía em mình, ám chỉ hắn nói tiếp.

“Nó mới mười bốn tuổi phải không? Những đứa nhỏ bình thường khác ở lứa tuổi này không phải đều đi học sao? Chẳng lẽ anh muốn nhốt nó trong không gian nho nhỏ này? Huống chi em thấy anh cũng không muốn cả ngày thấy mặt nó.” Phù Thanh nói ra nguyên nhân, sau đó nhìn bóng dáng đang xào rau trong bếp.

“Ừm...” Thanh nói đúng, cả ngày thấy nó cũng phiền, không bằng cứ đưa nó tới chỗ nào đó, trường học xem như là lựa chọn không tồi, nói như vậy, lão già cũng sẽ không có ý kiến gì, Phù Kinh trầm tư.

Phù Thanh nhìn bộ dáng suy nghĩ của anh mình thì biết việc này thành công đến tám chín mươi phần trăm, để đứa nhỏ kia đi học, đối với nó, đối với anh, đều là chuyện tốt!

“Có thể ăn cơm.”

Đang lúc hai người trầm mặc không nói gì, Phù Diệp cẩn thận bưng thức ăn ra, Phù Thanh vội đứng lên giúp, Phù Kinh cũng sốt một chút cũng đứng lên, bước tới, lại lùi về.

“Tôi về phòng trước.” Sau khi bưng hết thức ăn ra bàn, Phù Diệp nhỏ giọng nói, xoay người, đi về phòng mình.

“Tại sao phải về phòng? Cùng nhau ăn nào!” Phù Thanh tiến lên mấy bước, kéo Phù Diệp về lại bàn ăn.

“Nhưng...” Phù Diệp khó xử nhìn ba mình, Phù Kinh thì lại chỉ chăm chú nhìn vào thức ăn, không để ý tới Phù Diệp.

“Ngồi xuống.” Phù Diệp có chút khó tin nhìn Phù Kinh, ánh mắt của đối phương vẫn hoàn toàn không rời khỏi bàn ăn, nếu không phải Phù Diệp thấy y mở miệng, thì cậu đã cho rằng giọng nói lúc này là ảo.

“Được anh đồng ý rồi, có thể ăn chứ?” Phù Thanh ép Phù Diệp ngồi xuống ghế, cho đến khi cậu không nhúc nhích nữa mới trở lại chỗ ngồi của mình.

“Đúng rồi, cháu trai, có muốn đến trường đi học không?”

“Tôi không phải...” Phù Diệp nghe xong lập tức phản bác, nhưng nói đến một nửa đã bị đánh gãy.

“Mặc kệ chuyện này trước, chỉ cần trả lời cháu suy nghĩ sao về việc này?” Phù Thanh lắc lắc tay, nói.

“... Muốn...” Phù Diệp dường như nhớ đến chuyện không thoải mái nào đó, buông đôi đũa trong tay, cúi thấp đầu đáp.

“Anh hai, nghe thấy chứ!”

“Ừm, chuyện này em giải quyết.” Phù Kinh dứt lời, liền buông bát, trở về phòng.

“Vì sao...” Phù Diệp không dám tin nhìn bóng dáng Phù Kinh rời đi, viền mắt không khỏi nóng lên.

“Cháu trai, chờ mong cuộc sống vườn trường không lâu nữa đi! Ha ha ~” Phù Thanh cười nói.

8. Chương 8

Phù Kinh sắp xếp Phù Diệp vào một trường học tư nhân thuộc công ty của Phù gia, vốn là muốn nghe theo Phù Thanh để cháu trai đến trường công lập bình thường, nhưng trong quan niệm của anh hai hẳn, tuy y không thích con mình, nhưng dù sao cũng là con cháu của Phù gia, đến trường công mà xem được sao? Nhưng đối với bản thân Phù Diệp mà nói, chỉ cần có trường để đến là tốt rồi, dạng nào cũng không sao cả!

Nào ngờ ngày mà Phù Diệp đến trường báo danh lại khiến cho hàng ngũ các giáo viên oanh động, có ai không biết con cả nắm giữ các công ty của Phù gia là một người độc thân chân chính, bây giờ bỗng nhiên không biết từ đâu ra một đứa con, làm tan nát bao nhiêu trái tim của các giáo viên chưa lập gia đình! Nhưng tầm mắt dừng trên đôi chân tàn tật của Phù Diệp, vẻ mặt có chút đáng tiếc, thương hại, ông trời quả thật công bằng, ban cho Phù Kinh một bề ngoài vô cùng hoàn mỹ ưu việt, nhưng lại cho y một đứa con tàn tật!

“Các bạn học sinh, đây là Phù Diệp, từ hôm nay trở đi sẽ chính thức thành một phần tử trong lớp, phải quan tâm cậu ấy nhiều hơn! Đến, chào hỏi mọi người một chút!” Giáo viên nói xong, đẩy Phù Diệp lên trước mặt mọi người, đối với những ánh mắt tò mò của cả lớp.

“Chào mọi người... Tổ tên Phù Diệp, năm nay 13 tuổi...” Phù Diệp lấy giọng nói nhỏ như muỗi kêu mà tự giới thiệu, xong lập tức gục đầu xuống.

“Thầy ơi, nó là con của chú Phù ư?”

“Gạt người! Con còn tính sau khi tốt nghiệp gả cho chú Phù nữa!”

“Ha ha ~ đừng có chọc tớ cười chết chứ, cậu mà cũng muốn gả cho chú Phù?! Ôi, cười chết tớ!”

“Này, nhà cậu không phải đối nghịch với Phù gia sao? Bây giờ cơ hội tới rồi đó!”

...

Phù Diệp nghe những lời này, trong lớp dần trở nên ồn ào, những lời đối thoại không ngừng tiến vào tai, những người này bằng tuổi cậu sao? Vì cái gì nội dung đối thoại lại là như thế... Những ảo tưởng khi tiến vào trường học trước đây của Phù Diệp trong nháy mắt biến thành từng mảnh nhỏ, cậu không thể ngờ được, cuộc sống trường học tương lai của mình sẽ trở nên cực kỳ “phấn khích”...

“Này! Tên què, cậu thật sự là con của chú Phù?” Người tới không chút khách khí hỏi.

Vừa tan học không lâu, Phù Diệp đang dọn dẹp sách vở đã bị mấy nam nữ sinh vây quanh, không thể động đậy. Hơn nữa mặt mỗi người đều có vẻ hung thần ác sát, đương nhiên, bởi vì ở tuổi này, hung không đủ mà tò mò lại có thừa, còn mơ hồ có chút ngây thơ, dù sao cũng chỉ là những đứa nhỏ hơn mười tuổi.

“Không... không phải... tớ chỉ là... một đứa con của người hầu trong Phù gia thôi...” Phù Diệp cúi đầu, thấp giọng nói.

“Tớ đã nói rồi mà! Chú Phù sao lại có một đứa con què chứ! Ha ha —” Người nọ nghe xong, nở nụ cười đắc ý, những học sinh bên cạnh cũng cười rộ lên.

“Nhưng, vì sao thân phận của cậu như vậy mà có thể tới nơi này để đọc sách? Cậu có biết chúng tớ là ai không?” Một nữ sinh khó hiểu hỏi.

“Ách... bởi vì Phù tiên sinh thấy tớ đáng thương, nên...” Đây là lời nói thật, nếu chú không đến, có lẽ bây giờ cậu chỉ có thể trốn trong nhà của ba, ba là nể mặt chú, nên mới cho cậu đi học? Nghĩ vậy, tâm tình vốn không tệ của Phù Diệp lập tức mây đen dày đặc.

“Nghe này, công ty nhà chúng tớ đều có làm ăn buôn bán với chú Phù! Sau này lúc nhìn thấy chúng tớ phải cung kính một chút, biết không?” Nữ sinh kia ngẩng đầu, kiêu ngạo nói, những người khác vội vàng lên tiếng phụ họa, xem ra nữ sinh này dẫn đầu cả đám!

“Nga...” Phù Diệp không khẳng định cũng không phủ định, nhưng những người này dường như cho rằng cậu tán thành, vừa lòng rồi đi.

“Tiểu Diệp, những người vừa nãy nói cái gì với cậu vậy? Không phải uy hiếp cậu chứ?”

Phù Diệp quay đầu, liền thấy một nam sinh không quen biết đi tới, cau mày nhìn theo phương hướng mấy người kia rời đi.

“Không có, cậu là ai? Chúng ta quen biết nhau sao?” Kỳ quái, vì sao chỉ mới ngày đầu mà nhiều người lại nói chuyện với cậu như vậy? Chẳng lẽ là do mình họ Phù? Phù Diệp tự hỏi trong lòng.

“Nga, đúng rồi! Đã quên tự giới thiệu, ha ha! Tớ tên Tư Tường, là bạn học cùng lớp với cậu! Có thể làm bạn với cậu không?” Tư Tường nghĩ đến vừa nãy mình hơi liều lĩnh, ngượng ngùng sờ đầu nói.

“Ừm, được!” Phù Diệp cười trả lời, cậu thật vui vẻ vì cuối cùng có một người đến làm bạn với cậu. Bởi vì sau khi tốt nghiệp tiểu học thì mẹ đã không cho cậu đi học tiếp, nên ngoài các bạn cùng tiểu học, cậu có rất ít cơ hội được tiếp xúc với những người đồng trang lứa, bạn bè càng khó cần nói, nhưng trước kia là vì mẹ, nên cũng không oán hận gì, bây giờ có thể đến trường một lần nữa, Phù Diệp thật hy vọng có thể quen thật nhiều thật nhiều bạn mới!

“Tớ nói cho cậu này, đừng để ý đến lời của đám người Thẩm Thiên kia! Lúc tớ vừa nhập học cũng bị như vậy, không có gì hay ho!” Tư Tường ngồi xuống bên cạnh Phù Diệp, cười hì hì nói với cậu.

“Thẩm Thiên?” Là ai? Mấy người vừa nãy cũng không tự giới thiệu, nên cậu không biết Tư Tường đang nói tới ai.

“Đúng rồi, cậu không biết, Thẩm Thiển là cô nữ sinh lúc nãy nói chuyện với cậu, nghe nói ba cậu ấy là hiệu trưởng trường này, đại khái là gia đình giàu có nhất trong đám, nên ai cũng nghe lời cậu ấy như thiên lôi sai đâu đánh đó.” Tư Tường chậm rãi giải thích.

“Nga ~ vậy cậu nói cậu cũng từng bị như vậy?” Vừa hiểu thêm một chuyện, Phù Diệp lại nghĩ tới chuyện khác.

“Đúng vậy! Tớ dựa vào việc miễn toàn bộ học phí mà vào đây học, là một học sinh nghèo! Không có giàu như các cậu.” Tư Tường cười nói, không chút để ý kể lại hoàn cảnh của mình, xem ra đã quen với chuyện bị người khác cười nhạo.

“Có quan hệ gì chứ? Tớ cũng vậy mà, tuy rằng đây là chuyện trước kia. Nhưng chỉ cần ba mẹ yêu mình thì cái gì cũng tốt cả!”

Nghe được lời của Tư Tường, Phù Diệp thốt ra những tiếng phản bác, nghèo thì sao chứ? Chỉ cần có người thân là đủ rồi, tuy cuộc sống trước kia của mình không vui vẻ gì, nhưng dù sao cũng là mình cam tâm tình nguyện, bây giờ thành người Phù gia thì thế nào? Còn không phải bị người thân ghét bỏ sao!

“Ừm, cậu nói đúng! Nhà tớ có năm đứa con, ba người đi học, có thể miễn cường trừ học phí của tớ, giảm được một gánh nặng rất to nha! Ba mẹ cũng rất vui mừng.” Tư Tường tán thành nói. Nhớ đến em trai em gái nhà mình, nụ cười trên mặt càng rạng rỡ hơn.

“Năm anh chị em... thật tốt...” Phù Diệp là con trai một rất hâm mộ gia đình Tư Tường, nếu mình cũng có anh chị em, sẽ vui vẻ hơn nhiều đúng không? Cho dù là vui hay buồn cũng đều có người chia sẻ cùng mình, là chuyện tốt cỡ nào đây...

“Cậu là con một sao? Nếu cậu thấy cảnh anh chị em nhà tớ giành đồ ăn thì cậu sẽ không suy nghĩ như vậy nữa đâu! Mặc dù có người chơi cùng rất tốt, nhưng tình thương của ba mẹ cũng phải chia ra.”

“Tình thương của ba mẹ?” Phù Diệp thấp giọng nói, tầm mắt dừng bên ngoài cửa sổ, mình thật sự có thể hưởng thụ tình thương của ba mẹ sao? Đó là loại mùi vị gì? Có lẽ mình vĩnh viễn cũng không có cơ hội cảm nhận nó.

“Làm sao vậy? Nếu cậu thật sự muốn nhìn, sau khi tan học tớ dẫn cậu đến nhà tớ!” Tư Tường nhìn thấy Phù Diệp đột nhiên không vui, còn tưởng mình đã nói cái gì đó chọc giận cậu, đèn sáng lên, muốn dẫn cậu về “xem xét” nhà mình một chút, cậu khẳng định sẽ bị em trai em gái mình dọa sợ!

“Ừm, được!” Nếu mình không cảm nhận được, vậy trộm một chút của người khác có lẽ trời sẽ không tuyệt tình như vậy chứ?

9. Chương 9

“Lên xe đi, tớ chở cậu!” Tư Tường vỗ vỗ yên sau xe đạp của mình nói.

Giữa một đám đông xe hơi xuất hiện một chiếc xe đạp, cảm giác thật đột ngột, nhưng đối với Phù Diệp không quan tâm chuyện này mà nói cũng chẳng có gì, vui vẻ ngồi lên, cậu từ nhỏ đến lớn chưa từng chạm qua chiếc xe đạp, cảm giác thật mới mẻ.

“Chỉ là ngồi xe mà thôi, có cần vui như vậy không?” Lơ đãng quay đầu trông thấy Phù Diệp mỉm cười, Tư Tường liền thấy kỳ quái, vẻ mặt này của cậu ấy rất giống mỗi lần mình được đi ăn McDonald! Hơn nữa, đến từng tuổi này, không phải ngay cả chiếc xe đạp cũng chưa từng chạy qua chứ?

“Ừm! Bởi vì chân có vấn đề, nên chưa từng ngồi qua.” Phù Diệp hí hóp mắt cảm nhận từng trận gió thổi vào mặt, cảm giác này... thật sự rất thoải mái...

“Đến rồi!!” Vừa dứt lời, Tư Tường lập tức phanh lại, sau khi Phù Diệp xuống xe, liền tùy tiện khóa lại rồi vọt vào căn nhà trệt cũ.

“Mẹ – con đã về rồi!”

“Anh, anh đã về rồi ~”

Đang lúc Phù Diệp thật cẩn thận nhìn nhà của Tư Tường, chợt thấy có mấy đứa nhỏ chân trần chạy về phía cậu, phải nói là về phía Tư Tường mới đúng, thật đúng là hoạt bát mà...

“Quý nhỏ, không được ăn! Đi học!” Tư Tường sờ đầu em trai em gái thấp hơn hẳn một cái đầu nói, ngay cả hẳn cũng là một con quý nhỏ, không biết ý này là nói ai đây!

“Chào anh!” Đám nhóc nghe thấy không được ăn vặt thì có chút uể oải, nhưng thấy Phù Diệp vẫn là lễ phép chào.

“Chào các em!” Phù Diệp mỉm cười đáp, đến khi nhìn thấy bóng của chúng biến mất ở chỗ rẽ, mới quay đầu nói với Tư Tường, “Em trai em gái nhà cậu thật đáng yêu, hâm mộ...”

“Ha ha... lát nữa sau khi cậu trông thấy ‘công lực’ thâm hậu của bọn chúng rồi, thì sẽ không nói như vậy nữa!” Tư Tường nói.

Phù Diệp được Tư ma ma lưu lại ăn cơm, trợn mắt há mồm nhìn bàn thức ăn như gió cuốn mây tan, lập tức sáng tỏ lời nói của Tư Tường, chỉ trong năm phút mà tất cả các món ăn bị tiêu diệt sạch sẽ, thật sự rất... lợi hại... nếu là trước kia, mình có nhiều anh chị em như vậy, “tình hình chiến đấu” chắc chắn sẽ kịch liệt hơn hôm nay gấp mấy lần! Hơn nữa mình tuyệt đối sẽ là người bị đói bụng! Thật sự là vạn hạnh trong bất hạnh!

“Bị dọa rồi sao?”

Bên tai nghe thấy câu hỏi mang ý cười của Tư Tường, Phù Diệp ngơ ngác gật đầu.

“Ha ha ~ đã nói rồi mà! Nhưng cũng may chúng đều ngoan, khỏe một chút.”

“Ừm.”

Bữa tối qua đi trong tiếng cười vui vẻ của cả nhà.

Lúc Phù Diệp được chở về thì trời đã tối hoàn toàn, cậu vừa tiến vào phòng khách, thì thấy chú và ba đang dùng cơm.

“Phù tiên sinh, tôi đã về.” Phù Diệp sau khi nói xong thì lập tức muốn trốn vào phòng, nhưng bị hai giọng nói ngăn lại.

“Trời ơi! Tiểu Diệp, cháu gọi chúng ta là Phù tiên sinh?!” Đây là giọng nói kinh ngạc của Phù Thanh.

“Còn biết về sao? Sao không trực tiếp qua đêm ở chỗ nào đó đi!” Đây là giọng nói tức giận của Phù Kinh.

“Xin lỗi, tôi ăn cơm ở nhà bạn học, nên đã quên thời gian.” Cho dù mình có sai hay không, phải giải thích trước mới đúng! Phù Diệp suy nghĩ như thế lập tức dừng động tác, cúi đầu với bọn họ.

“Ngày đầu tiên đến trường đã ăn cơm ở nhà bạn học? Tình cảm tốt thật! Nhanh như vậy đã quen bạn bè rồi sao, thật giống với mẹ của cậu, đều vậy cả, lẳng lơ!” Phù Kinh càng nhìn càng không vừa mắt đứa nhỏ này, mình nhất thời tâm huyết dâng trào đi đón nó tan học, ai ngờ lại trông thấy nó với một bạn nam vừa nói vừa cười rời đi, cảnh tượng kia thật sự rất chướng mắt!

“Anh hai, sao anh lại nói vậy? Nó vẫn còn nhỏ mà!” Phù Thanh vội vàng ngăn cản Phù Kinh, sợ y tiếp tục nói ra những lời lạnh lùng làm tổn thương người khác.

“Phù tiên sinh, Tư Tường là người tốt, cậu ấy là người đầu tiên chịu làm bạn với tôi, hơn nữa, mẹ tôi không lẳng lơ!” Phù Diệp cố nén những giọt nước mắt sắp rơi xuống, lớn tiếng nói xong liền khập khiễng trở về phòng.

Hai anh em Phù gia nghe tiếng cửa phòng “ầm” một tiếng đóng lại thì hai mặt nhìn nhau, ách, thật ra là Phù Thanh trừng mắt anh hai nhà mình, mà Phù Kinh chỉ dùng vẻ mặt bình thường không chút gợn sóng nhìn về phía phòng của Phù Diệp.

“Ai, em nói anh hai à, cho dù anh trách mẹ nó, cũng đừng trút hết lửa giận lên người nó chứ! Nó mới bao nhiêu tuổi?” Phù Thanh buông tha cho việc trừng anh hai mình, tức giận lắc đầu nói.

“Người ăn không trả tiền không có tư cách lên tiếng.” Một lời của Phù Kinh lập tức khiến Phù Thanh câm nín.

“Cái gì?! Anh hai, rốt cuộc em có phải em ruột của anh không vậy? Những lời này cũng nói được! Chẳng lẽ muốn em trả anh tiền thuê nhà hay sao? Quá đáng! Hèn gì tiểu Diệp không thích anh!” Phù Thanh hô to.

“Câm miệng! Nói nữa thì cú!” Phù Kinh giống như bị đung đến chỗ đau, nói xong liền trở về phòng, lúc đi ngang qua phòng Phù Diệp thì dừng một chút, sau đó mới đi về phòng.

“Ách... không phải muốn em dọn dẹp chén đĩa chứ?” Phù Thanh bị bỏ lại, nhìn những thứ trên bàn ăn, sắc mặt khó coi lắm lắm.

Tuy mới trước đây mẹ nói qua con trai không được khóc, nhưng hôm nay cậu thật sự nhịn không được! Những lời lạnh lùng từ miệng của ba thốt ra, vốn cho rằng mình sẽ không sao, nhưng nghe vào thật khó chịu.

Trong đầu hiện lên cảnh tượng vui vẻ của Tư gia, đó là thứ mà Phù Diệp tha thiết ước mơ nhưng khó có được. Tựa như cách đây không lâu có lẽ mẹ cũng đã từng đối xử với mình rất tốt, nhưng từ khi mình hiểu biết tới nay, chuyện này chưa từng xuất hiện, có lẽ nó là một giấc mộng, nhưng cho dù là mộng thì cậu vẫn tin rằng mẹ yêu mình, tin rằng người ba chưa từng xuất hiện cũng yêu mình.

Nhưng sự thật luôn tàn nhẫn như thế.

Thật muốn nhanh chóng lớn lên, rời khỏi nơi này...

10. Chương 10

Thời gian như bóng câu bay qua cửa, trong nháy mắt, Phù Diệp đã tốt nghiệp cấp hai.

Trải qua ba năm ở chung, lá gan Phù Diệp đã lớn hơn đôi chút, dám đưa ra những yêu cầu không quá đáng với Phù Kinh, mà đại đa số đều được cho phép, đương nhiên cũng có ngoại lệ, ví dụ như, cùng Tư Tường một mình ra ngoài. Từ sau lần qua nhà Tư Tường ăn cơm, Phù Kinh đều cho người đến rước cậu, muốn ra ngoài chơi cũng được, nhưng phải đi một đám! Còn phải báo cáo với y cậu với những người kia đi đâu! Nhớ đến tình cảnh khi Phù Kinh nói ra những lời đó, Phù Diệp không khỏi cười tự giễu, mình lúc ấy nghĩ như thế nào? E là ba sợ mình đi lãng lơ? Muốn để cậu không còn gì, chỉ có thể ỷ lại y sao? Được rồi! Dù sao cậu cũng đã quen một mình, chỉ cần đi học là đủ, có sách với cậu là đủ rồi!

Nhưng mình rất nhanh sẽ có thể rời khỏi cái lồng giam này! Không lâu trước đây, Phù Diệp đã nhận được thư trúng tuyển nguyện vọng một, nhưng điều làm cậu vui vẻ không phải thứ này, mà là cậu rốt cuộc có thể dọn ra khỏi ngôi nhà đó! Lúc đầu cậu có hai tờ giấy nguyện vọng, một tờ cậu điền để cho Phù Kinh xem, tờ còn lại, cậu tự mình điền rồi nộp. Mà ngôi trường cậu điền ở cách nhà rất xa, nhưng danh tiếng cũng không tệ. Hơn nữa lúc điền cũng có trưng cầu ý kiến người nhà, chỉ là người nhà này không phải ba cậu, mà là chú của cậu, Phù Thanh.

Ba năm này, Phù Thanh rảnh rỗi liền chạy đến nhà Phù Kinh, mỹ kỳ danh là bồi đắp tình cảm anh em với anh hai, thật ra đối tượng để hấn liên lạc tình cảm lại là cháu trai hấn, Phù Diệp! Sau khi xuyên thủng ý đồ của hấn, Phù Kinh tính toán lập tức đá hấn về, nhưng khi nhìn thấy Phù Diệp và Phù Thanh vừa nói vừa cười, thì ý niệm kia lập tức biến mất. Thì ra đứa nhỏ đó cũng sẽ để lộ vẻ mặt như vậy, nhưng vì sao chỉ có ở trước mặt Phù Thanh mới thế? Không khỏi có chút nghiêng rằng với em trai mình, y mới không thừa nhận mình hăm mộ tên chết tiệt kia! Di? Hăm mộ?! Không đúng!! Chỉ cần nghĩ đứa nhỏ đó được sinh ra từ âm mưu đáng giận của người đàn bà kia, y liền hận không thể lóc xương của ả! Nhưng Phù Thanh đang nghĩ cái gì? Khi hấn biết chuyện nguyện vọng của Phù Diệp, hấn lập tức vui vẻ giúp đứa cháu thân yêu

của mình một tay, giúp cậu giấu diếm! Hắn rất rất chờ mong sắc mặt biến đổi của Phù Kinh khi biết được chuyện này!

Tuy Phù Diệp cảm thấy người chú luôn cười tủm tỉm có chút u ám, nhưng so với người ba như núi băng thì tốt hơn gấp mấy lần. Khi Phù Diệp xách theo hành lí đi làm thủ tục đăng ký, thì Phù Kinh biết mình đã bị lừa, nháy mắt lửa giận dâng thẳng lên.

“Là ý định của hắn?” Nếu thằng nhóc Phù Thanh kia dám bày mưu tính kế sau lưng y, y chắc chắn sẽ cho hắn đi Nam Cực làm bạn với chim cánh cụt!

“Không liên quan tới chú ấy.” Câu đầu tiên là phủ định việc có liên quan tới Phù Thanh, Phù Diệp không muốn liên lụy người đã luôn chăm sóc mình.

“Nếu là nguyện vọng của cậu, vậy tôi sẽ chấp nhận. Nhưng tôi chỉ ra tiền học phí, những cái khác cậu tự lo đi!” Y không tin người đã sống sung sướng ba năm, có thể ra ngoài lao động, có lẽ không đến nửa tháng sẽ đến cầu xin mình, thừa nhận cậu đã sai.

“Không thành vấn đề.” Làm công có gì vất vả chứ, những việc vất vả hơn cậu cũng đã từng trải qua, sợ cái gì? Cậu sẽ không khuất phục trước ba!

Cứ như vậy, Phù Diệp ôm ý nghĩ này, rời khỏi ngôi nhà đã sống ba năm.

“Ai nha nha ~~ Tiểu Diệp đi rồi thật không quen, cảm giác khoảng không trong nhà nhiều hơn, anh nói có đúng không, anh hai?” Người đáng đánh nào đó thoải mái ngồi phịch trên sofa, thốt ra lời ai oán.

“Đó không phải ý định của em sao?” Phù Kinh thản nhiên phản bác.

“Khụ, đừng nói vậy, anh hai, em chỉ là suy nghĩ cho Phù Diệp thôi! Anh muốn để nó mỗi ngày đều đối mặt với khối băng là anh sao? Huống chi đây không phải cũng là điều anh mong muốn ư?” Phù Thanh mỉm cười giải thích.

Đoạn đối thoại này phát sinh sau khi Phù Diệp rời khỏi nhà mấy ngày, Phù Kinh tựa như trở lại thời gian ba năm trước khi Phù Diệp chưa đến. Thói quen mỗi ngày đều thấy có đèn trong phòng, thói quen mỗi ngày đều có thức ăn đã được làm sẵn chờ mình, dường như đứa nhỏ kia đã vô tình thấm thấu dần vào cuộc sống của mình, từng chút từng chút một, tuy cảm giác cuộc sống như vậy có hơi kỳ quái, nhưng hình như mình đã không còn muốn rời khỏi đứa nhỏ kia, vì sao lại như vậy? Đáp án của mình là do phản ứng dây chuyền của người đàn bà kia.

“Anh hai, chẳng lẽ anh... không nhớ xa tiểu Diệp?” Nhìn sườn mặt có chút biến hóa của anh hai, Phù Thanh dò hỏi. Thật vất vả mới đưa được đứa nhỏ kia ra khỏi đây, anh hai ngàn vạn lần đừng có làm những chuyện kỳ quái nha!

“Xen vào việc người khác.” Đối mặt với Phù Thanh đang lo lắng, Phù Kinh lạnh lùng đáp.

“Không nói thì không nói!” Phù Thanh nhìn người anh lạnh lùng trước mặt, tức giận nằm lên sofa.

11. Chương 11

Phù Diệp cảm giác mình như một chú chim được thả lỏng, cho đến bây giờ cậu chưa từng tự do như lúc này, cho đến bây giờ cậu chưa từng nhớ cuộc sống của trước kia như lúc này; tuy rằng vất vả, tuy rằng không thể đến trường; nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với việc mỗi ngày đối mặt với người ba như khối băng! Hãy chờ xem! Bắt đầu cuộc sống trung học là bắt đầu cuộc sống mới, trung học trọng trường, đại học trọng trong trường, đến khi tốt nghiệp sẽ trực tiếp dọn ra ngoài sống, nghĩ đến tương lai, Phù Diệp không khỏi mỉm cười, thật ra, tương lai luôn khiến người ta mong chờ!

“Ách... xin hỏi, cậu ở phòng ký túc xá này sao?”

Một tiếng nói sợ hãi đánh gãy ảo tưởng của Phù Diệp, cậu phục hồi tinh thần, mới phát hiện mình đang đứng trước cửa phòng của ký túc xá, ngăn cản lối ra vào của người khác!

“Ngại quá!” Phù Diệp đỏ mặt, vừa giải thích vừa lui về phía sau.

“Không sao... A! Cẩn thận!” Người nọ cũng đỏ mặt nói, nhưng sắc mặt lập tức biến đổi.

“Đi??” Phù Diệp không rõ chuyện gì cứ lùi về sau, nào ngờ đụng phải người khác cũng đang cúi đầu bấm điện thoại đi vào.

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Phù Diệp liên tục mắc lỗi càng thêm hoảng, cậu cúi đầu, không ngừng giải thích.

“Đủ rồi! Không phải hoàn toàn là lỗi của cậu, áy náy cái gì?” Người bị đụng đánh gãy lời Phù Diệp, cười nói.

“Tớ tên là Trần Vũ, là bạn cùng phòng của cậu.” Người nọ dẹp di động, mỉm cười.

“A... tớ tên là Phù Diệp, xin giúp đỡ nhiều.” Phù Diệp nhất thời không phản ứng kịp vội tự giới thiệu.

“Cái kia... tớ tên là... Lục Thư Thành.” Tiếng nói hơi nhút nhát vang lên.

Tiếng nói xen vào khiến Trần Vũ và Phù Diệp không hẹn mà cùng dừng tầm mắt trên người hắn, đó là một nam sinh thấp bé có đôi mắt to, lúc này đôi mắt hơi hoảng sợ mở thật tròn, nhìn bọn họ, dường như chỉ cần bọn họ đi tới trước một bước thôi, hắn sẽ lập tức bỏ chạy.

“Ha ha!! Trời ơi! Sao lại có người giống chó như thế!”

Đột nhiên vang lên một tiếng cười lớn, đánh gãy không gian yên lặng, Lục Thư Thành bị gọi là chó nhỏ kinh ngạc nhìn Trần Vũ đang cười, hành động này, không phải có chút quá đáng sao? Phù Diệp không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

“Vũ Mao, tiếng cười của cậu ngay cả dưới lầu cũng nghe được!”

“Ách? Thạch Đầu?! Sao cậu lại ở đây?” Trần Vũ tựa như bị tiếng nói bỗng nhiên xuất hiện này dọa sợ, tiếng cười ha ha ngừng lại, kinh ngạc nhìn nơi phát ra âm thanh.

“Thạch Đầu?” Lực chú ý của Phù Diệp và Lục Thư Thành bị dời qua nhân vật vừa xuất hiện, sao còn chưa nhập học đã phát sinh nhiều chuyện kỳ quái như thế rồi?

“Vũ Mao, cậu không biết tớ với cậu cùng một ký túc xá sao?” Người bị gọi là Thạch Đầu tức giận vỗ mạnh vai Trần Vũ, sau đó không để ý vẻ mặt kinh ngạc của ba người, đi thẳng vào căn phòng ký túc xá mà họ sẽ ở chung ba năm.

Xem ra, ba người này sẽ ở chung với mình trong ba năm...

“Thạch Đầu, cậu vì sao không nói tớ biết chúng ta ở cùng ký túc xá?”

“Đủ rồi, đừng gọi tớ Thạch Đầu nữa, thật vất vả mới lên trung học, có cơ hội thoát khỏi cái biệt danh kia rồi, Vũ Mao chết tiệt!”

“Cậu mới chết tiệt! Gọi cái gì Vũ Mao chứ? Cái tên này khiến bọn nữ sinh cười không ngừng!”

“Nga? Thì ra quan hệ giữa cậu và mấy nữ sinh tốt như vậy nha?”

“Cậu đừng nói sang chuyện khác! Tớ thật sự...”

“Ách... xin lỗi, quấy rầy các cậu ôn chuyện, nhưng các cậu có thể...” Thật vất vả mới tìm thấy chỗ trống để chen vào, nhưng lập tức Phù Diệp đã bị ngắt lời.

“A! Đúng rồi, còn chưa tự giới thiệu, tớ tên là Sử Thấu.” Sử Thấu rút cuộc cũng trở lại đề tài chính, nhưng tay vẫn như trước ôm chặt cổ Trần Vũ, mở miệng nói.

“Buông tay, Thạch Đầu chết tiệt!!” Trần Vũ tránh không thoát đôi tay đang quấn chặt, đỏ mặt nói. Hắn không muốn để lại ấn tượng xấu với bạn cùng phòng chung sống ba năm.

“Ha ha...” Đột nhiên có tiếng cười đánh gãy bọn họ, mọi người quay đầu nhìn, nào ngờ đó chính là Lục Thư Thành thoát nhìn rất im lặng, hần đang ôm bụng cười to.

“Ha ha... xin lỗi, tớ thật sự... nhịn không được...” Thấy ánh mắt mọi người đều tập trung lên người mình, Lục Thư Thành cố gắng thẳng lưng, ngượng ngùng nói.

“Chúng ta nhất định phải đứng trước cửa nói chuyện sao?” Phát giác đã gây chú ý tầm mắt khó hiểu và quái dị của nhiều người, Phù Diệp cười khổ.

“Đúng rồi! Mọi người vào thôi!” Mọi người bưng tỉnh đi vào trong, Phù Diệp đi sau cùng, cố gắng che dấu khuyết điểm ở đôi chân.

“Ách... thật ra cậu đừng suy nghĩ nhiều, chúng tớ sẽ không để ý.” Sử Thấu đi phía trước dừng bước, xoay người, nghiêm túc nói với Phù Diệp.

Phù Diệp vẫn luôn cúi đầu đi, nghe nói như thế, cũng dừng chân, ngẩng đầu, đối diện với những ánh mắt thân thiết chân thành, cậu tin, hốc mắt không khỏi nóng lên.

“Này, nam tử hán đổ máu không đổ lệ đâu ~” Trần Vũ dựa vào người Sử Thấu cười nói.

“Ách...” Ý muốn khóc lập tức biến mất, Phù Diệp buồn cười nhìn ba người đang mỉm cười trước mặt, nam sinh thật dễ làm bạn với nhau!

“Được rồi được rồi! Nếu không dọn dẹp sẽ không kịp đăng ký! Các anh em, nhanh tay một chút!” Sử Thấu la lớn, vừa dứt lời, liền gương mẫu dẫn đầu dọn dẹp hành lí của mình.

Chú, thật sự rất cảm ơn sự giúp đỡ của chú, nếu không có chú, cháu sẽ không thể nào đến được nơi này.

Ba, hy vọng không lâu sau chúng ta có thể... ở chung một cách hòa bình...

Nhưng... có lẽ... đây chỉ là... ảo tưởng ... của chính mình mà thôi...

12. Chương 12

Đối với nam sinh mà nói, hưng phấn lại mang chút kích thích là một tuần quân huấn, vì thế nó rất nhanh qua đi, thực tự nhiên, đại đa số nam sinh đều được màu da “đen như than”, nhưng đương nhiên, cũng có một số ít là ngoại lệ.

“Trời ơi! Tiểu Diệp, cậu rốt cuộc có phải nam sinh hay không vậy?” Ký túc xá phòng số 402 truyền ra tiếng hô hoảng sợ, làm cho những người đang làm chuyện “lén lút” bị dọa không nhẹ, vội vàng buông thứ trên tay, mở cửa, rồi thấy không phát sinh chuyện gì, “âm” một cái đóng mạnh cửa lại, muốn làm gì thì làm đi.

~“Khụ, Vũ Mao, cậu nói gì vậy? Nói chuyện mà không qua đại não!” Sử Thấu ngồi trên giường mình, nhìn Trần Vũ vẽ mặt kinh ngạc khó hiểu, hy vọng không có ai bị tạp âm này làm ô nhiễm!

“Không sao! Chúng ta là bạn thân mà đúng không?” Lắc lắc tay với Sử Thấu, Trần Vũ tươi cười hỏi Phù Diệp.

“Xí ~ người ta nể cậu ba phần cậu liền muốn mở hẳn cả một cửa hàng sao.” Sử Thấu tức giận chọc thủng ảo tưởng của Trần Vũ.

“Ách... các cậu... không cần... cãi...” Nhìn thấy hai người kia sắp bắt đầu cãi nhau, Lục Thư Thành muốn ngăn cản, nhưng giọng nói quá mỏng manh chả có chút khí thế nào, cuối cùng chỉ đành bó tay.

Nhìn tình cảnh không ngừng lặp lại từ sau hôm khai giảng, Phù Diệp bắt đầu dī thở dài, không được! Mỗi lần đi học đều thở dài đã già hết mười tuổi, vậy đến lúc tốt nghiệp trung học, chẳng phải tóc sẽ bạc hết sao?

“Đủ rồi! Các cậu muốn đùa giỡn cãi nhau cũng không nên lấy tở làm đề tài chứ!” Thật là, lão hổ không tức giận xem như bệnh miêu à? Tuy khoảng cách giữa cậu và lão hổ có hơi xa... Phù Diệp vừa lên tiếng, Sử Thấu và Trần Vũ lập tức ngừng lại, xấu hổ nhìn người vừa nói chuyện.

“Đúng vậy, do chân của tiểu Diệp, nên phơi nắng không đen là chuyện thường mà...”

“Ding

”

Lục Thư Thành khó được khi nói chuyện không bị lấp, nhưng không biết bị tiếng chuông điện thoại của ai đánh gãy. Trái xem phải nhìn, không ai nhận điện thoại, chỉ là...

“Tiểu Diệp, tiếng phát ra từ cặp của cậu.” Nhìn người nào đó đang mờ mịt, Sử Thấu nhin không được nhắc nhở, chẳng lẽ người này ngay cả di động của mình cũng chưa chạm qua?

“Di?!” Nghe thế, Phù Diệp vội vàng mở cặp mình ra, nhìn màn hình di động đang không ngừng lóe ra sáng rung rung, kỳ quái, thứ này vào đây từ khi nào?

“A lô?”

“Vì sao lâu như vậy mới nhận? Lúc này đang làm gì?” Phù Diệp còn chưa kịp nói gì, bên kia đã hỏi qua hai câu.

“Sao thế?” Thấy Phù Diệp thật lâu cũng không trả lời, giọng nói ở đầu điện thoại bên kia lộ ra chút lo lắng.

Thế nhưng lại là... ba?! Sao lại thế được? Sao ba lại gọi điện thoại cho mình? Chẳng lẽ là... nhầm số? Phù Diệp ôm tâm tình như vậy an ủi bản thân, sắc mặt trắng bệch cũng dần bình thường lại, bạn cùng phòng thấy cậu như vậy cũng một trận sợ hãi.

“Phù tiên sinh, ngài gọi nhầm số?”

“Không gọi nhầm! Chỉ cần người đang nhận điện thoại tên là Phù Diệp thì không nhầm.” Không biết có phải ảo giác hay không, Phù Diệp cảm thấy giọng nói ở đầu điện thoại bên kia dường như có chút tức giận.

“Xin lỗi, Phù tiên sinh.” Mặc kệ mình có sai hay không, giải thích trước luôn đúng.

“...”

Bên kia đột nhiên im lặng, Phù Diệp dừng một chút, nhìn lại màn hình di động, không đúng nha, còn nghe tiếng hít thở, chứng minh vẫn chưa cúp.

“Phù tiên sinh, ngài còn ở đó không?”

“Ừm... bạn cùng phòng thế nào?” Ngay khi Phù Diệp cho rằng đã cúp, muốn tắt máy, thì bên kia truyền đến giọng nói trầm thấp.

“Phù tiên sinh, ngài có sao không?” Sau khi nghe xong câu hỏi, Phù Diệp nhin không được nghi ngờ, người ở đầu bên kia điện thoại là khối băng tên Phù Kinh sao?

“...” Lại một trận trầm mặc.

Không phải di động có vấn đề chứ? Phù Diệp lại nhìn nhìn di động, hẳn là không thể nào, cậu nhớ lúc đi chọn mua chiếc điện thoại di động này, giá rất đắt hơn nữa bán rất chạy, xem ra những thứ đắt tiền không nhất định thuộc chất lượng tốt.

“Phù tiên sinh, nếu ngài không nói chuyện thì tôi sẽ cúp.” Phù Diệp nhỏ giọng nói.

“... Vừa rời khỏi không lâu thì lá gan lớn lên rồi?” Phù Kinh dường như bị lời nói của Phù Diệp làm ghen.

Phù Diệp không trả lời, chỉ trợn trắng mắt. Bạn cùng phòng nhìn thấy biểu tình này của cậu thì cảm thấy rất thú vị, tầm mắt của ai cũng đều tập trung lên người cậu, Phù Diệp tức giận nhìn những người đứng xem, không khỏi cảm thán một tiếng “Lòng người dễ thay đổi” a

~~“Cậu còn chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Lại là ngữ khí mệnh lệnh.

“Tôi ở cùng các bạn rất vui vẻ, bọn họ đều rất tốt, tôi rất thích họ.” Phù Diệp nói, trở lại cái gọi là chủ đề chính.

“Vui vẻ? Thích?” Giọng nói chậm lại mấy nhịp.

Cho dù cách ngàn ngọn núi vạn con sông, nhưng xuyên qua chiếc điện thoại mỏng, Phù Diệp dường như cũng cảm giác được cơn giận của Phù Kinh, gương mặt lạnh như băng của y tựa như hiện ra trước mắt.

“Ngài không muốn như vậy sao? Chẳng lẽ tôi ngay cả việc quen bạn bè đều phải báo cáo với ngài?” Tôi đã rời khỏi cái lồng giam đó rồi!! Câu cuối cùng còn chưa nói ra, Phù Diệp đã nhanh chóng cúp điện thoại, ngay cả cậu cũng bị hành động của mình dọa sợ, ngơ ngác nhìn di động trong tay, làm sao bây giờ? Có thể nào ba sẽ tức giận không?

“Tiểu Diệp, cậu sao thế?”

Những người đứng xem đều xoay quanh Phù Diệp, có chút theo không kịp tình huống.

“Không... không có gì...” Phù Diệp vừa nói vừa lộ ra nụ cười khó coi.

Hy vọng thật sự không có việc gì! Thoát khỏi nó!

13. Chương 13

Phù Kinh kinh ngạc nhìn điện thoại đã bị cúp trước mặt, bên tai còn vọng lại tiếng “tút – tut –”, thẳng đến một giây này, y mới thật sự tin tưởng, đứa nhỏ đó đã thay đổi.

“Chắc chắc ~ không thể ngờ tiểu Diệp dám cúp điện thoại của anh, anh hai à, xem ra uy tín của anh cũng chỉ có bao nhiêu thôi ~” Tiếng nói trào phúng hợp thời vang lên, không cần đoán cũng biết đó là vị em ruột tự xưng rất quan tâm yêu thương anh hai Phù Kinh của mình, Phù Thanh.

“Chẳng lẽ công ty của em bị đóng cửa? Hay là muốn anh tự mình tìm hắc đến, em mới chịu trở về?” Tiện tay ném bản công tác lên bàn, mở máy tính, bắt đầu một ngày làm việc. Y không nhận rồi giống người nào đó, không cần làm việc còn được người khác nuôi.

“Ách... anh hai, anh tức giận cũng đừng lôi người kia vào chứ! Em không muốn đối mặt với hắc mới lại đây đây!” Phù Thanh không ngờ Phù Kinh lại dùng chiêu này, đặt mông ngồi lên sofa, lửa giận ngút trời, oán giận nói.

“Em có biết em lúc này giống cái gì không?” Phù Kinh khó được những lúc hỏi han, nhưng đây là châm biếm, cố ý chọc Phù Thanh.

“Cái gì?” Quả nhiên, Phù Thanh bị đề tài này hấp dẫn, đôi mắt trông mông nhìn Phù Kinh, chuẩn bị nghe đáp án.

“Giống như người phụ nữ vì giận chồng mình mà chạy về nhà mẹ.” Một châm thấy máu, đâm thẳng vào tâm linh “yếu ớt” của Phù Thanh.

“Xí! Sớm biết miệng của anh không phun ra được những lời hay! Vì sao em lại có người anh như vậy? Thật khó tin!” Phù Thanh không chút hình tượng ngã vào sofa, kêu trời kêu đất, người khác không biết, còn cho rằng hắc là diễn viên!

“Bớt nói nhảm đi, rảnh thì làm cho xong cái này, nếu không thì về chỗ hắc.” Phù Kinh cảm thấy mình đã lãng phí quá nhiều thời gian cho việc bồi đắp tình cảm với em trai, hơn nữa y có kế hoạch khác, cũng không muốn vì có sự xuất hiện của người nào đó mà bị quấy rầy.

“Xí ~” Phù Thanh nghe lời uy hiếp của Phù Kinh, thấy mình chống cự cũng không lợi thế gì, đành phải nhận mệnh ôm một đồng hồ sổ sách về văn phòng.

“Ê! Có nghe không? Người tài trợ lớn nhất của trường đang ở trong văn phòng bàn chuyện quan trọng!”

“Thật vậy sao? Là người vừa lạnh lùng vừa đẹp trai đó?”

“Ừm!! Thế nào? Có muốn đi nhìn lên không? Nói không chừng anh ta sắp đi đó.”

“Hi hi, đang có ý này!”

...

Tiếng nói chuyện càng lúc càng xa, Phù Diệp và Lục Thư Thành mới thở ra một hơi. Hai nữ sinh kia thật khoa trương, chỉ có một người tới đây mà thôi, có cần hưng phấn đến vậy không? Còn đứng phía sau bọn họ trò chuyện, giọng nói kích động đó làm bọn họ không dám nhúc nhích sợ sẽ đánh gãy đôi thoại của hai người.

“Nhưng... rốt cuộc là ai... mà lợi hại vậy?” Lục Thư Thành chậm rãi nói. Đôi mắt to tròn lộ ra vẻ hiếu kỳ thật sâu.

“Nghe nói, người tài trợ họ Phù, tiểu Diệp, cùng họ với cậu đó nha! Nói mau, có phải người thân của cậu không?” Đi cùng với tiếng nói đột nhiên này và đôi tay ôm lấy cổ Phù Diệp, không cần quay đầu cũng biết là Trần Vũ.

“Đương nhiên không phải! Cậu nghĩ tốt thật!” Phù Diệp cười phản bác. Lúc nghe đến họ Phù, lông mi cậu không hiểu sao lại nháy lên, tựa như thông báo sắp xảy ra chuyện gì đó.

“Tiểu Diệp, Vũ Mao đương nhiên nghĩ tốt rồi! Cậu ta đang muốn đánh cho cậu một cái vang dội đó!” Người “cứu vớt” Phù Diệp là Sử Thấu, từ khi ngủ cùng phòng cho đến giờ, hần và Sử Thấu thật sự như hình với bóng! Quả nhiên, người này xuất hiện chưa tới một phút thì người kia đã lập tức xuất hiện theo.

“Thạch Đầu chết tiệt, cậu nói cái gì? Tại sao phải vạch trần tở?” Trần Vũ xoay người, nhắc chân, đá một cái trúng mục tiêu, đắc ý nhìn Sử Thấu ôm chân hô đau.

“Ha ha ~” Thấy cảnh này, Phù Diệp cùng Lục Thư Thành đều không hẹn mà cười to. Mỗi ngày ở cùng hai người kia, mỗi ngày đều không buồn.

“Khụ khụ!!”

Tiếng ho khan liên tục đánh gãy cuộc nói cười của họ, chỉ thấy hiệu trưởng và một người đàn ông cao lớn với gương mặt lạnh lùng đang đứng đó, người ho khan là vị hiệu trưởng thoát nhìn rất hiền hòa, lúc này ý của hần là muốn họ thu liễm một chút, xem ra địa vị của người bên cạnh không thấp nha.

“Chào hiệu trưởng!” Bọn Trần Vũ lớn tiếng chào hỏi, hoàn toàn không chú ý sắc mặt tái nhợt trong phút chốc của Phù Diệp.

“Tiểu Diệp... cậu có sao không?” Lục Thư Thành thấy sắc mặt người bên cạnh biến đổi thì kéo kéo tay Phù Diệp, thấp giọng hỏi.

“Không... không có gì...” Phù Diệp chưa từng rời mắt khỏi người nọ, thấy ánh mắt người nọ lóe sáng, sắc mặt cậu càng thêm tái nhợt, tay không tự giác nắm chặt cổ tay Lục Thư Thành.

“Phù tiên sinh, chúng ta tiếp tục đi xem!” Hiệu trưởng cung kính nói với người đàn ông, người nọ gật đầu, sau đó cất bước rời đi, hiệu trưởng thấy thế, vội vàng đuổi theo.

Đợi họ đi xa, Trần Vũ mới bắt đầu nghị luận.

“Không thể ngờ người tài trợ đó lại trẻ tuổi như vậy...”

“Vậy thì thế nào? Hâm mộ à?”

...

“Tiểu Diệp, cậu rốt cuộc bị sao vậy?” Chú ý thấy thân thể Phù Diệp run rẩy, vẻ lo lắng trên mặt Lục Thư Thành càng rõ hơn, người đàn ông vừa rồi... chẳng lẽ thật sự có quan hệ gì đó với tiểu Diệp?

Phù Diệp tựa như hoàn toàn không nghe thấy người khác nói gì, cậu đang bị vây trong thế giới của chính mình, mà quanh đi quẩn lại trong đầu cậu là câu nói lúc này của Phù Kinh khi đi ngang qua cậu...

“Cậu vĩnh viễn cũng đừng mong thoát khỏi tôi.”

14. Chương 14

“Tiểu Diệp, cậu thật sự quen biết vị Phù tiên sinh kia sao?”

Đợi đến khi bọn Phù Kinh đi xa, Lục Thư Thành nhỏ giọng hỏi Phù Diệp. Người bên cạnh không trả lời, đột nhiên bỏ chạy, Lục Thư Thành kinh ngạc nhìn bóng dáng Phù Diệp chạy đi, không biết nói gì.

“Đi? Tiểu Diệp sao vậy? Vội vàng muốn đi vệ sinh sao?” Trần Vũ do đùa giỡn với Sử Thấu nên không chú ý tới hành động của Phù Diệp, tò mò hỏi.

“Ách... tớ nghĩ không phải vì nguyên nhân này...” Lục Thư Thành cười gượng.

Mà Phù Diệp đang trốn trong một góc u ám dùng giọng nói nôn nóng gọi điện thoại cho một người nào đó.

“Chú, sao chú không nói con biết ba đã tới? Còn chuyện ba tài trợ cho trường nữa! A? Thì gặp phải nên con mới gọi cho chú... cái gì? Chú cho rằng con biết?... Không thể nào! Ba còn nói... bỏ đi! Không nói nữa, con cúp đây!!”

Phù Diệp càng nói càng buồn bực cuối cùng thở hắt hển cúp điện thoại, thật đáng giận! Lúc trước khi đăng ký vào trường này không điều tra rõ ràng, hôm nay ăn trúng trái đắng. Nhưng chú cũng thật đáng giận, cái gì mà cho rằng mình đã sớm biết? Rõ ràng muốn xem trò hay nên mới không nói cho mình!

Ba... có lẽ sẽ không có hành động gì? Nếu không thì để mình vào trường học làm gì? Phù Diệp nghĩ tới vô số trường hợp có thể xảy ra, bắt đầu cảm thấy bất an, luôn lo sợ câu nói kia của ba.

“Tiểu Diệp!!”

“A??”

Phù Diệp đang hoang mang nghe thấy tiếng kêu thì phục hồi tinh thần, nhận được ánh mắt xem thường của Trần Vũ, có chút ngượng ngùng gãi đầu.

“Tớ đã gọi cậu năm lần! Cậu vẫn đi vào cõi thần tiên ở phương xa nào đó!!” Trần Vũ tức giận nhìn bạn cùng phòng trước mặt, hoài nghi mình lúc trước có phải bị mù hay không, lại xem tên gốc như vậy là mình tỉnh.

“Ha ha... cậu lặp lại đi! Lần này tớ nhất định trả lời!” Đều do mình cả ngày lo lắng ba sẽ có hành động gì, hiện tại ngay cả bạn cùng phòng cũng phát giác có chút không đúng.

“Là cậu nói đó nha! Tớ nói, vị Phù tiên sinh lúc nãy là gì của cậu?” Tựa như có được kim bài miễn tử, mắt Trần Vũ sáng lên đặt mộng ngồi trước mặt Phù Diệp, cực kỳ tò mò hỏi. Thật ra hắn đã muốn hỏi rất lâu rồi, nhưng lúc ấy trông thấy sắc mặt Phù Diệp khó coi, nên nén lại, tuy hiện tại sắc mặt cậu cũng không tốt được bao nhiêu... Nhưng ghen nữa cũng không tốt, nếu không đêm nay hắn sẽ không ngủ được!

“... là ba của tớ.” Sớm hay muộn cũng phải nói ra, bọn họ... hẳn là sẽ không...

“Oa! Một tin tức động trời! Tiểu Diệp, cậu cũng thật biết giấu người khác?” Trần Vũ hô lớn, mắt mở thật to.

“Tớ nói Vũ Mao này, cậu bây giờ mới nhận ra thì chậm quá, tớ đã sớm đoán được!” Sử Thấu bên cạnh trợn trắng mắt, sao lại có người ngu ngốc như vậy? Ngay cả chuyện đơn giản như thế cũng đoán không ra.

“Ách... Sử Thấu... tớ cũng không đoán được...” Giọng nói thật nhỏ chen vào, Lục Thư Thành ngượng ngùng mỉm cười.

“Ách... tiểu Thư, cậu cứ xem nhẹ nó là được!” Không chờ Sử Thấu trả lời, Trần Vũ bắt đầu dĩ phản bác. Thật không ngờ lại có người còn không hiểu chuyện hơn mình, đối lập như vậy, thật ra mình cũng thông minh rồi! Nghĩ nghĩ, Trần Vũ mỉm cười tự đắc.

“Vũ Mao, cậu đừng có cười ghê tởm như vậy được không.” Sử Thấu yên lặng đánh gãy ảo tưởng của Trần Vũ.

Cá tính của tên này từ nhỏ đến giờ chưa từng thay đổi, vẫn... khiến người ta ghét! Đây là ý nghĩ cùng hiện ra trong đầu Sử Thấu và Trần Vũ. Xem ra bọn họ rất “ăn ý”

~Phù Diệp nâng mắt lên, nhìn hành động như bình thường của mọi người, cậu không khỏi nhẹ nhàng thở ra, may mà bọn họ không vì thân phận của mình mà thay đổi thái độ.

“Nhưng, nhìn vị Phù tiên sinh kia rất trẻ tuổi, không ngờ lại có một đứa con học trung học ~~” Trần Vũ tiếp tục phát huy thiên tính tám của hắn, cái gì cũng khai thác!

“Ách...”

“Ding ~~ ding ~~” Đang lúc Phù Diệp chuẩn bị trả lời, điện thoại của ký túc xá bỗng nhiên vang lên, dọa sợ mọi người đang vui vẻ tán gẫu. Dường như lúc này mới nhớ ra trong ký túc xá có điện thoại.

“A lô? Tìm tiểu Diệp sao? Nga, được, tạm biệt.” Lục Thư Thành cách điện thoại gần nhất trả lời, chưa nói được bao nhiêu đã kết thúc.

“Tiểu Diệp, là...”

“Là tìm tớ phải không. Bây giờ tớ xuống.” Không chờ Lục Thư Thành nói xong, Phù Diệp đã ngắt lời, lập tức đi ra cửa, đã sớm đoán được ai đến tìm, chỉ là không ngờ ngay bây giờ mà thôi. Mình cũng không phải rất muốn gặp ba, nhưng dưới đáy lòng tựa như có chút chờ mong, chờ mong có một ngày nào đó người ba lạnh lùng này sẽ mỉm cười với mình, chờ mong có một ngày nào đó ba sẽ thích mình.

Xuống dưới lầu, nghe quản lý nói có người đang đứng chờ trước cổng, vì thế chậm rãi đi ra. Trông thấy một chiếc xe màu đen đậu ở đó, tim Phù Diệp không khỏi đập mạnh, nghĩ đến vẻ mặt Phù Kinh, lòng bắt đầu trầm xuống. Chỉ là, người mở cửa xe lại không phải Phù Kinh.

“Tiểu thiếu gia, tiên sinh dặn tôi tới đón cậu.” Nói xong, liền làm ra tư thế mời lên xe.

Phù Diệp gật đầu, yên lặng lên xe.

15. Chương 15

Không nói gì nhìn phong cảnh bên ngoài lùi dần về sau, tâm tư Phù Diệp đã sớm bay đến nơi nào đó không biết tên, cậu phát hiện bây giờ mỗi lần mình rảnh thì sẽ ngăn người, lúc trước ở cùng mẹ không phát hiện ra tính này, chẳng lẽ do lúc trước bận rộn nên không có thời gian ngăn người? Hay là mình nguyện ngăn người cũng không nguyện suy nghĩ nhiều đến ba?

“Tiểu thiếu gia, tới rồi.”

Bất tri bất giác đã đến nơi, Phù Diệp được người cung kính mời xuống xe, cậu hơi ngẩng đầu, nhìn tầm nhìn được đèn nê ông chiếu rọi – Nơi chốn phồn hoa. Cậu nhú mày, sẽ không phải là chỗ cậu nghĩ đến chứ? Tầm mắt rơi lên người kẻ đang dẫn đường, người nọ ý bảo cậu mau theo sau.

Khi Phù Diệp tiến vào trong, thì biết mình đã đoán sai, nơi này được trang hoàng rất sắc lạnh, có tổng ba tốp năm người đang ngồi đó, chỉ nhìn cách ăn mặc của họ, thì sẽ có lỗi giác đã đến nhầm chỗ.

Bị người dẫn đi, lại rẽ, lại lên lầu, khiến cho Phù Diệp vốn đã không giải xác định phương hướng gần như hôn mê.

“Ách... xin hỏi đã đến...”

“Tiểu thiếu gia, đến rồi.”

Đang lúc Phù Diệp chịu không nổi nữa, muốn mở miệng hỏi, rốt cuộc nơi này rộng bao nhiêu a? Thế nhưng lại có thể rộng như vậy.

“Đứng trước cửa làm gì? Còn muốn tôi mời cậu vào sao?”

Phù Diệp vừa bước vào phòng còn chưa kịp phản ứng gì đã bị một giọng nói cắt ngang, cậu ngây ngốc nhìn về phía người nói, y đang nhàn nhã ngồi vắt chân trên sô pha, bên cạnh là một người phụ nữ xinh đẹp, tuy rằng là kiểu ngồi lịch sự, nhưng vẫn khiến lòng cậu thấy khó chịu, không hiểu sao mình lại có phản ứng này.

“Phù tiên sinh, ngài tìm tôi có chuyện gì?” Phù Diệp khập khiễng đi đến trước mặt Phù Kinh, hơi cúi đầu, kính cẩn hỏi.

“Khụ, chú nói tiểu Diệp này, tuy rằng cháu bất mãn với anh hai, nhưng cháu cũng đừng bỏ qua sự tồn tại của chú được chứ?” Không chờ Phù Kinh trả lời, một giọng nói khác đã chen vào, là của Phù Thanh.

Nghe được tiếng của Phù Thanh, Phù Diệp nhanh chóng ngẩng đầu, trên mặt là vẻ kinh ngạc không thể che giấu, vừa nói chuyện điện thoại không lâu liền thấy được người, chẳng lẽ ba cố ý tìm chú tới?

“Hôm nay em cũng dám đến?” Tiếng nói đậm mạc của Phù Kinh lộ ra chút mất hứng.

“Anh hai, không phải anh muốn đuổi em đi chứ?” Phù Diệp vừa dứt lời, đột nhiên nghĩ đến gì đó, vẻ mặt kích động, “Đúng rồi, hôm nay hẳn đến đây! Sao giờ mới nhớ, tiểu Diệp, chú phải đi trước, gọi điện thoại sau.”

Nói xong, liền vội vàng chạy ra khỏi phòng, để lại Phù Diệp đang khó hiểu.

“Hai người thường xuyên nói chuyện điện thoại?”

Câu hỏi vang lên phía sau kéo lực chú ý của Phù Diệp trở về, cậu nhìn sắc mặt Phù Kinh đang dần trầm xuống, trong đầu hiện lên vô số dấu chấm hỏi, không rõ tình huống hiện tại là thế nào.

“Cũng không phải thường xuyên, chỉ là thỉnh thoảng thôi.” Phù Diệp chầm chậm dừng từ, thật cẩn thận trả lời.

“Đi ra ngoài hết đi.”

Phù Diệp tưởng rằng nói mình, chuẩn bị đi ra ngoài, thì đã bị người kéo lại, ngồi lên sô pha, sau đó người phụ nữ cúi đầu, yên lặng ra ngoài.

“Phù tiên sinh, rốt cuộc ngài tìm tôi có chuyện gì?” Đợi một hồi lâu vẫn không nghe thấy tiếng nói chuyện, Phù Diệp trộm liếc mắt dò xét.

Phù Kinh nhíu mày, nhện xuống mệnh lệnh yêu cầu đối xứng hô.

“Không được quá thân với các bạn học.”

“Vì sao? Chẳng lẽ tôi không thể có bạn sao?” Lời của Phù Kinh vừa dứt, Phù Diệp đã nhanh chóng ngẩng đầu hỏi ngược lại, trên mặt là sự hãi không chút che giấu, sợ có một ngày cậu không còn người bạn nào.

“Bạn? Cậu thật đúng là giỏi về các hoạt động xã giao, nhanh như vậy đã quen bạn.” Tựa như nhìn không quen vẻ mặt của Phù Diệp, Phù Kinh vừa lãnh đạm vừa trào phúng nói.

“Phù tiên sinh, ngài hãy nhớ, là ngài không thích tôi, không muốn nhìn thấy tôi, nên lúc trước tôi mới thi vào ngôi trường này, đừng trút hết mọi thứ lên đầu tôi như vậy!!” Phù Diệp đứng phắt dậy, khuôn mặt nghiêm túc đỏ bừng hét lớn. Sau đó lại ngây ngẩn, màu sắc trên khuôn mặt cũng từ đỏ sang trắng, dường như không thể tin hành động vừa rồi của mình.

Phù Kinh khẽ nâng mắt, mặt không chút thay đổi nhìn Phù Diệp, trong mắt hiện ra kinh ngạc, nói không kinh ngạc là giả, vì có ai ngờ một đứa nhỏ thoát nhìn rất ôn thuận lại dám lớn tiếng phản bác mình, nhưng như vậy không phải rất đúng với ý của mình sao? Những lời cậu ta nói đều là thật, nhưng vì sao vừa rồi khi nghe thấy thì trong lòng khó chịu? Mình rốt cuộc bị cái gì?

“Tóm lại từ giờ phút này cậu chỉ cần nghe lời tôi là được.” Phù Kinh dừng một chút, lấy một cái di động ra khỏi túi, đưa cho Phù Diệp, “Sau này có chuyện gì thì trực tiếp gọi cho tôi, không tìm được tôi mới tìm Phù Thanh, cậu có thể quen bạn, nhưng không thể quá thân với họ.”

Phù Diệp ngơ ngác nhận di động, tựa như chưa hồi phục lại khỏi cú sốc.

“Vì sao không thể quá thân với họ? Tất cả mọi người đều là con trai, sợ cái gì?” Lúc trước thì không có gì, nhưng sau khi nghe những lời này thì cảm thấy thật kỳ quái.

“Sau này cậu sẽ hiểu, bây giờ nói cũng vô dụng.” Phù Kinh nhẹ nhàng bỏ qua vấn đề kia.

“Còn nữa, mỗi lần được nghỉ phải về nhà. Đến lúc đó sẽ có người tới đón cậu.” Phù Kinh đứng dậy, kéo Phù Diệp ra ngoài. Phù Diệp hoảng sợ nhìn Phù Kinh, vẻ mặt giống như sắp bị đem đi bán.

“Chỉ là đưa cậu về trường học thôi.” Chỉ cần đảo mắt qua là biết ý nghĩ của Phù Diệp.

16. Chương 16

Không khí trong xe hơi nặng nề như Phù Diệp đã dự đoán từ trước, vốn thôi, cậu là một người không nói nhiều, còn người ba lạnh lùng của cậu thì sao? Vậy càng đừng nói. Dưới bầu không khí này, đoạn đường vốn rất ngắn bị phóng đại n lần, may mà ngay lúc Phù Diệp không nhận nại được nữa, rồi cuộc cũng đến rồi!

Cậu lập tức mở cửa xe, nào ngờ đột nhiên bị người kéo lại, không kịp phản ứng ngã ngồi lại vào trong, về mặt kinh ngạc nhìn Phù Kinh cũng kinh ngạc như cậu. Trong mắt Phù Kinh hiện lên tia kích động, vội buông tay, sắc mặt nhanh chóng khôi phục bình thường, hại Phù Diệp nghĩ rằng lúc này mình ảo giác.

“Ách... có việc gì không?” Vẫn cảm thấy đêm nay ba có gì đó là lạ, chẳng lẽ bị đả kích? Nhưng dường như không chuyện gì có thể đả kích được ba mới đúng chứ?

Ngay khi Phù Diệp miên man suy nghĩ, thì nghe “ầm” một tiếng. Cậu vội quay đầu, phát hiện không biết từ khi nào mình đã bị đẩy xuống xe, người ngồi ở ghế lại “ầm” một cái đóng cửa lại rồi nhanh chóng chạy đi. Phù Diệp cực kỳ kinh ngạc nhìn chiếc xe chạy xa, cảm thấy phương hướng phát triển của chuyện này ngày càng quái dị.

“Anh hai, anh về sớm vậy!! Chẳng lẽ tiêu chuẩn của mấy người phụ nữ chỗ đó bị tụt dốc ư??”

Phù Kinh chạy xe như bay về nhà, vừa mở cửa đã nghe giọng nói ngạc nhiên của Phù Thanh, thầm nghĩ trong lòng, ngày mai nhất định phải đến đó xem lại mới được!

“Vừa rồi đưa đứa nhỏ đó về.” Phù Kinh cởi quần áo, tùy tay quăng lên sofa, xoay người đi vào phòng bếp.

“Di? Em có nghe lầm không? Anh mà lại làm chuyện này?!” Phù Thanh nghe xong, mắt mở thật to, vẻ mặt không dám tin nhìn anh hai đang uống nước. Chẳng lẽ người trước mắt không phải anh hai, mà là một tên khác có ngoại hình giống vậy??

“Em không nghe lầm, hướng chi lại là anh tìm nó.” Thật khó có khi nào Phù Kinh giải thích với Phù Thanh.

“Không phải vấn đề này! Em là em ruột của anh đó nha, nhưng đến bây giờ anh chưa bao giờ đưa em đi đâu!” Thấy Phù Kinh giải thích có chút khác thường, sự kinh ngạc của Phù Thanh càng tăng thêm, nhìn không được oán giận.

“Nó là con anh, mà em chỉ là em ruột thôi. Hướng chi, cho dù anh không đưa cũng có người đưa em.” Giọng nói mang chút không quan tâm.

“... Em không phải ghen tỵ với cháu trai mình, chỉ là trần thuật lại sự thật mà thôi, anh đừng lấy hấn ra nói khiến em sợ được không?” Anh hai thật gian trá, mỗi lần nói đến người kia, hấn sẽ không thể nói tiếp được, mình thật là khiêm tốn...

“Không có biện pháp, ai bảo hấn hữu dụng như vậy, không nhắc đến thì thật uổng phí.” Phù Kinh nhún vai, lạnh lùng nói.

“Xem như em nói không lại anh, chúng ta đổi đề tài đi, anh rút cuộc cũng thừa nhận tiểu Diệp là con của mình sao?” Đối thoại vừa rồi, hấn không bỏ qua từ quan trọng nha!

“... Không phải.” Tạm dừng một chút, môi mỏng phun ra đáp án.

“A?” Phù Thanh vừa nghe, cầm găng như sắp rớt xuống đất, sao lại không phải? Rõ ràng vừa nãy chính anh hai đã nói vậy, chẳng lẽ mình nghe lầm? Không thể nào, hấn rất tự tin về đôi tai của mình!

Phù Kinh không nói chuyện, chỉ trầm mặc uống nước, ra vẻ tự hỏi. Nhưng ai nhìn vào cũng biết y đang khó chịu.

“Làm ơn đi! Anh hai, anh không có gì thì đừng giả bộ u buồn nữa, nó rất không hợp với tính cách của anh! Anh bình thường đã đủ lạnh rồi, còn như vậy nữa coi chừng không ai muốn làm chị dâu của em.” Phù Thanh hét lớn, cực kỳ bất mãn nhìn hành động hiện tại của anh hai mình, nếu không biết nguyên nhân, hấn còn tưởng anh mình đang yêu nữa!

“Sau này không có chuyện gì thì không được liên lạc với đứa nhỏ kia, có chuyện phải nói với anh trước.” Bỗng nhiên nhớ đến gì đó, Phù Kinh yêu cầu.

“Đi? Vì sao?” Kinh ngạc nhìn anh hai đối diện mình, không ngờ Phù Kinh lại đưa ra yêu cầu như thế.

“Không có nguyên nhân.”

Đáp án trong dự kiến, vốn không mong từ miệng Phù Kinh sẽ toát ra lời gì dễ nghe, đột nhiên, trong đầu nảy ra một ý nghĩ.

“Anh hai, anh sẽ không vì chuyện em thường xuyên liên lạc với tiểu Diệp mà thấy khó chịu chứ? Anh không phải là... ghen chứ?”

Phù Thanh như nguyện nhìn thấy sắc mặt khê biến của Phù Kinh, dường như không có gì để nói, nhìn thấy anh hai kinh ngạc, cảm giác này thật sự rất tốt! Cơ hội khó có được nha

~~“Khụ, em nói anh hai à, ăn giấm với em trai mình thì có gì ngon chứ? Huống chi đó lại là con của anh, cũng không phải tình nhân, khẩn trương như vậy làm gì?” Phù Thanh vui cười nói, thật đúng là không hiểu nổi đầu óc của anh hai, lại có thể vì chuyện này mà buồn bực.

“Vô nghĩa nhiều như vậy làm gì? Mau rút khỏi đây.” Phù Kinh đứng phắt dậy, bắt đầu đuổi người.

“Xí ~ lại như vậy, mỗi lần khó chịu là đuổi người, cũng không có chiêu gì khác.” Phù Thanh vừa oán giận vừa đi ra cửa. Không biết rằng giờ phút này trong lòng anh hai mình đang dậy sóng.

Tình nhân?? Vì sao mình không nghĩ tới? Vậy thì có thể giải thích hành động hoặc ý nghĩ gần đây của mình. Tuy rằng rất chán ghét mẹ của đứa nhỏ kia, nhưng lại có cảm tình không bình thường với nó, bây giờ, điều quan trọng bị Phù Thanh nói ra, giải đáp được nghi vấn luôn tồn tại trong lòng. Nhưng hai người lại là ba con có quan hệ huyết thống, không phải anh em, không phải thân thích, mà là hai ba con, trước mối quan hệ này, y có tư cách nắm chặt tay đứa nhỏ kia sao?

Không đúng! Nếu đã sáng tỏ ra mọi chuyện, theo tính cách của mình, cố gắng tranh thủ mới là biện pháp tốt! Dù sao y luôn xem đạo đức là căn bản, chỉ là con mình thôi mà, có gì không thể chứ?

Thông suốt rồi, Phù Kinh nở nụ cười, ở nơi xa cuối chân trời, Phù Diệp đang ngủ say không khỏi rung mình.

17. Chương 17

Phù Kinh cho đến bây giờ vẫn không phải là một người không làm việc mà chỉ biết hưởng thụ, ngược lại, y là tiêu chuẩn điển hình cho người nghĩ là làm, nên, một màn này xảy ra...

“Ách... Phù tiên sinh, ngài đây là có ý gì?”

Khóe miệng Phù Diệp run rẩy nhìn người đang mỉm cười trước mắt mình, nếu nó có thể được gọi là “nụ cười”. Ở chung lâu như vậy, không phải không bao giờ tưởng tượng tới nụ cười của ba là thế nào, nhưng bây giờ trông thấy, lại cảm thấy nổi hết da gà, có lẽ trên đời không có đứa con nào nhìn thấy ba mình cười mà lại nổi da gà cả?

Được rồi! Nếu chỉ cười với mình thì không nói, nhưng tại sao trên tay lại cầm theo một bó hoa?! Hơn nữa không phải bách hợp, không phải tulip, mà là hoa hồng?! Xin hỏi có người ba nào đi gặp con mình là tặng hoa hồng không?? Vả lại còn đứng trước cổng trường nữa!!

Phù Kinh nghe thấy cách xưng hô của Phù Diệp thì nhú mày, nhưng dù sao cũng tốt hơn từ ba, quên đi, sau này còn cơ hội.

“Cậu không thích hoa hồng?” Phù Kinh chỉ có thể nghĩ đến một khả năng duy nhất. Ừm, chắc chắn do lúc trước điều tra không hết, lần sau phải cải thiện.

“Không phải vấn đề này!!” Phù Diệp tựa như chịu không nổi mà hô to, vừa dứt lời liền thấy những ánh mắt khó chịu của mọi người, vì thế cậu nhanh chóng kéo Phù Kinh rời khỏi hiện trường, nhưng càng gấp thì động tác lại càng chậm chạp, huống chi Phù Diệp còn bị khuyết điểm ở chân.

Phù Kinh bị kéo đi, thấy động tác của chân Phù Diệp thì mày càng nhíu chặt hơn, cuối cùng y nắm ngược lại tay Phù Diệp, kéo cậu ngồi vào xe mình cách đó không xa, như vậy, không còn sợ gì nữa đúng không?

“Đi?” Phù Diệp phát ra âm thanh kinh ngạc, từ sau khi đóng cửa xe, cậu mới trầm tĩnh lại, nhưng thần kinh lại bắt đầu căng thẳng, không gian trong xe quá nhỏ, muốn chạy trốn cũng không được.

“Không thích hoa hồng?” Nhìn Phù Diệp cứ quay trái quay phải, Phù Kinh chỉ cảm thấy cậu thật đáng yêu, tựa như một chú chuột hamster bé nhỏ, đột nhiên nhớ đến vấn đề bị gián đoạn lúc này.

“Tôi không cho rằng con trai sẽ thích hoa hồng? Hơn nữa, ngài không biết ý nghĩa của hoa hồng sao?” Phù Diệp tức giận hỏi, thật ra không cần nói cũng biết đáp án, vị đại nhân trước mắt này không biết về chuyện này đâu.

“Có ý nghĩa gì?” Hoa là hoa, còn phải có ý nghĩa nữa sao? Phù Kinh hơi nhíu mày, khó hiểu hỏi.

Quả nhiên!!

“Ý nghĩa của hoa hồng là tình yêu chân thành, loài hoa chuyên dành tặng cho tình nhân của mình!!” Phù Diệp xem thường, xoay người ngồi phịch lên ghế.

“Tình nhân?” Thật không ngờ chỉ một bó hoa nhỏ thôi cũng mang ý nghĩa như vậy, nhưng, xem ra mình không mua sai! Nếp nhăn trên mặt Phù Kinh cuối cùng cũng giãn ra, để lộ nụ cười vui vẻ.

“Đúng! Là tình nhân, cũng có thể là vợ, bà xã, tóm lại, không phải...”

“Là tình nhân! Đúng vậy.”

Đang lúc Phù Diệp còn muốn tăng mạnh sức thuyết phục, Phù Kinh đột nhiên phun ra một câu, đánh gãy câu nói hùng hồn của cậu.

“A??” Phù Diệp nghe xong, lập tức sững sờ tại chỗ, miệng mở thật to, bộ dáng rất ngốc.

Chẳng lẽ mình nói quá trực tiếp sao, cho nên khó tiếp nhận? Lúc Phù Kinh còn đang suy nghĩ có phải phương thức biểu đạt của mình gây hiểu lầm không, thì nháy mắt Phù Diệp đã hồi phục tinh thần, mau chóng mở cửa xe, lấy tốc độ nhanh chưa từng có mà chạy trốn. Hai các bạn học quen biết cậu cho rằng chân cậu đã được chữa hết.

“Ai, ba các cậu đối xử với các cậu thế nào?”

“A?”

Trong phòng 402 của ký túc xá, Phù Diệp đã ngơ ngác ngồi trên giường được một khoảng thời gian, tựa như bị nhập vậy, các bạn cùng phòng thấy nhưng không biết chuyện gì, thì đột nhiên nghe Phù Diệp hỏi.

“Ba tớ đối xử với tớ rất tốt, ba nói chỉ cần tớ vui vẻ là được, không nên miễn cưỡng mình.” Người trả lời là Lục Thư Thành. Phù Diệp nghe xong nhìn hắn, còn tưởng rằng nhà của cậu ấy quản giáo rất nghiêm.

“Ba tớ sao... tớ với ông ấy không phân biệt lớn nhỏ, hơn nữa ông ấy cũng không cần tôn trọng gì đó, hì hì...” Trần Vũ vỗ loạn mái tóc, cười nói.

“Vũ Mao, tớ phải nói với chú Trần rằng cậu nói vậy!” Sử Thấu tiếp lời, nhìn về mặt gian trá kia kìa, chắc chắc!!

“Được! Cậu dám nói, tớ sẽ méc chú Sử, dù sao chú ấy cũng rất thương tớ!” Trần Vũ lập tức phản bác, cậu làm mừng một, tớ làm mười lăm, hừ

~~“Cậu!!” Sử Thấu bị Trần Vũ nói đến nghẹn họng, nhìn Trần Vũ kìa, ngay cả mũi cũng hướng thẳng lên trời rồi, đắc ý không thôi.

“Ai

” Phù Diệp nhìn hai người đùa giỡn, bất đắc dĩ nằm trở lại giường, ngẩn người.

“Vũ Mao, Thạch Đầu, các cậu xem tiểu Diệp...” Lục Thư Thành là người duy nhất bình thường ở đây, nên cậu lập tức ngăn cản hai diễn viên đang có xu thế động tay động chân, muốn khiến lực chú ý quay trở lại trên người Phù Diệp.

“Hắc hắc, xin lỗi, tiểu Thành!” Trần Vũ cùng Sử Thấu cười gượng mấy tiếng, nhanh chóng dừng động tác, đặt mông ngồi xuống trước giường Phù Diệp.

“Tiểu Diệp, cậu... có phải đã xảy ra chuyện gì với Phù tiên sinh không?” Lục Thư Thành cẩn thận hỏi, nếu là chuyện của ba con, chẳng lẽ hai người sống chung xảy ra vấn đề gì?

“Không có chuyện gì đâu, các cậu đừng lo lắng, tớ chỉ tò mò một chút thôi!” Phù Diệp chớp chớp mắt, cười nói. Chuyện buồn cười đó sao có thể nói cho bọn họ nghe chứ? Ngay cả mình cũng cảm thấy đó chỉ là vui đùa thôi, nói cũng vô dụng, không nên để họ lo lắng nữa.

“Được rồi, khi nào muốn cũng có thể nói!” Trần Vũ leo lên giường, dựa vào người Phù Diệp nói.

Nếu cậu đã không muốn, thì bọn họ cũng không miễn cưỡng cậu, dù sao là bạn bè mà, mọi lúc mọi nơi đều có thể nghe cậu than phiền.

18. Chương 18

Phù Thanh cảm thấy gần đây mình thật xui xẻo, nguyên nhân do chính bản thân thôi, không cần nhắc tới, về phần chuyện có thể công khai thì chính là anh hai thường xuyên gọi mình đến tra hỏi. Hơn nữa hắn rất nghi ngờ nguyên nhân tra hỏi lại ở trên người cháu của hắn.

Dấu hiệu một: Gần đây Phù Kinh thường xuyên hỏi chuyện của Phù Diệp, đương nhiên, quan tâm con mình là chuyện tốt, cho dù quá quan tâm cũng không thành vấn đề. Hơn nữa hắn còn hận anh hai và cháu trai không thể hòa thuận sống chung, tốt nhất là dụ dỗ cháu trai về nhà luôn đi! Lúc đó hắn có thể chạy tới ăn cơm miễn phí

~Dấu hiệu hai: Hắn rất không may mắn là luôn trở thành chỗ trút giận của Phù Kinh, mỗi lần nhắc tới cháu trai, thì mình chắc chắn sẽ bị anh hai chằm chọc khiêu khích một hồi, thật là khó hiểu mà!

Còn dấu hiệu ba thì, chính là một màn quái dị trước mắt...

“Anh hai, đừng nói với em là anh mua hết hoa ở trong cửa hàng nha...”

Phù Thanh vừa bước vào văn phòng của Phù Kinh, suýt chút đã bị biển hoa trước mặt bao phủ, hấn trộn mắt há mồm nhìn những đóa hoa tươi đủ loại kiểu dáng, không nhìn được hồi.

“Xen vào việc người khác.”

Đáp lại Phù Thanh là một câu trả lời lạnh nhạt, nhưng Phù Thanh cũng đã quen rồi, nếu một ngày nào đó Phù Kinh trả lời, hấn mới thật sự giật mình!

Phù Kinh thong thả bước đi giữa biển hoa, dường như đang cẩn thận quan sát, lại nhìn nhìn, rồi bước đi tiếp. Phù Thanh nhìn đến đâu óc choáng váng.

“Anh hai, không phải là anh đang chọn hoa chứ? Muốn tặng ai mà cẩn thận vậy?”

Trong đầu đột nhiên hiện ra một ý nghĩ, Phù Thanh dựa vào cửa, mỉm cười hỏi. Thật hiếm thấy, người anh như núi băng của hấn lại mang vẻ mặt như vậy đi chọn hoa, xem ra tỷ lệ người phụ nữ chưa lộ diện sẽ trở thành chị dâu tương lai của hấn là rất cao!

“Cháu trai của em!”

“Em cũng muốn nhìn một lần... di?? Tiểu Diệp?!”

Phù Thanh đang say mê trong ảo tưởng của gương mặt chị dâu tương lai xinh đẹp, sau khi nghe thấy người nào đó nói, thì lập tức tỉnh lại, liên hệ nội dung trước sau, sắc mặt biến đổi, không phải giống với suy nghĩa bây giờ của hấn chứ?? Đây... là... ** mà!!

“Anh... anh... anh hai, anh không phải đang đùa chứ?” Phù Thanh nhanh chóng vượt qua chướng ngại, đi đến bên cạnh Phù Kinh, lắp bắp hỏi, hấn không chịu nổi đâu!

“Em thấy sao?” Phù Kinh không trực tiếp trả lời, thản nhiên hỏi ngược lại.

“Ách... anh hai, anh tha cho em đi ~~” Mặt Phù Thanh nhả lại, ai oán nói. Từ nhỏ đến lớn, bị anh hai đùa giỡn chưa đủ hay sao?

“Ừm, cũng đúng, bắt nạt em quá thì hấn sẽ lải nhải, nói vượt quyền.” Phù Kinh còn thật sự nghiêm túc gật đầu, nói đến đương nhiên, sắc mặt Phù Thanh càng thêm khó coi.

“Quên đi! Em không nói cái này! Nhưng, nói thật, em biết chỉ cần anh thích thì không cố kỵ gì cả, nhưng tiểu Diệp... về vấn đề huyết thống thì nó với anh có ràng buộc rất sâu, huống chi nó còn chưa trưởng thành, cuộc sống trước kia đã đủ khiến nó đau khổ rồi, chẳng lẽ anh muốn sau này nó cũng thế sao?”

Phù Thanh mặc kệ lúc này mình có nghe lầm hay không, phải nói chuyện này trước đã, hấn biết anh hai mình luôn không để mấy thứ đạo đức người thường vào mắt, nhưng cũng không phải ai cũng vậy nha! Hơn nữa chuyện còn liên quan tới cháu trai thân yêu của hấn, hấn đương nhiên quan tâm gấp đôi!

“Ha ha...” Phù Kinh không nói gì, đưa lưng về phía Phù Thanh cười khê. Y hoàn toàn biết em trai mình đang suy nghĩ gì, nhưng bây giờ có nói cũng đã quá muộn, điều y đã quyết định thì không bao giờ thay đổi, huống chi người nhắc nhở y lại chính là hấn!

Phù Thanh có cảm giác, những lời vừa nãy của mình nói với anh hai là vô nghĩa! Bỏ đi, thay vì ở đây tốn công với cái núi băng này, không bằng đến chỗ cháu trai để phòng trước! Nghĩ thế, Phù Thanh nhanh chóng xoay người, chuẩn bị rời đi.

“Anh cảnh cáo em, đừng xen vào việc của người khác.”

Ngay lúc Phù Thanh chạm tay vào cửa, sau lưng truyền đến tiếng uy hiếp đầy lạnh lùng, Phù Thanh cứng người tại chỗ, lông tơ trên thân dựng hết lên biểu đạt chủ nhân chúng đang sợ hãi, cứng nhắc gập đầu, sau đó mở cửa rời đi.

Phù Thanh nhanh chóng trở lại văn phòng của mình, dựa vào cửa, hít sâu, lúc này bị anh hai dọa sợ thật, hơi thở lạnh lùng như vậy, tựa như không khí xung quanh đều đông hết thành băng. Xem ra mình thật sự giẫm trúng bom...

“Tiểu Diệp, có gói hàng này ~”

Theo tiếng gào thét, cửa phòng 402 của ký túc xá bị đá văng, Trần Vũ hai tay ôm một gói hàng thật to, vui vẻ đi vào.

“Cũng không phải quà tặng cậu, vui vẻ như vậy làm gì?” Sử Thấu không quen nhìn vẻ mặt đắc ý của Trần Vũ, tức giận nói.

“Đi? Không có địa chỉ?” Lục Thư Thành nhìn rồi lại nhìn, tìm mãi không thấy địa chỉ người gửi, lạ thật, sao ngay cả tên của người tặng cũng không có. Không phải là đồ vật gì kỳ quái chứ? Hay khủng bố gì đó? Nghĩ nghĩ, hắn không khỏi lùi về sau mấy bước.

“Tiểu Lục, yên tâm đi, chắc chắn không có gì đâu!” Trần Vũ vỗ vai Lục Thư Thành, cười nói. Tên này không chỉ có bề ngoài giống động vật nhỏ, ngay cả lá gan cũng cực giống.

Phù Diệp vẫn không nói chuyện yên lặng mở gói hàng, khi nhìn thấy thứ bên trong, không khỏi sửng sốt, dường như không thể tưởng tượng được lại như vậy.

“Oa ~ đẹp quá, hơn nữa hắn là... rất mắc?” Lục Thư Thành là người đầu tiên chạy đến xem, khen không dứt.

Đó là những bookmark mang hình dáng đủ các loài hoa, được xếp chỉnh tề trong cái hộp lớn, bên cạnh còn có thêm một chiếc áo lông.

“Chắc! Cũng không phải nữ sinh, tặng mấy thứ này có ích sao? Quần áo thì thực dụng một chút.” Sử Thấu khinh thường nói, tùy tay cầm lên chiếc áo lông thoát nhìn rất dày kia, sau đó lại đặt vào tay Phù Diệp đang ngăn người.

Xúc cảm ấm áp trên tay khiến Phù Diệp hồi phục tinh thần, cậu sờ sờ chiếc áo, lại nhìn nhìn bookmark, khóe môi không khỏi cong lên. Nếu xem nhẹ ngày hôm đó, xem những thứ này là quà mà ba tặng cho con, cậu vẫn rất vui mừng.

Hơn nữa, cảm giác được người quan tâm... thật sự hạnh phúc.

19. Chương 19

Từ sau lần nhận được bookmark, thì Phù Diệp không nhận được gì từ Phù Kinh nữa, cũng không gặp y, cho dù theo yêu cầu mỗi ngày đều trở về nhà y, nhưng thời gian của hai người như thay phiên nhau, không bao giờ gặp được đối phương. Phù Diệp cảm thấy dường như ba cố ý tránh mình, vì thế trong lòng có hơi khó chịu, nhưng có bọn Trần Vũ làm bạn, cuộc sống nơi trường học xem như cũng qua đi một cách thú vị. Thời gian rất nhanh trôi qua, bọn Phù Diệp lên lớp 11, phải chia ban, cậu và Lục Thư Thành chọn khoa Văn, còn Trần Vũ và Sử Thấu chọn khoa học tự nhiên.

Tuy ở hai ban khác nhau, nhưng phòng học của ban Phù Diệp và bọn họ cách nhau mấy lớp học mà thôi, Trần Vũ vừa rảnh sẽ thường xuyên kéo Sử Thấu chạy đến, tựa như đó là lớp của hắn vậy.

“Tiểu Diệp, ban các cậu chỉ có hai cậu là nam sinh, được vây quanh giữa các đóa hoa, có cảm giác thế nào? Nói nghe một chút đi ~”

Thời gian nghỉ trưa, Trần Vũ theo như thường kéo Sử Thấu chạy tới trước cửa phòng bọn họ, đặt mông ngồi thẳng xuống, vẻ mặt hưng phấn hỏi chuyện mà hắn đã sớm tò mò không thôi. Sử Thấu bắt đầu đi kéo ghế qua, ngồi bên cạnh hắn.

“Có thể có cảm giác gì chứ? Không phải chuyện mà cậu đang nghĩ đâu! Mấy đóa hoa mà cậu nói, không thể liệu mình ngắt, sẽ rất nguy hiểm!” Phù Diệp tức giận đáp, thật là, Trần Vũ thân là một học sinh của khoa học tự nhiên, sao luôn có ý nghĩ lãng mạn như vậy, cậu ấy hẳn nên học khoa Văn mới đúng.

“Ừm. Tiểu Diệp nói đúng!” Lục Thư Thành bên cạnh cũng nghiêm túc nói.

“Ách... vậy có ai nhìn các cậu bằng đôi mắt khác thường không?” Trần Vũ dừng một chút, lại hỏi.

“Nga ~ có. Nữ sinh ngồi bên cạnh tớ.” Phù Diệp nói xong, dùng mắt ám chỉ một nữ sinh nào đó đang đi bên ngoài nói chuyện với bạn.

“Đi? Thoạt nhìn rất bình thường nha. Không có gì đặc biệt.” Trần Vũ nhìn theo, nhú mày, quay đầu nói.

“Ha ha, về ngoài bình thường, nhưng tính cách rất tốt.” Phù Diệp lắc lắc đầu, cười nói. Cậu ít chú ý về bề ngoài, đương nhiên, không thể nào hoàn toàn không chú ý, nhưng tính cách quan trọng hơn.

“Nga ~ thì ra cậu thích tài nữ nha ~” Trần Vũ bưng tỉnh đại ngộ gật đầu.

“Vậy còn cậu?” Phù Diệp không nói gì, người hỏi là Lục Thư Thành, Sử Thấu nghe thấy thì trên gương mặt bình tĩnh bỗng xuất hiện chút dao động.

“Tớ? Ha ha... bây giờ không thấy có ai đặc biệt cả, học tập quan trọng hơn...” Trần Vũ mỉm cười nói, bỗng lạng đánh đổ được cả ngàn cân, Sử Thấu bên cạnh cười nhìn Trần Vũ, cười đến Trần Vũ khó hiểu.

Tuy Phù Diệp cảm thấy Vương Tổ là một nữ sinh rất tốt để kết bạn, nhưng không muốn cùng nàng tiến thêm một bước nữa, nguyên nhân rất lớn là do Phù Kinh, cậu luôn có cảm giác rằng ba sẽ không thích, hơn nữa đôi khi Vương Tổ sẽ nhìn lên cậu, sau đó cười đến thật quỷ dị. Nhưng đôi khi, không phải chuyện bạn không nghĩ đến, thì sẽ không phát sinh.

“Ách, cậu nói cái gì?”

Trong lớp sau giờ tan học, Phù Diệp mở to mắt, không dám tin nhìn Vương Tổ, nghi ngờ có phải mình đang nằm mơ.

“Cậu không nghe lầm, tớ muốn quen với cậu!” Vương Tổ mỉm cười nói, chỉ là dường như nụ cười kia ẩn dấu cái gì đó, khiến Phù Diệp nổi da gà.

“Vì sao? Tớ hình như không có gì đáng để cậu thích cả?” Phù Diệp hoài nghi hỏi, chỉ cần chân của mình thôi, hẳn là không có nữ sinh thích.

“Ha ha, có rất nhiều chỗ đáng để tớ thích cậu ~” Tươi cười trên mặt Vương Tổ càng rạng rỡ hơn nữa, dường như nghĩ đến chuyện gì đó rất vui vẻ.

“Ách...” Phù Diệp không nói gì mà chống đỡ. Thật đúng là một nữ sinh kỳ quái.

“Cậu thấy thế nào? Không thích tớ cũng không sao, dần dần bồi dưỡng là được mà!” Vương Tổ có chút vội, giọng nói cao hơn.

“... Được.” Cứ như vậy, “lần đầu tiên” của Phù Diệp, bị Vương Tổ đoạt đi, thế nên khiến cho Phù Diệp tương lai hối hận không thôi.

“Nga ha ha

” Vương Tổ vui mừng cười, làm Phù Diệp không khỏi nghi ngờ quyết định của mình có sai hay không.

“Chúng ta ở chung thật tốt nha ~”

Bây giờ tớ đổi ý được không?? Phù Diệp hét lớn dưới đáy lòng. Xem ra thật sự đã sai một bước rồi, sai một bước rồi lại một bước!

“Cái gì?!”

Nam sinh của phòng 402 ở ký túc xá đột nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi, dọa mấy người trong ký túc xá một trận, còn tưởng rằng xảy ra án mạng gì!

“Cậu không phải nói không có hứng thú với cậu ấy ư? Sao đột nhiên lại...” Trần Vũ nói lắp, cực kỳ kinh ngạc nhìn Phù Diệp dường như đang bắt đắc dĩ trước mặt.

“Vũ Mao, tiểu Diệp hình như chưa nói qua là không có hứng thú? Tớ nhớ rõ khi đó cậu ấy không nói gì.” Sử Thấu cười nói, nhắc nhở người nào đó.

“Xí ~ dù sao bây giờ ván cũng đã đóng thuyền, mau nói tớ biết vì sao!” Trần Vũ khinh thường phản bác, hẳn thật sự muốn biết nguyên nhân Phù Diệp làm thế.

“Không vì sao cả! Dù sao tớ cũng chưa thử qua, thử chút cũng tốt!” Phù Diệp nhún vai, không quan tâm đáp.

“A? Vậy cũng được? Cậu không phát sốt chứ?” Trần Vũ nghe xong, há to miệng, sau đó vươn tay sờ trán Phù Diệp, ừm... rất bình thường mà, nhưng vì sao một Phù Diệp bình thường lại nói ra những lời như vậy?

“Ha ha, tớ không sao, chỉ là lúc trước không có cơ hội, nên bây giờ...” Phù Diệp còn chưa nói xong, trong đầu đột nhiên xuất hiện gương mặt lạnh như băng của Phù Kinh, lúc này cậu bắt đầu hối hận vì quyết định kia.

“Không được! Thế nhưng lại bị tiểu Diệp ôn hòa vượt mặt!!” Trần Vũ tức giận bất bình nói.

“Vậy cậu cũng tìm một người đi!” Sử Thấu nhanh miệng, nhưng trong lời nói dường như lộ chút uy hiếp?

“Cậu nói cái gì? Khinh thường tớ không tìm được sao?”

“Ha ha... cậu nói đi?”

Bên tai là trận võ mồm của Trần Vũ và Sử Thấu, Phù Diệp cùng Lục Thư Thành không khỏi nhìn nhau cười, Phù Diệp không suy nghĩ nữa, nghĩ thầm có lẽ ba cũng không có thời gian để ý đến mình, mình làm vậy có lẽ không sao?

20. Chương 20

“Gần đây nó thế nào?”

Cửa văn phòng mở rộng, Phù Kinh tùy ý hỏi vị bí thư đang báo cáo trước mặt mình, nếu không phải lần này quá bận rộn, y đã sớm đi gặp Phù Diệp, đầu cần phải thông qua người khác để biết?

“Việc học của tiểu thiếu gia không thành vấn đề, không lâu trước đây quen một bạn gái, là bạn học của cậu ấy, tên Vương Tổ.” Nam bí thư báo cáo lại tình hình, tuy rằng tận đáy lòng thấy kỳ quái sao ông chủ luôn lạnh lùng lại đi điều tra một đứa nhỏ, nhưng hẳn đã trải qua đợt huấn luyện nên không để lộ ra vẻ khó hiểu này.

“Bạn gái?” Động tác trên tay Phù Kinh dừng lại, giọng nói lộ ra chút kinh ngạc, kinh ngạc đứa nhỏ kia lại dám bỏ qua lời nói của mình, hơn nữa lá gan còn rất lớn, y xem nhẹ một tia mắt hững hờ từ đáy lòng.

“Đúng vậy, dường như là nữ sinh tên Vương Tổ kia chủ động trước, hơn nữa nhìn không ra tiểu thiếu gia có tình cảm đặc biệt gì với cô gái đó.” Bí thư lập tức đáp, những lời phía sau là hẳn tự mình nói, hẳn cảm thấy nếu không bổ sung thêm, sẽ khiến cuộc sống sau này của tiểu thiếu gia “khó khăn chồng chất”!

“Nga? Hết chuyện của cậu rồi, đi ra ngoài đi.” Phù Kinh buông bút trong tay, ra lệnh.

“Dạ.” Thu hồi sổ sách, bí thư yên lặng xoay người ra ngoài.

Xem ra là nó thật sự không quan tâm, hay mình vẫn chưa biểu đạt rõ ý tứ? Hoặc giống như tiểu tử Phù Thanh kia nói, phải chờ nó lớn lên mới được? Chỉ là nếu trong quá trình xảy ra chuyện ngoài ý muốn như chuyện hôm nay mình vừa biết, lúc đó có hối hận cũng vô dụng, mà hai chữ “hối hận” này cho tới bây giờ không bao giờ xuất hiện – trong từ điển của Phù Kinh y, huống chi, y cũng không có phép xuất hiện trường hợp này.

Phải ở lúc thích hợp gây áp lực mới được...

“Nghe nói Vương Tổ và Phù Diệp đang quen nhau đó...”

“A? Không phải chứ? Không phải chân Phù Diệp...”

“Xí ~ này thì có là gì? Người ta không ngại là được rồi! Cũng không phải cậu thích cậu ấy, quản nhiều như vậy làm gì?”

“Nói cũng không nên như vậy nha...”

Từ khi đa số mọi người trong trường biết Phù Diệp và Vương Tổ quen nhau, trong lớp bắt đầu dăng lên không ít lời đồn, đại bộ phận đều cảm thấy rất kinh ngạc, cũng không phải nói kỳ thị thân thể hay là có khuyết điểm, nhưng Phù Diệp không được ai thích là thật, kết quả thật sự ngoài dự đoán của mọi người.

Nhưng đương sự lại hoàn toàn không lo việc gì, vẫn ngày qua ngày như cũ.

“Cậu có cần cách xa như vậy không? Chúng ta người yêu mà ~” Tuy rằng chỉ là bề ngoài. Vương Tổ không nói ra câu sau, nàng không muốn nhanh như thế đã lộ bộ mặt thật.

“Ách...” Phù Diệp xấu hổ nhìn khoảng cách giữa hai người, bọn họ ngồi trên ghế dài, nhưng là phân biệt ở hai đầu, từ ngoài nhìn vào như hai người xa lạ. Nhưng cậu không quen ngồi gần nữ sinh nha!

“Cho dù là bạn trai bạn gái cũng không nhất định phải ngồi sát vào nhau!” Phù Diệp nhỏ giọng phản bác. Hơn nữa cậu không có cảm giác hai người là loại quan hệ này, cậu ảo giác rằng, mình chỉ thuần túy bị Vương Tổ dẫn đi thôi.

“Oa ~ BMW đó ~ thật có tiền, không biết là đến đón ai?” Vương Tổ nhanh chóng chuyển đề tài, trong giọng nói lộ ra tán thưởng, tầm mắt bị chiếc xe đậu trước cổng hấp dẫn.

“Đi?” Phù Diệp ngẩn người, nhất thời không phản ứng kịp với chuyển biến của Vương Tổ. Cậu ngẩng đầu nhìn ra ngoài cổng, rơi vào tầm mắt là chiếc xe có chút quen thuộc, nhưng lại không nhớ rõ đã từng trông thấy ở đâu.

“Oa ~ hay quá ~ chẳng lẽ là loại công mặt lạnh tâm nóng? Cậu nói có đúng hay không?” Vương Tổ nhỏ giọng nói thầm, kéo tay áo Phù Diệp, sau đó nhanh chóng buông ra. Nàng không quên mục đích chủ yếu của mình đâu! Ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm người đàn ông đang xuống xe.

Phù Diệp cũng không chớp mắt nhìn người đàn ông đang đi đến ngày càng gần, nhưng tâm tình của cậu hoàn toàn tương phản với Vương Tổ, sao lại có thể?? Đôi mắt Phù Diệp mở đến thật to thật tròn, trong ấy hoàn toàn là vẻ kinh ngạc. Cậu không thể tin được người đó lại đến trường. Không phải tìm mình đâu, chắc chắn là đến họp thôi! Ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều, kéo lát nữa lại thất vọng!

Người tới đúng là Phù Kinh. Lúc ngồi trong xe đã chú ý đến bọn họ, nhưng khi trông thấy động tác nghiêm túc của đứa nhỏ, y mới không lập tức xuống xe mà đi tới, và hẳn cũng không xem nhẹ sự biến hóa trong mắt đứa nhỏ khi mình tiến lại gần, dường như từ hy vọng thành thất vọng, thất vọng vì cái gì? Vì sao lại thất vọng? Cậu đang suy nghĩ gì? Phù Kinh chưa bao giờ có khát vọng muốn biết ý nghĩ của một người đến vậy.

“Tiểu Diệp, đi thôi.” Đứng trước mặt Phù Diệp, đôi mắt đen như mực nhìn chăm chú vào người của y đang ngẩng đầu ngơ ngác. Đột nhiên cảm thấy cậu thật đáng yêu.

“Nga...” Phù Diệp dường như còn chưa phản ứng lại, thuận miệng đáp, bị Phù Kinh kéo đi.

“Đi??” Vương Tổ khó hiểu nhìn tình huống trước mắt, cảm thấy mình hoàn toàn bị đá ra bên ngoài, chẳng lẽ là?? Chẳng lẽ là?? Thật nhiều ý tưởng nổi lên trong đầu, Vương Tổ lộ ra nụ cười quỷ dị, khiến cho Phù Diệp vừa đi được không xa nổi hết da gà.

“Tiểu Tổ, mai gặp!” Vẫy vẫy tay, Phù Diệp mỉm cười nói lời từ biệt, chợt cảm giác sức đặt trên cổ tay mình tăng lên, Phù Diệp nhìn về mặt lạnh lùng của Phù Kinh, không mỉm cười, chỉ cúi đầu bước.

“Tiểu Diệp, nhớ ngày mai kể cho tớ nghe đó

” Vương Tổ hưng phấn hô to, vẫy tay thật mạnh.

“Nga...” Tuy cảm thấy kỳ quái với sự hưng phấn trong giọng nói của Vương Tổ, nhưng Phù Diệp vẫn thuận miệng nhận lời. Sức trên cổ tay lại lớn hơn, Phù Diệp đau đến mím môi.

Hình như ba đang tức giận, đang giận ai vậy? Là mình sao?

21. Chương 21

“Đó là bạn gái của cậu?” Không khí trầm mặc bị Phù Kinh đánh vỡ.

“A? Đúng vậy.” Cho dù cảm thấy khó hiểu vì sao ba lại biết, nhưng hoàn cảnh từ nhỏ đã dạy cậu không được quá mức tò mò với một việc nào đó, nên cậu cũng không nói thêm gì nữa chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Phù Kinh không lên tiếng, vẻ mặt lạnh lùng vẫn không chút thay đổi, nếu Phù Diệp chú ý, thì sẽ trông thấy bàn tay đang nắm tay lái của y trở nên chặt hơn.

“Xuống xe.”

Khi Phù Diệp tưởng rằng đã trải qua mấy thế kỷ, rốt cuộc cũng đã đến nơi. Cậu bị kiến trúc xa hoa trước mắt dọa sợ, đây là đâu?? Cậu cố gắng ngẩng đầu, miễn cưỡng trông thấy mấy chữ to trên tấm bảng màu vàng sáng rực, sao lại là khách sạn?! Ba dẫn con mình tới khách sạn để làm gì.

“Đi vào.”

Trong lúc Phù Diệp vừa sợ hãi vừa khó hiểu, Phù Kinh đã đi vào trước. Nhân viên giữ cửa là một đứa bé cung kính đẩy cửa ra, khi nhìn thấy Phù Diệp có tật ở chân, vì đã trải qua huấn luyện, nên cho dù đáy lòng thấy khinh thường cũng không thể hiện ra ngoài, nhưng Phù Diệp vẫn thấy được tia khinh thường trong đáy mắt nó, cậu gục đầu xuống, cảm thấy buồn phiền. Vì sao lại dẫn cậu đến đây?

Lúc này, Phù Kinh đi phía trước chú ý thấy Phù Diệp bị tụt lại phía sau, y xoay người, nhìn thấy vẻ mặt của Phù Diệp, nhũn mày, lập tức hiểu rõ tất cả, bước nhanh đến, kéo tay Phù Diệp xoay người ra khỏi khách sạn xa hoa.

“Di? Tại sao lại đi?” Phù Diệp càng thêm khó hiểu, cậu quay đầu, lại nhìn thấy đứa bé kia lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, xem ra hai người bọn họ cũng đều khó hiểu với hành động này.

Cửa xe “ầm” một cái bị đóng lại một cách thô lỗ.

“Phù tiên sinh, ngài đang tức giận sao?” Nói thật, Phù Diệp không cần nghĩ cũng biết Phù Kinh đang tức giận, nhưng bây giờ xem ra, nguyên nhân y tức giận tám chín phần là có liên quan đến Phù Diệp. Chịu không nổi “không khí lạnh” ngày càng tăng, Phù Diệp đành bắt đầu mở miệng hỏi, lấy lý do “quan tâm” ba mình, tuy rằng có lẽ ba không cần loại “quan tâm” này.

“Muốn đi đâu ăn cơm?” Phù Kinh không trả lời câu hỏi của Phù Diệp, nhưng sắc mặt khó coi cũng đã dịu bớt.

“A?” Tới đây chỉ vì muốn cùng ăn cơm với mình?? Phù Diệp không thể tin mở to mắt, kinh ngạc với ý nghĩ chợt hiện ra trong đầu mình, chẳng lẽ ba thật sự muốn bồi dưỡng tình cảm với mình? Vậy chẳng phải ý nghĩ lúc trước của mình là... không đúng?

“Nói mau.” Không nghe thấy câu trả lời, thân nhiên nhìn Phù Diệp, giọng nói mang ý mệnh lệnh. Vừa dứt lời, Phù Kinh đã hối hận, không phải đã quyết định phải đối xử với nó thật tốt hay sao? Bây giờ lại dùng giọng điệu này, chắc chắn sẽ dọa tới nó. Quả nhiên, sắc mặt Phù Diệp tái nhợt.

“Đến siêu thị gần đây đi.” Dù sao bị ba dùng giọng điệu mệnh lệnh như vậy cũng không phải chỉ một hai lần đầu, quen rồi sẽ không còn thấy gì nữa, nên sắc mặt cũng nhanh chóng hồi phục lại bình thường, thay vì ăn những thứ đắt tiền bên ngoài, không bằng tự mình nấu còn ngon hơn.

“Ừm.” Phù Kinh cũng không hỏi thêm, rất rõ ràng ý định của Phù Diệp, sau khi Phù Diệp ở trọ trong trường, Phù Kinh cảm thấy những bữa ăn của mình nhạt như nước ốc, khẩu vị y đã quen với những món ăn do đứa nhỏ sống cùng ba năm kia nấu.

Sau một hồi vào siêu thị rồi nhanh chóng mua nguyên liệu, Phù Kinh xách theo túi lớn túi nhỏ cùng Phù Diệp trở lại xe, lúc cậu đang xách nguyên liệu thì bị Phù Kinh bên cạnh giành lấy, vì vậy trở thành người

hai tay trống trơn, Phù Diệp tính cầm một ít đồ trên tay Phù Kinh nhưng tay còn chưa vươn tới đã bị từ chối. Được rồi, đã có người chịu làm nhiệm vụ xách đồ, cậu cũng vui vẻ thoả mái.

Bước vào ngôi nhà đã từng sống ba năm, không khí quen thuộc lập tức ập vào mặt, tất cả đều như khi cậu rời đi, không biết vì sao Phù Diệp cảm thấy thật vui. Phù Kinh đi phía sau trông thấy vẻ mặt vui vẻ của Phù Diệp, khuôn mặt nười bằng cuối cùng cũng rạn nứt, khóe môi nhếch lên tạo ra một nụ cười.

Phù Diệp đi vào bếp, khoảng hơn nửa tiếng sau đã làm ra một bàn thức ăn ngon, nụ cười nơi khóe miệng Phù Kinh càng thêm sâu.

“Hai người ăn thì nhiều quá, hay là gọi chú đến.” Phù Diệp nhìn một bàn đầy thức ăn, có chút buồn bực vì sao mình lại làm nhiều như vậy, lúc không biết phải xử lý thế nào thì khuôn mặt Phù Thanh liền hiện lên trong đầu, cậu đề nghị.

Nhưng nào ngờ lời vừa ra khỏi, sắc mặt Phù Kinh lập tức trầm xuống, nhanh chóng đi tới bàn, ngồi xuống, cầm đũa gấp thức ăn, Phù Diệp nhìn thấy hoàn toàn sững sờ, không biết có phải mình lại làm ba tức giận hay không. Nhưng ba không đồng ý thì đành phải từ bỏ, xoa xoa bụng, có chút đói, thế là cũng ngồi vào đối diện Phù Kinh, gấp thức ăn.

Để hôm nào hỏi chú xem khi nào thì chú lại chộc ba tức giận mới được.

22. Chương 22

Phù Diệp cảm thấy nhắc tới Phù Thanh hoàn toàn là một sai lầm! Vốn không khí ở cùng ba không dễ dàng được bình thần như vậy, nào ngờ vừa mở miệng thì rất khó trở lại như ban nãy, sắc mặt ba đã lạnh như băng rồi, bây giờ càng thêm khó coi, làm cho Phù Diệp hối hận không thôi. Vẫn trầm mặc đến khi kết thúc bữa cơm, xem ra chú đã làm chuyện gì đó cực kỳ có lỗi với ba, tận đáy lòng Phù Diệp “bi ai” giùm Phù Thanh.

“Mai là cuối tuần, gọi bạn cùng phòng của cậu đến, nói là ba mời ăn cơm.”

Lúc Phù Diệp đang dọn bàn, Phù Kinh ngồi trên sofa xem tài liệu lạnh lùng nói. Phù Diệp “di” một tiếng, kinh ngạc nhìn Phù Kinh ngay cả đầu cũng không nâng mà nói ra những lời đó. Ba muốn làm gì? Chẳng lẽ muốn đe dọa họ? Nhưng lý do này rất quang minh chính đại nha? Phù Diệp chăm chú suy nghĩ, hình ảnh trong đầu đã phát triển đến trình độ hủy thi diệt tích.

“Cậu nói thẳng là được rồi, đừng có ảo tưởng như vậy.” Phù Kinh không nghe thấy Phù Diệp nói gì, ngẩng đầu nhìn một cái lập tức hiểu được những ý nghĩ bậy bạ trong đầu Phù Diệp, mở miệng phủ định.

“À...” Phù Diệp đối diện với ánh mắt thâm thúy của Phù Kinh, cảm thấy mặt có chút nóng, cậu gãi đầu, thấp giọng đáp. Hy vọng bọn họ sẽ không bị dọa...

“A?? Cái gì?!”

Ông trời đang bận, không để ý đến lời cầu khẩn của Phù Diệp, nên khi Phù Diệp nói ra lời mời của ba, thì bọn Trần Vũ kinh ngạc đến nỗi sắp làm bay nóc nhà của phòng 402 ký túc xá, người của các phòng khác sớm đã quen với những tiếng la hét này, nên không một ai ra thăm dò.

“Khụ, các cậu không nghe lầm, là thật.” Đối mặt với Trần Vũ sắp xông tới, Phù Diệp ho mấy cái, nhỏ giọng nói.

“Trời ơi!! Thật không dám tin, đời này tớ lại có cơ hội ngồi ăn cùng một người có tiền, Thạch Đầu, cậu nhéo tớ cái nào!” Trần Vũ hưng phấn nói, người nào không biết còn tưởng hấn trúng giải nhất.

“Ăn cơm thôi mà, có cần vui như vậy không? Không ngờ cậu là cái tên thích làm giàu...” Sử Thấu ngoài cười nhưng trong không cười nói, dùng sức nhéo hai má Trần Vũ, khiến Trần Vũ đau đến oa oa kêu.

“Muốn chết hả!! Dùng sức mạnh như vậy! Thịt cũng bị kéo ra!” Trần Vũ xoa nhẹ hai má, nghe rằng nhếch miệng hô với Sử Thấu. Thạch Đầu này không biết phát bệnh gì, dám dùng sức lớn như vậy.

“Là cậu yêu cầu tớ, dù sao cũng không phải thịt của tớ, sợ cái gì.” Sử Thấu ngồi bên giường mỉm cười nói.

“Cậu!!” Trần Vũ nhìn “nụ cười ác ma” trên mặt Sử Thấu, tức giận đến nói không nên lời, tâm tình đang tốt đều bị hấn phá hủy.

“Được rồi, các cậu có muốn đi hay không thì cũng đừng ở trước mặt tớ liếc mắt đưa tình như vậy!” Phù Diệp nhìn hai người đang chuẩn bị khai chiến trước mắt, cười nói. Hai người này không biết ngán sao? Cậu thì nhìn đến ngán rồi.

“Đi! Khi nào?” Sử Thấu lập tức đình chiến, quay sang hỏi Phù Diệp. Không ngờ một Phù Diệp như chú thỏ nhỏ cũng sẽ lộ ra nụ cười tà ác như vậy, nhưng lại đi vào tâm linh yếu ớt của hắn.

“Buổi trưa.” Vốn tính toán sẽ nói với họ xong thì xuất phát, nhưng không ngờ phản ứng của họ lại lớn như vậy.

“Chúng ta xuất phát đi.” Lục Thư Thành đề nghị.

Vì thế bốn người sửa soạn một chút rồi ra cửa.

“Nhà hàng xa hoa như vậy, chúng ta có thể vào sao?”

Ngoài nhà hàng được trang trí theo phong cách châu Âu, bốn thiếu niên tràn đầy hơi thở thanh xuân nhưng lại mang vẻ mặt bất an đứng ngoài cửa, đang do dự có nên vào hay không.

“Không phải cậu luôn rất dũng cảm hay sao? Sao đến rồi thì dũng khí của cậu lại không còn nữa?”

Nghe được lời của Trần Vũ, Sử Thấu nhin không được phản bác, tuy nói thế nhưng hắn cũng giống với Trần Vũ, từ nhỏ đến giờ chưa từng đến nơi cao quý như vậy, vừa rồi đảo mắt qua những người đang dùng cơm bên trong, đều ăn mặc rất sang trọng cao quý, lại nhìn quần áo trên người mình, có thể vào sao?

“Tiểu Diệp, như vậy... có thể chứ?” Lục Thư Thành hoảng sợ hỏi, thật ra không ăn cũng không sao.

“Ách...” Phù Diệp xấu hổ đến nói không nên lời, thật ra, cậu cũng không ngờ ba sẽ chọn nơi này, xem tình hình, có lẽ ba chưa tới, hại cậu lâm vào quần cảnh tiến thoái lưỡng nan.

“Vì sao không vào?”

Ngay lúc bọn họ đang do dự, một giọng nói lạnh thấu xương vang lên sau lưng, sắc mặt Phù Diệp biến đổi, nhanh chóng quay đầu lại, những người khác cũng quay theo. Một người đàn ông cao gầy đứng ở đó, vẻ mặt như người ta nợ y mấy triệu vậy, rất thối.

“... Ba...” Phù Diệp cúi đầu, khe khẽ nói.

Mọi người hoảng sợ, khi đó ở trường nhìn thấy Phù Kinh từ xa, chỉ biết đó là một người trẻ tuổi, không thể ngờ nhìn gần lại... lạnh như vậy.

“Đều vào đi.” Vừa dứt lời, Phù Kinh đã bước vào trước, Phù Diệp bọn họ bốn mặt nhìn nhau, sau đó cũng đi theo.

Quản lý của nhà hàng thấy người đến là Phù Kinh, liền không nói một lời dẫn họ ngồi vào chỗ đã được đặt trước, dường như hoàn toàn không thấy quần áo của bọn Phù Diệp, chỉ là đám khách vừa thấy bọn họ thì đều lộ vẻ kinh ngạc, không rõ vì sao những người thoát nhìn như của hai thế giới lại đi cùng với nhau.

Bọn Trần Vũ như đứng trên lửa ngồi trên than, bước một bước càng cảm thấy bọn họ không hợp nhau, chỉ có Sử Thấu thoát nhìn bình thường nhất đi đến bàn, rất có “phong độ của một đại tướng”

~“Cảm ơn các cậu đã chăm sóc tiểu Diệp.” Phù Kinh thản nhiên nói, nhưng trên mặt lại không có vẻ cảm ơn.

Phù Diệp vừa nghe y gọi mình như vậy liền kinh ngạc nhìn Phù Kinh, trong mắt tràn đầy nghi ngờ. Ba chưa từng gọi cậu như vậy. Nói thế nào đi nữa cũng có cảm giác thụ sủng nhược kinh.

“Ha ha, không có gì, chỉ là giúp đỡ lẫn nhau thôi.” Sử Thấu mỉm cười nói. Trần Vũ cùng Lục Thư Thành vẫn còn trong trạng thái hóa đá.

Sau đó không khí liền rơi vào yên lặng, Phù Diệp chưa từng hy vọng thức ăn nhanh chóng được đưa lên như bây giờ, may mà ông trời cuối cùng cũng chú ý đến cậu. Một lát sau, thức ăn đã được dọn lên. Phù Diệp và bọn Trần Vũ thở ra một hơi, sau đó bắt đầu động thủ!

Trong bữa ăn, Sử Thấu chú ý thấy ánh mắt Phù Kinh đều rơi xuống cùng một chỗ, hần lén liếc nhìn theo, phát hiện đó thế nhưng là Phù Diệp! Tuy rằng ba nhìn con thì không có gì không ổn, nhưng Sử Thấu vẫn cảm thấy ánh mắt của Phù Kinh không chỉ đơn thuần như vậy, khiến lòng hần vô cớ dâng lên cảm giác lạnh lẽo! Mà Phù Diệp thì lại không hề có cảm giác gì ngồi đó ăn cơm, thật đúng là ngu ngốc.

Sau khi ăn xong, đang muốn tách ra, thì Phù Kinh là người đầu tiên tươi cười, nói:

“Sau này tiểu Diệp còn nhờ các cậu chăm sóc nhiều.”

Dường như có một trận gió lạnh thổi qua, bọn Trần Vũ không khỏi run rẩy, Sử Thấu cảm giác lời nói của Phù Kinh có ẩn chứa cái gì đó nhưng lại không thể đoán ra nó là cái gì.

Phù Diệp nhìn Phù Kinh, qua hôm nay, cậu tin ba thật sự đối xử tốt với cậu, cũng đối xử rất tốt với bạn cậu, cậu nói không được quá thân với bạn bè lúc trước có lẽ chỉ là tùy tiện nói ra thôi. Nghĩ nghĩ, Phù Diệp mỉm cười.

Phù Kinh nhìn nụ cười của Phù Diệp, nơi nào đó ở sâu trong đáy lòng trở nên mềm mại, vẻ mặt như núi băng cũng dịu đi đôi chút.

“Chúng cháu đi trước.”

Lời vừa dứt, Sử Thấu đã kéo Phù Diệp và bọn Trần Vũ đi.

23. Chương 23

“Thạch Đầu, đi nhanh như vậy làm gì?”

Trần Vũ bị kéo đi quá nhanh có chút thở dốc, mắt hững nói, tuy rằng chú kia rất lạnh, nhưng dù sao cũng là một nhân vật lớn mời họ ăn cơm, cơ hội khó có được nha!

“Không ngờ cậu lại là một người tham hư vinh...” Sử Thấu dừng bước, suy tư nhìn chằm chằm Trần Vũ.

“Cậu ngốc à! đương nhiên không phải ý này!!” Trần Vũ khó chịu hô to.

“Tiểu Diệp, ánh mắt của ba cậu, tớ cảm thấy có chút không thích hợp.” Sử Thấu không cãi nhau với Trần Vũ nữa, chuyển hướng sang Phù Diệp, nói ra chuyện mà mình nghi ngờ.

“Có sao? Không có mà.” Phù Diệp cố gắng nhớ lại, sau đó lắc đầu, phủ định. Từ lúc cậu bắt đầu gặp ba thì rất ít đối mặt với ba, có lẽ là vì ánh mắt lạnh như băng của ba, luôn cảm thấy nó đang nhắc nhở mình không thuộc về căn nhà đó. Nhưng gần đây khi nhìn thấy ba, hơi thở lạnh lùng dường như nhạt đi, cậu thấy thật vui vẻ, cảm giác ba đã bắt đầu coi trọng mình.

“Đúng vậy, tớ cũng không cảm thấy gì, chỉ là chú Phù có chút lạnh lùng mà thôi.” Lục Thư Thành bên cạnh cũng gật đầu nói.

“Cậu không có tư cách lên tiếng nhất, cứ mãi cúi đầu ăn, phát hiện cái gì mới là kỳ quái.” Nghe thấy giọng của Lục Thư Thành, Sử Thấu nhanh chóng quay đầu hung hăng trừng hần. Tên nhóc này y như Trần Vũ, dường như kiếp trước bị bỏ đói, trong mắt chỉ có thức ăn, cái gì cũng không thêm chú ý.

Lục Thư Thành bị xả đến không nói ra lời, hần há miệng, rồi sau đó chán nản cúi đầu.

“Cậu hung dữ như vậy làm gì? Tiểu Thành lại không làm gì có lỗi với cậu. Thần kinh.” Trần Vũ kéo Lục Thư Thành qua, che trước người hắn, sắc mặt cực kỳ khó coi nói với Sử Thấu. Thạch Đầu gần đây rất không ổn, luôn luôn cáu giận, giống như con gái vậy, mỗi tháng luôn có mấy ngày tâm tình không được tốt, quái dị.

Lúc này sắc mặt Sử Thấu càng thêm khó coi, hung hăng trừng Trần Vũ, Trần Vũ cũng không phục trừng lại hắn, hai người không ai nhường ai. Trong nháy mắt không khí bắt đầu nóng lên.

“Đủ rồi, là các cậu suy nghĩ quá nhiều, ba đối với tớ rất tốt, các cậu không cần lo lắng.” Phù Diệp tiến lên đứng giữa hai người, than nhẹ một hơi rồi nói.

“Xin lỗi tiểu Diệp.” Trần Vũ và Sử Thấu đồng thời nói, hai người nhìn thoáng qua nhau, ăn ý hiềm thấy.

“Phải xin lỗi tiểu Thành nữa đó nha Thạch Đầu.” Phù Diệp yêu cầu, cậu không xem nhẹ Lục Thư Thành từ nãy đến giờ không nói lời nào, chắc chắn đã bị Sử Thấu dọa.

“Xin lỗi, tiểu Thành.” Sử Thấu cũng biết giọng điệu lúc nãy của mình có chút quá đáng, nên chân thành xin lỗi Lục Thư Thành.

“Không sao.” Lục Thư Thành ngẩng đầu, nở nụ cười thật tươi.

“Đúng rồi, Thạch Đầu, như vậy mới là cậu chứ!” Trần Vũ tiến đến dùng sức vỗ vai Sử Thấu, vui vẻ nói.

“Xí ~~” Sử Thấu mỉm cười phát ra âm thanh khinh thường.

Mọi người đều bật cười, khiến cho những người qua đường trông thấy mấy thiếu niên phấn chấn tràn đầy tinh thần cũng cười theo, tuổi trẻ thật tốt...

“Anh hai, nghe nói mấy hôm trước anh cùng vài thiếu niên ra ngoài ăn cơm.” Phù Thanh căn cứ theo quan niệm “tám một chút có thể khiến tâm tình tốt hơn”, cố gắng chạy tới cánh cửa bên kia của văn phòng Phù Kinh.

“Nghe nói?” Phù Kinh hơi nhú mào, tầm mắt rơi xuống quyển tạp chí trong tay Phù Thanh.

“Không ngờ anh lại có đam mê này nha

” Phù Thanh nhấn mạnh chữ “mê”, nhướn mày nói.

“Nếu rảnh thì xem tài liệu đi, nghe thư kí của em nói, tài liệu trên bàn em sắp thành ngọn núi rồi. Hơn nữa trong số mấy thiếu niên có đứa cháu bé bỏng của em.” Phù Kinh lạnh lùng nói. Như trong dự kiến thấy được sắc mặt lập tức biến thành khó coi tựa như nuốt phải nguyên quả trứng chim của Phù Thanh.

“Tiểu Diệp?? Vậy... vậy... mấy người còn lại?” Phù Thanh thật vất vả mới hồi phục tinh thần sau khi bị sét đánh, lắp bắp hỏi.

“Bạn cùng phòng của nó.”

“À...” Vậy có thể liên hệ và đoán ra đầu đuôi câu chuyện, Phù Thanh ử rử đặt mông lên sofa, khó có được những lúc phát hiện anh hai mình làm chuyện xấu, nhưng nào ngờ lại là tiểu Diệp, không thú vị chút nào.

“Anh thấy em thật sự rất rảnh, chẳng lẽ là hắn quá dung túng em? Không phải anh đã đề nghị hắn... quản giáo em nghiêm một chút?” Mối mong của Phù Kinh phun ra lời uy hiếp, khiến cho khuôn mặt Phù Thanh như cái bảng màu vậy, xanh trắng giao nhau.

“Hừ! Em không hỏi nữa là được chứ gì? Luôn luôn uy hiếp em như vậy, đề tiện!” Phù Thanh khinh thường nói, tâm tình càng thêm uể oải.

“Em phải biết rằng đây là do em tự tìm.” Phù Kinh hờ hững phản bác, cá tính của tên nhóc này không biết do ai dưỡng thành, xen vào việc người khác.

“...” Phù Thanh nhất thời không biết nói gì. Hắn nghĩ trên thế giới này có lẽ không ai có thể đứng trước mặt anh hắn mà thao thao bất tuyệt được.

24. Chương 24

Quá trình quen với Vương Tổ cực kỳ thuận lợi, Phù Diệp thật sự có cảm giác như vậy, ngoài tình huống sau đây...

“Tiểu Diệp, cậu thích đọc sách đến vậy sao? Tổ thấy cậu cả ngày đều cầm quyển sách, không ngán à.”

Một ngày nào đó, trong thời gian nghỉ ngơi, Vương Tổ mỉm cười dò hỏi Phù Diệp. Phù Diệp đang xem sách ngẩng đầu nhìn Vương Tổ, gật gật đầu, cảm thấy nụ cười của nàng có chút quái dị.

“Kia... tổ giới thiệu sách cho cậu! Cam đoan cậu chưa từng đọc qua! Hơn nữa rất hay nha ~~” Cố ý kéo dài âm cuối khiến Phù Diệp nổi da gà.

Mình chưa từng đọc qua, không phải là sách quái quỷ gì chứ? Cậu không có hứng thú. Nhưng... lại nhìn ánh mắt vạn phần nóng bỏng của Vương Tổ, một Phù Diệp hiền lành thật sự không đành lòng từ chối ý tốt của nàng.

“Vậy... được rồi...”

“Ừm, sau khi tan học thì cùng đến ký túc xá của tổ đi!” Vương Tổ hưng phấn nói. Giọng hơi lớn, nên... các bạn học xung quanh nghe được một câu mờ ám như vậy, nháy mắt như nổ tung, lao xao nghị luận.

“Trời ơi! Cậu có nghe thấy không? Không thể tưởng tượng được Vương Tổ lại can đảm như vậy!”

“Đúng! Thực sự nhìn không ra ~~”

“Hơn nữa không thể ngờ bọn họ phát triển nhanh như thế...”

Nghe được những câu nói nhỏ này, mặt Phù Diệp đỏ đến sắp nổ tung, chẳng lẽ “cả đời anh minh” bị mất đi chỉ vì lần này?? Trái với cậu, Vương Tổ vẫn cười hi hi như trước, dường như không để trong lòng những lời ra tiếng vào đó, lại càng đừng nói đến giải thích! Nữ sinh bình thường không phải sẽ rất khẩn trương về những lời đồn đãi ở phương diện này sao? Vương Tổ... thực không giống nữ!

Đối với Phù Diệp có thể đọc được sách mà nói, mình hẳn nên “đọc nhiều sách vở”, nên vẫn rất tò mò sách mà Vương Tổ nói là thế nào.

Thật ra... câu nói lúc nghỉ ngơi của Vương Tổ lúc này có chứa nghĩa khác, nói cái gì đến ký túc xá của nàng, cũng không thềm ngấm lại quản lý của người ta có cho một nam sinh đi vào ký túc xá nữ không Huống chi ý của Vương Tổ là, cậu đứng bên dưới chờ nàng lấy sách xuống...

Nhìn thấy Vương Tổ ôm túi đầy sách, nhảy qua nhảy lại đi đến trước mặt Phù Diệp, cậu không khỏi thầm nghĩ có cần vui như vậy không?

“Đến đến đến ~~ mau xem chút nào!” Vương Tổ trái ôm sách, phải kéo Phù Diệp ngồi xuống, vừa ngồi xong đã khẩn cấp rút ra một quyển sách đưa tới trước mặt Phù Diệp.

“Ách...” Phù Diệp không thể từ chối nhiệt tình đành phải nhận lấy, bắt đầu lật xem.

Phù Diệp đọc đọc, gương mặt từ đỏ hồng biến thành xanh trắng, cuối cùng như ấm nước bị nấu, chín rồi. Cậu vội vàng đóng sách, đặt lại lên bàn tay trắng nõn của Vương Tổ, ấp úng nói:

“Cậu sao lại...”

“Ha ha ~~ có phải rất hay không?”

“Hai đứa con trai sao có thể...” Tuy nói thế, nhưng vì sao trong đầu mình lại hiện ra người ba như tòa núi băng đó? Phù Diệp có chút nghi ngờ cau mày.

“Ai bảo cậu quan tâm những lễ nghi đó? Người ta muốn cậu xem là ngữ pháp và cách dùng từ! Đừng có hiểu sai!” Nhìn thấy mặt Phù Diệp cúi đến sắp chạm đất, Vương Tổ ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt nghiêm túc. Không nên chỉ mới lần đầu tiên đã gây kích thích lớn như vậy, từ từ mà tiến

“A??” Phù Diệp không kịp phản ứng, kinh ngạc nhìn Vương Tổ, cậu hiểu sai sao? Nhưng trong này miêu tả thật sự rất...

“Những thứ này cho cậu mang về nghiên cứu! Sau đó chúng ta lại thảo luận ~” Nói xong, Vương Tổ nhét hết đồng sách vào tay Phù Diệp rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Phù Diệp ngơ ngác nhìn đồng sách trên tay mình, lại nhìn Vương Tổ đã mất bóng dáng, nghiên cứu?! Khuôn mặt lập tức lại nóng bừng.

Phù Diệp trong trạng thái mộng du “bơi” về ký túc xá, vừa vào cửa đã bị ba người khác vây quanh, trên mặt lộ vẻ tò mò. Bức thiết vạn phần.

“Nữ sinh ký túc xá thế nào??” Người lên tiếng đầu tiên là Trần Vũ, vừa dứt lời liền nhận được cái liếc mắt xem thường của Sử Thấu.

“Đây là cái gì?” Lục Thư Thành tò mò hỏi.

Sử Thấu thực tế nhất, Phù Diệp vừa vào cửa hắn đã chú ý đến túi sách lớn kia, hắn nhanh chóng rút một quyển ra, lúc này Phù Diệp có phản ứng, sắc mặt biến đổi, vội vàng vươn tay muốn ngăn cản động tác của Sử Thấu, nhưng lại không nhanh bằng người ta, chỉ đành trơ mắt nhìn bạn cùng phòng của mình mở quyển sách.

“Không phải là sách ** chứ?” Trần Vũ cười hỏi, đưa đầu đến bên cạnh Sử Thấu.

“Mau trả lại cho tớ!” Phù Diệp vươn tay, nào ngờ bị Trần Vũ cản lại, sắc mặt của Trần Vũ và Sử Thấu sau khi nhìn thấy nội dung của sách thì trở nên cực kỳ khó coi.

“Ai đưa cho cậu?” Sử Thấu nghiêm túc hỏi. Con người tiểu Diệp rất đơn thuần, không biết là ai cho cậu xem những thứ này, quả thực muốn đọc hại cậu!

“Ách... là Vương Tổ...” Phù Diệp ngượng ngùng nói, chỉ là cậu cảm thấy dù nói ra thì người khác cũng sẽ không tin, một nữ sinh sao có thể cho nam sinh xem loại sách này chứ.

“Cậu ấy??” Mấy nam sinh khác có lẽ sẽ không tin, nhưng bọn Trần Vũ tuyệt đối tin, bởi vì bọn họ đã sớm cảm thấy nữ sinh kia quen với Phù Diệp có mục đích gì đó, nhưng lại không ngờ là mục đích này mà thôi.

“Được rồi, mấy thứ này chúng tớ tịch thu.” Vừa dứt lời, Sử Thấu đã kéo cả túi sách qua.

“A? Nhưng Vương Tổ nói sau khi xem xong phải thảo luận với cậu ấy...” Phù Diệp nhìn sách, khó xử nói.

“Đừng để ý cậu ấy, đến lúc đó chúng tớ nói với cậu ấy là được!” Trần Vũ phản bác.

Lục Thư Thành bên cạnh gật mạnh đầu tán thành.

25. Chương 25

“Tiết của ngày mai phải đổi phòng học, tiểu Diệp biết không?” Trên đường chuyển lớp, Lục Thư Thành hỏi Phù Diệp.

“A? Không biết, may mà hôm nay cậu...” Phù Diệp kinh ngạc trả lời.

Đột nhiên một tiếng chuông dễ nghe đánh gãy lời của cậu, cậu nhìn trái nhìn phải, cảm thấy tiếng động này cách mình rất gần, nhưng lại không biết từ đâu phát ra. Thật kỳ quái!

“Ách... tiểu Diệp, có phải di động của cậu vang không? Hình như từ trong túi của cậu...” Lục Thư Thành kéo kéo Phù Diệp đang nhìn bốn phía, có chút buồn cười hỏi. Không ngờ tiểu Diệp lại có những lúc hồ đồ hơn cả mình.

“Di? Đúng rồi!” Phù Diệp vỗ vỗ đầu, qua lời nhắc nhở của Lục Thư Thành mới nhớ đến mình cũng có di động, có lẽ bởi vì nó không có cơ hội vang, nên cậu gần như quên đi sự tồn tại của nó...

“Tiểu Diệp thân yêu, vì sao lâu như vậy mới nhận điện thoại của chú?”

Sau một hồi luống cuống tay chân, Phù Diệp mới lấy ra chiếc điện thoại di động trong túi, vừa ấn nhận, đã nghe thấy giọng nói oán giận đầy bất mãn của Phù Thanh.

“Ách... chú, sao chú biết số điện thoại của cháu?” Thật ra Phù Diệp muốn hỏi chú tìm cậu làm gì, vừa nói vừa vẫy tay với Lục Thư Thành, ý bảo hãy đi trước, sau đó mình đi ra ngồi trên cỏ nói chuyện.

“Cháu biết muốn có được số của cháu từ tay anh hai, chú phải vất vả bao nhiêu không!! Tuy rằng chú có thể tự mình tra, nhưng cháu cũng biết chú của cháu là một người cực kỳ lười! Nhưng trải qua quá trình ‘đấu tranh gian khổ’ của chú, cuối cùng cũng đến tay! Ha ha!!!”

Phù Diệp cực kỳ hối hận mình đã hỏi câu hỏi kia, hại Phù Thanh có cơ hội kể khổ, nghe giọng nói đắc ý dào dạt của chú, không khó nghĩ đến lúc này bị ba khinh bỉ đến cỡ nào, nhưng cũng không cần nói với cháu làm gì!!

“Chú... rốt cuộc chú tìm cháu làm gì?” Phải nhanh chóng quay về chủ đề chính, nếu không đến tận khi vào tiết còn chưa thể cúp máy.

“Không có gì không thể tìm cháu tán gẫu sao? Liên hệ tình cảm một chút!”

Phù Diệp nghe tiếng cười của Phù Thanh, không khỏi thở dài, chú thật đúng là tùy ý đến cực điểm.

“Không phải cháu đang chờ thăm chú chứ? Đừng lạnh lùng như vậy nha, nghe nói cháu quen bạn gái, kể cho chú nghe chút đi!” Phù Thanh dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Phù Diệp, nhanh chóng chuyển đề tài, cực kỳ có ý tốt mà hỏi han.

Thật ra thứ mà hắn chưa nói chính là, hắn trên cơ bản xem như mạo hiểm đến nỗi có nguy cơ tổn hại sinh mạng mình mới lấy được số của Phù Diệp, nhớ lại sắc mặt Phù Kinh khi đó, Phù Thanh không khỏi run rẩy. Lần sau vẫn là dựa vào bản thân là tốt rồi, tìm anh hai là một hành động sai lầm!

“... Là ba nói sao?” Sau khi nghe thấy lời nói của Phù Thanh, Phù Diệp yên lặng trong chốc lát, thấp giọng hỏi.

“Đó là đương nhiên, chẳng lẽ chú có sở thích theo dõi người khác sao??” Phù Thanh lớn tiếng hỏi ngược lại, nghe vào dường như hắn rất sợ người khác hiểu lầm mình.

Không biết vì sao, nghe được đáp án đã đoán trước, nhưng tâm tình Phù Diệp vẫn chùng xuống, cảm thấy ba đã nói với chú rồi nghĩa là đã đồng ý với chuyện Vương Tổ là bạn gái mình. Nghĩ nghĩ, Phù Diệp không khỏi có chút chán ghét bản thân, ba đồng ý không phải chuyện tốt sao? Tại sao lại còn như vậy? Rõ ràng đó là lựa chọn của mình, vì sao lại biến thành tựa như mình... không muốn...

Trong nháy mắt, Phù Diệp có xúc động muốn nói ra cảm nhận của mình với Phù Thanh...

“Chú, chú đã từng có cảm giác đột nhiên thấy mất mát không? Lúc còn sống ở ngõ nhỏ kia, cháu quen rất nhiều bạn, nhưng sau khi bọn họ biết mẹ cháu rồi... lại không chơi với cháu nữa, đến bây giờ, cháu vẫn còn nhớ ánh mắt của họ, hiện tại cháu không dám quý trọng thứ gì, chỉ sợ có một ngày chúng lại đột nhiên không còn là của cháu... cảm giác này thật sự rất khó chịu...”

Nói đến đây, Phù Diệp ngừng lại, hồi tưởng đoạn quá khứ trong trí nhớ, là thứ mà cậu vĩnh viễn không muốn nhớ lại.

“Xin lỗi.” Đầu dây điện thoại bên kia đột nhiên truyền đến giọng nói trầm thấp của Phù Kinh dọa Phù Diệp sợ hãi.

“Ách... Phù... tiên sinh?” Vì sao ba cũng ở đó? Lúc đầu chú không có nhắc đến nha!! Mình thật mất mặt, mà lúc này ba nói “xin lỗi” với mình?!

“Tiểu Diệp, thật ra anh hai ở đây này giờ ~~ giám thị cuộc đối thoại của chúng ta ~~” Giọng nói càng nhỏ càng xa của Phù Thanh khiến Phù Diệp hiểu chú đã bị ba chặn lại...

Phù Diệp còn chưa kịp rõ ràng, điện thoại đã cắt, cậu hai mất hồng hồng ngơ ngác nhìn điện thoại trong tay, sững sờ tại chỗ.

Lúc này tiếng chuông vào học vang lên làm Phù Diệp hồi phục tinh thần, cậu vội dọn dẹp sách vở, đi nhanh về lớp.

Tiếng chuông vang lên báo hiệu giờ tan học và cũng là bắt đầu của các hoạt động sau giờ học, phần đông học sinh vốn đang mệt mỏi rồi sau một ngày học tập lập tức nhảy nhót chạy đến câu lạc bộ của mình, dẫn thân mình vào nơi tràn đầy nhiệt huyết của tuổi thanh xuân.

“Tiểu Diệp, đi thư viện không?” Lục Thư Thành dọn dẹp sách vở xong hỏi Phù Diệp.

“Ừm, cùng đi thôi.” Phù Diệp gật đầu, cầm túi rời đi.

“Tiểu Diệp

~”

Hai người đang trò chuyện bỗng nghe tiếng gọi ầm ĩ của Trần Vũ vang lên phía sau, hai người đồng thời quay đầu lại, chỉ thấy Trần Vũ thở hổn hển dừng lại trước mặt, tỏ vẻ hưng phấn.

“Tiểu Diệp ~ hô ~ ba ~ cậu ~” Biết mình trong nhất thời không thể hồi phục, Trần Vũ lấy tay chỉ ra xa, Phù Diệp nhìn theo hướng ngón tay hắn, cả người lập tức hóa đá.

Ba... sao lại xuất hiện trong này? Giữa trưa vừa mất mặt như vậy, giờ còn chưa chuẩn bị tâm lý, ba lại đột nhiên đến đây, làm sao bây giờ?

“Tiểu Diệp, chúng tớ đi trước đây!” Phù Diệp nhìn lại, chỉ trông thấy bóng dáng Trần Vũ kéo Lục Thư Thành rời đi, cậu không muốn một mình ở cùng ba đâu

“Thế nào? Tôi đáng sợ như vậy sao?”

Không biết từ khi nào Phù Kinh đã đi đến phía sau Phù Diệp, y nhìn hai cánh tay phút chốc cứng ngắc của Phù Diệp, không khỏi tức giận.

“Không phải...” Cho dù là thật cũng không thể nói ra. Phù Diệp kiên trì xoay người, nhìn thấy tây trang của Phù Kinh, ngẩng đầu, đối diện với gương mặt lạnh lùng của Phù Kinh.

“Cùng nhau ăn cơm.”

“Đi?”

Bỏ lại một câu như vậy, Phù Kinh xoay người rời khỏi, Phù Diệp vội vàng đuổi theo. Bước chân của Phù Kinh không nhanh như khi đến. Chẳng lẽ là... đang chờ mình sao?

26. Chương 26

Ý của cùng nhau ăn cơm là mua đồ ăn về nhà mình làm sao?

Nhìn nguyên liệu đầy túi trước mắt, Phù Diệp không khỏi suy nghĩ. Cậu còn tưởng rằng ba sẽ dẫn mình đến một nhà hàng cao cấp nào đó để ăn, hại cậu có chút khấn trương. Nhớ đến sự trầm mặc trong xe, Phù Diệp không muốn trải qua một lần nữa, vì sao mỗi lần ngồi xe của ba thì bầu không khí như thế sẽ xuất hiện?

“Đủ chưa?”

Không biết từ khi nào, Phù Kinh đã đi đến trước mặt Phù Diệp, nhìn Phù Diệp rõ ràng đang trong trạng thái bước vào cõi thần tiên, trong lòng không khỏi cảm thấy tức giận, cậu ghét mình đến vậy sao? Mỗi lần ở cùng nhau không phải sợ hãi thì chính là giận người!

“A? Đã đủ rồi.” Phù Diệp ngây ra, nhanh chóng đáp.

Phù Kinh không nói gì, bước đến quây thu ngân, thân hình cao lớn như hạc trong bầy gà khiến y trở thành tiêu điểm, Phù Diệp rõ ràng trông thấy có mấy người ghé tai nhau nói nhỏ, trên mặt lại “đỏ ửng”?! Phù Diệp chắc chắn về mặt mình bây giờ có rất nhiều hắc tuyến, đã lớn như vậy rồi, còn hoa si!

“Vì sao nói chuyện đó với Phù Thanh mà không nói với tôi?”

Xe vừa khởi động, Phù Kinh đột nhiên phun ra một câu như vậy, thứ mà Phù Diệp lo lắng đã đến.

“Không có nguyên nhân gì đặc biệt, đột nhiên cảm thấy rất muốn nói mà thôi, vừa đúng người đó lại là chú.” Phù Diệp thần nhiên giải thích, vẫn là nên giúp chú làm sáng tỏ một chút, không thì chú lại rơi vào kết cục thảm hại.

“Thật sự chỉ là như vậy? Không phải bởi vì cậu thích nó?” Tuy thực vừa lòng với lời giải thích đó, nhưng Phù Kinh vẫn nhin không được hỏi vương mắc đã ẩn chứa trong lòng thật lâu.

“Phù tiên sinh, ngài nói vậy thế?! Đó chính là chú của tôi!! Cho dù tôi có muốn làm gì cũng sẽ không tìm con trai!!!” Trong nháy mắt nghe thấy câu hỏi kia, Phù Diệp lập tức nhớ lại lời phê bình cùng ánh mắt tràn ngập khinh bỉ của mẹ, cậu như một con nhím mà nhanh chóng dựng tằm chắn phòng vệ lên, không muốn mình bị tổn thương nữa.

“Tôi không có ý đó.” Phù Kinh nhanh chóng giã phanh, vươn tay ôm lấy đứa nhỏ dường như sắp khóc kia, cảm thấy thực buồn bực mình lại làm tổn thương đứa nhỏ này, vì sao mỗi lần đối mặt với nó, mình lại trở nên đáng ghét như thế.

“Ba, vì sao ba không thích con? Con không phải con ba sao? Hu hu

~” Phù Diệp bị ôm chặt vào lòng cuối cùng nhin không được, nói ra toàn bộ ủy khuất của mình rồi khóc lớn, tuy nói con trai không được khóc, nhưng chỉ là lúc chưa đau lòng mà thôi.

“Diệp... ba không có ghét con, chỉ là lúc bắt đầu không tiếp nhận được mà thôi, cũng biết những lời đó làm tổn thương con, xin lỗi.” Nhìn thiên hạ sắp hồng mắt trong lòng, Phù Kinh chua xót, càng thêm ôm chặt Phù Diệp vì khóc lâu mà có chút khó thở.

“Hức... hức... thật... thật sao?”

Phù Diệp ngẩng đầu, đôi mắt khóc đến như chú thỏ nhìn thẳng vào mắt Phù Kinh, đôi mắt trong suốt kia khiến Phù Kinh cảm thấy linh hồn mình như bị nhìn thấu. Tựa như bị mê hoặc, Phù Kinh chậm rãi cúi đầu...

Đôi mắt bị lệ làm cho mơ hồ trông thấy gương mặt ngày càng phóng đại của Phù Kinh, cảm thấy khó hiểu, nhưng xúc cảm trên môi lập tức khiến chúng mở thật to, không dám tin chuyện trước mắt lại phát sinh trên người mình. Là hôn? Ba con bình thường hình như sẽ không làm loại chuyện này? Có lẽ là trường hợp đặc biệt?? (Tiểu Diệp Tử, hai người chính là trường hợp đặc biệt nha ~~)

Môi Phù Kinh mê muội chuyển động trên môi Phù Diệp, không tiến thêm một bước nào, sợ sẽ dọa thiên hạ vốn đã ngây ngốc, vẫn là tiến hành chậm chậm từ chất đến lượng mới tốt.

Rốt cuộc khi Phù Kinh rời khỏi môi cậu, Phù Diệp cảm thấy mấy chục giây ngắn ngủi tựa như đã qua cả đời, mặt cậu lập tức đỏ bừng, mặc dù ngượng ngùng như đôi mắt vẫn nhìn thẳng Phù Kinh.

“Vì sao... chúng ta là ba con... như vậy là không đúng...” Phù Diệp nhỏ giọng hỏi.

“Trong mắt tôi không có thứ gì là tuyệt đối đúng hoặc tuyệt đối sai, chỉ cần tôi muốn là được.” Phù Kinh bá đạo đáp, trong mắt là sự cố chấp không thể phá vỡ. Chỉ cần mình thích là được, hơn nữa là vì cuộc sống của mình, không phải vì người khác, tại sao phải bận tâm cảm nhận của người xung quanh!

“Ba...”

“Không được gọi tôi là ba, gọi Kinh là được rồi.” Phù Diệp vừa nói một từ đã bị Phù Kinh ngắt lời, trước khi người nọ cho rằng mình lại bị chán ghét thì nhanh chóng bổ sung một câu.

“Không được! Việc này không đúng với quy tắc.” Phù Diệp vội vàng lắc đầu bác bỏ.

“Vậy con thích ba không?” Phù Kinh chuyển hướng hỏi. Nếu con đường này không được thì đi đường khác! Dù sao đường nào cũng sẽ hướng về La Mã.

“A?” Phù Diệp không theo kịp nhất thời đỏ bừng mặt, lắp bắp nói không nên lời. Máu mủ tình thâm, sao có thể không thích? Nhưng cậu hiểu được từ thích mà ba nói lúc này không phải ý giống mình, có chút phân vân, sao có thể có đáp án chứ?

“Không sao, cứ từ từ suy nghĩ.” Phù Kinh nhẹ nhàng xoa tóc Phù Diệp, lùi người về, một lần nữa khởi động xe, trên mặt là biểu tình tự tin. Xem ra rất tự tin với câu trả lời của Phù Diệp.

“Ừm...” Tuy nghe ra lời nói của ba có chút không thích hợp, nhưng lấy tình trạng não hiện tại của Phù Diệp thì chắc chắn không có cách nào nghĩ ra, đành phải đáp ứng đề nghị của ba.

Một người tràn đầy tự tin, một người mơ mơ màng màng, cuối cùng sẽ phát triển đến thể nào đây?

27. Chương 27

“Mời em Phù Diệp học năm hai lớp x nhanh chóng đến phòng giáo viên, xin nhắc lại, mời...”

Hôm nay vào lúc nghỉ trưa, Phù Diệp lần đầu tiên nghe thấy trên loa phát tên mình, cậu khó hiểu buông phân cơm trưa trên tay, vội vàng chạy đến văn phòng.

“Em Phù, ba em gọi em lập tức về nhà, nghe nói mẹ em đã xảy ra chuyện.”

Phù Diệp vừa đứng trước mặt chủ nhiệm đã nghe thấy tin tức đáng sợ này, cậu rất khó tưởng tượng hai từ ba và mẹ lại có thể đi chung, xảy ra chuyện? Là chuyện gì mà ba lại phải tìm cậu về?

Vừa ra cổng đã được xe chờ bên ngoài đưa đi, Phù Diệp ý thức được dường như chuyện còn nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của mình. Chẳng lẽ mẹ đến? Hoặc là cái gì đó ngoài ý muốn? Nghĩ đến lý do thứ hai, sắc mặt vốn đã tái nhợt của Phù Diệp càng thêm khó coi.

Nhìn những kiến trúc lùi như bay ở hai bên cửa sổ, tâm tình Phù Diệp bất an không yên.

“Tiểu Diệp!!”

Một bước tiến vào nhà Phù Kinh, Phù Diệp chợt nghe thấy tiếng gọi của Phù Thanh, ngay cả chú cũng ở đây, tim Phù Diệp “ầm” một tiếng rơi xuống đáy cốc, sắc mặt khẽ biến.

“Mẹ của cháu —”

“Đã chết.”

Phù Thanh vẽ mặt đau khổ nói, nào biết vừa đến một nửa đã bị Phù Kinh lạnh lùng đánh gãy, Phù Thanh bị giọng nói của y làm nghẹn, hung hăng trừng mắt người không biết phân biệt tình hình.

“Anh hai, anh thật... tiểu Diệp, chú biết tin tức này đối với cháu rất đột nhiên, nhưng khi chú và ba đến thì cô ta đã...” Phù Thanh muốn mắng Phù Kinh, nhưng lại nghĩ phải an ủi Phù Diệp mới là chuyện quan trọng.

“Chết vì ung thư tử cung.” Phù Kinh thản nhiên bổ sung.

Phù Diệp không nói gì, mắt mở thật to, không thể tin người ở cùng mình hơn mười năm cứ thế mà mất đi. Trong đầu hiện lên một loạt hình ảnh mình cùng mẹ ở chung, đáy lòng dâng lên cảm giác khó có thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

“Tiểu Diệp, người chết không thể sống lại, đừng đau khổ.” Phù Thanh tiến lên, vỗ vai cậu nói.

Đau khổ? Là đang nói cậu sao? Không có, cậu đang vui vẻ mà! Thủ phạm hại ba, hại mình cuối cùng đã biến mất khỏi thế giới này, cậu hẳn là rất vui nha, nhưng vì sao...

“Đừng khóc. Còn có ba.”

Khóc? Mình khóc sao? Tiếng nói mang sự lo lắng và dịu dàng của Phù Kinh vang lên bên tai, cảm giác lạnh lạnh trên mặt khiến Phù Diệp phát hiện thì ra mình đã khóc. Cảm giác ấm áp vây quanh mình giờ phút này tựa như thứ duy nhất có thể cứu vớt được bản thân, cậu ôm chặt lấy lưng Phù Kinh, khóc lớn.

“...” Phù Thanh đứng một bên, ánh mắt phức tạp nhìn hai người đang ôm nhau, không biết có phải hẳn đa tâm hay không, nhưng vẫn cảm thấy bầu không khí giữa hai người này trở nên... giống như lo lắng lúc đầu của mình... càng thêm gần gũi nhau...

Bài vị của mẹ Phù Diệp được đưa đến Thượng Hải, lo lắng cho tâm tình của Phù Diệp, Phù Kinh muốn mang tro cốt của nàng về, nhưng Phù Diệp lại từ chối.

“Con thấy mẹ rất yêu Thượng Hải, dù sao đó cũng là nơi hai người ở lại mười năm. Con không muốn để nàng xa nhà.” Phù Diệp đỏ mắt suy nghĩ một hồi rồi thản nhiên nói.

Phù Kinh tôn trọng ý kiến của Phù Diệp, vì vậy cùng cậu đi Thượng Hải cúng bái.

Người đàn bà kia lên mình mang theo, mình rất ghét ả, nhưng, là ả mang đứa nhỏ này đến cho mình, mình cảm kích ả. Nhìn tấm ảnh trắng đen và người đang tươi cười trong ấy, lúc này tâm trạng Phù Diệp rất bình tĩnh, dường như đã không nhớ rõ người phụ nữ kia đã đối xử với mình thế nào, trí nhớ gần đây của cậu là khi còn nhỏ, mẹ che chở bảo vệ cậu, vậy thì thay đổi từ khi nào? Yêu thương của mẹ với cậu chỉ để che mắt người ngoài mà thôi, cậu chưa bao giờ cảm nhận được yêu thương của mẹ. Cho đến tận khi mẹ qua đời, cậu mới hiểu được mình yêu mẹ cỡ nào, cho dù mẹ từng đối xử như vậy với cậu. Nghĩ nghĩ, nước mắt lại không thể khống chế tuôn rơi, không ngừng theo má trượt xuống.

Phù Kinh thấy thế, tiến lên ôm vai Phù Diệp, dùng hành động để an ủi cậu.

“Con còn có ba, cùng với người Phù gia. Ba sẽ luôn ở bên con.” Phù Kinh nhẹ giọng nói. Tôi sẽ luôn ở bên cậu, đến khi chấm dứt cuộc đời này.

“Thật sao?” Phù Diệp xoay người, ngẩng đầu hỏi Phù Kinh. Nhìn thẳng vào mắt Phù Kinh, dường như muốn nhìn xem lời nói đó có phải giả dối hay không.

“Cả đời này ba tuyệt đối không lừa gạt con.” Phù Kinh nghiêm túc đáp Phù Diệp, trong lời nói còn ẩn chứa ý tứ như một lời thề, khiến Phù Diệp đỏ mặt.

“Mẹ, con đi đây, con sẽ sống thật tốt, bởi vì con có ba bên cạnh.” Phù Diệp nhìn bài vị chăm chú, cuối cùng kiên định bước đi không quay đầu lại.

“Ba, con muốn dọn về ở.” Lúc ngồi trên máy bay trở về, Phù Diệp yêu cầu.

“Có thể, nhưng phải gọi tên của ba. Còn phải phụ trách ba bữa, ba đã quen ăn cơm con nấu.” Phù Kinh cũng rất sẵn khoái đáp ứng, nhưng thêm vào vài điều kiện.

“Ừm.” Phù Diệp cười gật đầu. Có người nói muốn ăn thức ăn mình làm, có người hy vọng mình về nhà, cảm giác này thật sự rất hạnh phúc.

28. Chương 28

Gần đây tâm tình của Phù Kinh rõ ràng tốt hơn rất nhiều, đây là cảm nhận của công nhân trong công ty!

“Hôm nay Phù tổng mỉm cười với tớ đó!!” Công nhân A hưng phấn nói.

“Thật hay giả?! Không phải cậu nhìn lầm chứ?” Công nhân B không dám tin hỏi.

“Tớ đoán chắc chắn Phù tổng đang yêu!! Tớ dường như trông thấy xung quanh anh ấy đầy hoa đào ~” Công nhân C xen mồm vào.

“Xí ~ cậu chắc chắn đã xem quá nhiều truyện tranh rồi! Máy chục tuổi còn mơ mộng như vậy.” Một người đàn ông nào đó đi ngang qua khinh thường nói.

“Sau lưng che giấu vũ khí không có tư cách nói những lời này!” Công nhân C nhanh chóng phản bác...

Phù Thanh vừa đứng lúc đi ngang qua hơn nữa thuận tiện nghe lén không khỏi lú lẫm, cùng lúc cảm thấy ngạc nhiên với đề tài chuyển nhanh như chong chóng của họ, rồi cũng lại cảm thán thì ra lời đồn nhảm là do như vậy mà ra. Sau đó hấn lại lập tức thấy buồn bực, mình thân là em ruột của đương sự mà sao lại cập nhật tin tức chậm vậy nha! Thế nhưng lại bị người ngoài vượt qua, thật không cam lòng!

“Vì sao muốn con đến đây?” Phù Diệp khó hiểu hỏi Phù Kinh đang xử lý tài liệu.

Cuối cùng thì kỳ nghỉ hè chờ mong đã lâu cũng đến, đây có lẽ là nghỉ hè cuối cùng của cuộc sống trung học của Phù Diệp. Nhưng lúc này lại phải ngồi trong văn phòng làm việc của Phù Kinh!! Uống công cậu lúc này đã nhận lời ra ngoài chơi của bọn Trần Vũ!

“Không vì gì cả, ba chỉ là không muốn con rời khỏi phạm vi tầm nhìn của ba quá lâu.” Phù Kinh ngẩng đầu, nhìn Phù Diệp thật sâu, thản nhiên nói.

“...” Gương mặt Phù Diệp chậm rãi đỏ ửng, cậu cúi đầu, tiếp tục làm bài tập.

“Bạch bạch bạch” tiếng chạy bộ ngày càng gần, sau đó cửa bị đẩy mạnh ra, Phù Kinh không cần ngẩng đầu cũng biết là ai đến.

“Em lại có chuyện gì để tám nữa?” Giọng nói không kiên nhẫn.

“Anh hai thân yêu

rốt cuộc em có phải em ruột của anh không? Chuyện tìm chị dâu lớn như vậy mà cũng không nói cho em biết?!” Phù Thanh bỏ nhào đến bàn công tác của Phù Kinh mà ai oán.

“... Chẳng lẽ ngoài việc này thì em không còn việc nào khác làm sao?” Phù Kinh khó khăn đỡ trán, hỏi ngược lại.

“Bịch bịch bịch” đánh gãy đoạn đối thoại của hai người.

“Di? Cháu trai??” Phù Thanh quay đầu, kinh ngạc nhìn Phù Diệp thế nhưng lại xuất hiện trong này.

“Chú...” Phù Diệp nhỏ giọng kêu, sắc mặt tái nhợt xoay người nhặt lên quyển sách rơi trên đất.

“Em lại nghe lời đồn ở đâu? Cả đời này anh sẽ không lấy vợ.” Phù Kinh nghiêm túc nói.

Trong lúc nói chuyện, mắt vẫn không rời khỏi Phù Diệp, chỉ là Phù Diệp luôn cúi đầu nên không thấy. Nhưng Phù Thanh ở một bên lại thấy rất rõ. Chuyện mà mình luôn lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra sao? Phù Thanh buồn bực sầu lo.

“Anh hai, anh thật sự...” Hấn là vẫn còn cơ hội để ngăn cản?

“Chuyện mà anh quyết định thì em tốt nhất đừng nhúng tay vào.” Phù Kinh lạnh lùng ngắt lời của Phù Thanh.

“Em không để ý nữa!!” Phù Thanh tức giận bỏ lại một câu rồi đá cửa bỏ đi.

Phù Diệp ngồi một góc, hai tay nắm chặt nhau, cậu cắn chặt môi dưới, trong đầu đều là lời nói “tìm chị dâu” của Phù Thanh, làm sao đây? Phải đuổi mình đi rồi sao? Hay là...

“Con không nghe thấy lời lúc này ba đã nói sao? Cả đời này ba sẽ không lấy vợ.”

Không biết từ khi nào thì Phù Kinh đã đi đến trước mặt Phù Diệp, nâng mặt cậu lên, nhìn thật sâu vào mắt cậu, nghiêm túc nói.

Phù Diệp bị ép ngẩng đầu, nhìn thấy bóng dáng mình trong mắt Phù Kinh, dường như mình luôn được người này đặt trong lòng. Bây giờ cậu mới yên lòng, cậu tin y, tin tưởng người đang nhìn mình chăm chú.

“Con tin ba.” Phù Diệp mỉm cười.

Phù Kinh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ôm thiên hạ vào lòng.

“A lô?”

“Tiểu Thanh thân yêu, chị đã về rồi ~”

“A???”

Phù Thanh đang đi dạo trên đường bỗng nhiên bị một cú điện thoại dọa sợ. Sao lại có thể? Không phải nàng ít nhất hai ba năm mới trở về sao?

“Thế nào? Không chào đón?” Người ở đầu bên kia điện thoại dường như rất không vui.

“Không! Không!” Nhớ đến sự “khủng bố” của người nọ, Phù Thanh vội phủ định. Nhưng là anh hai sẽ... đúng rồi!! Nàng về không phải đại biểu cho việc có thể cứu tiểu Diệp sao? Đến lúc đó anh hai sẽ không còn thời gian, thật tốt!

“Em và anh hai đều rất mong chờ chị trở về đó.” Phù Thanh nhếch môi, vui vẻ trả lời. Ở chung mấy thập niên, dường như vẫn chưa hoàn toàn cảm nhận được sự khủng bố của anh hai nhà mình.

“Thật sao? Vậy giúp chị hỏi thăm anh Kinh một chút ~” Vừa dứt lời đã cúp điện thoại.

“Ha ha, xem ra chuyện này có chuyển biến tốt.” Phù Thanh lẩm bẩm.

Phù Kinh ở một nơi khác đột nhiên run lên, y khó hiểu nhìn xung quanh, rõ ràng trong đây rất ấm áp, vì sao lại đột nhiên thấy lạnh, chẳng lẽ có người bày mưu tính kế ở sau lưng mình?

Người đầu tiên mà Phù Kinh nghĩ đến chính là Phù Thanh. Gần đây tên nhóc kia thật sự rất thiếu người chỉnh! Đã đến lúc phải gọi cho người nào đó đến “chỉnh” hắn một chút rồi. Phù Kinh cười lạnh.

Phù Diệp khó hiểu nhìn Phù Kinh, nhưng lại nhanh chóng cúi đầu tiếp tục làm bài tập của mình, đừng để ý đến chuyện bao đồng mới là hành động chính xác nha!

“Anh Kinh thân yêu, em về rồi đây

”

29. Chương 29

“Tiểu Diệp

muốn tìm cậu ra ngoài chơi thật không dễ mà ~”

Vừa gặp mặt, Trần Vũ đã ai oán nói với Phù Diệp, xứng với biểu tình kia, cả người gần như đều nhào tới, nếu Sứ Thấu không kéo hắn lại.

“Trên đường lớn đừng làm động tác như vậy! Ai không biết còn tưởng cậu bị bỏ rơi!” Sứ Thấu lạnh lùng nói, thực không quen nhìn người này biểu diễn những hành động thái quá.

“Xí ~” Trần Vũ khinh thường hừ một tiếng, giẫy khỏi tay Sứ Thấu, chạy đến bên cạnh Phù Diệp, cuối cùng còn làm mặt quỷ với Sứ Thấu.

“...” Phù Diệp và Lục Thư Thành hắc tuyến, người này rốt cuộc bao nhiêu tuổi?

“A! Còn tiểu Thành nữa, mỗi lần gọi điện thoại đều ập a ập ứng, có bí mật gì không muốn cho người ta biết sao, thẳng thắn sẽ được khoan hồng, kháng cự thì nghiêm phạt!” Mặt Trần Vũ lập tức sáng lên, bỗng nhiên nhớ đến một vấn đề tương tự của ai đó, lập tức dời lực chú ý.

“Ách...” Gương mặt Lục Thư Thành nháy mắt đỏ bừng, không trả lời được.

“Nga? Chẳng lẽ là Kim ốc tàng Kiều? Hay là...” Trần Vũ cố ý kéo dài âm cuối, cười tối nghĩa.

“Không phải...”

“Tớ nói này có phải tên nhóc cậu lên xem tạp chí bầy bạ hay không?”

Lời giải thích mỏng manh của Lục Thư Thành chưa ra khỏi miệng, đã bị lời chất vấn của Sử Thấu đánh gãy, hấn cảm kích nhìn Sử Thấu, lập tức đi nhanh đến bên cạnh Phù Diệp, hai nhìn bắt đầu nhìn nhau.

“Được rồi! Hai người các cậu thật đúng là đôi hoan hỉ oan gia! Không phải muốn đi chơi sao? Đi nhanh nào!” Phù Diệp tiến lên, ngăn cản hai người đang sắp khai chiến.

“Đúng vậy! Đều là lỗi của Thạch Đầu chết tiệt, gây trở ngại tới!” Trần Vũ đẩy ra Sử Thấu đang che trước mặt mình, nén giận nói.

“Vậy đi thôi!”

Trải qua cả ngày chơi bời, Phù Diệp kéo lê thân thể mệt mỏi, cuối cùng cũng về đến nơi ở của Phù Kinh. Lúc đi qua đường lớn, nhìn thấy một người phụ nữ đeo kính râm đang nhìn trái nhìn phải, rất kỳ quái.

Bỏ đi, đừng để ý chuyện bao đồng, Phù Diệp ôm ý nghĩ này trong đầu tiếp tục đi tới, nào ngờ vừa đi vài bước đã bị người gọi lại.

“Xin hỏi cậu ở trong đây sao? Tôi muốn tìm người, nhưng quản lý lại không cho tôi vào. Tôi đã chờ ở đây rất lâu.” Người phụ nữ đi đến trước mặt Phù Diệp, nhanh chóng nói. Hoàn toàn không cho người khác không gian để mở miệng.

Phù Diệp quay đầu nhìn quản lý đang thật sự nghiêm túc nhìn cậu, cũng đúng, người ở đây không phú cũng quý, có trách nhiệm với cương vị công tác cũng không có gì sai, chỉ là nghe giọng nói của người phụ nữ này hẳn không phải người ở đây, khẩu âm có lai của nước khác, lại nhìn phần hành lí thật lớn nàng mang theo phía sau, chẳng lẽ Hoa Kiều?

“Chị muốn tìm ai? Có lẽ tôi biết.” Tuy thời gian ở đây đã hơn ba năm, nhưng vẫn luôn hoạt động trong phòng của ba, nên những người quen biết có thể nói là số không.

“Thật sao?! Ừm, họ Phù, tên là Phù Kinh!” Người phụ nữ vui vẻ nói, chỉ còn thiếu không cảm kích nắm chặt tay Phù Diệp.

“A?” Phù Diệp kinh ngạc nhìn người phụ nữ, cảm thấy thật kinh ngạc, ở nơi đây xem như cũng lâu rồi, hoàn toàn không thấy có ai là phụ nữ đến tìm ba, sao bây giờ lại...

“Tiểu Diệp, con ở đây làm...”

Giọng nói lạnh lùng của Phù Kinh đột nhiên vang lên phía sau Phù Diệp, Phù Diệp kinh ngạc, nhanh chóng quay đầu đi.

“Anh Kinh

”

Phù Diệp chỉ thấy một bóng người nũng nịu lập tức nhào vào ngực Phù Kinh, sắc mặt cậu nháy mắt trở nên tái nhợt.

“Thiến Nghi? Khi nào thì trở về?” Phù Kinh không vết tích đẩy người phụ nữ đang bám trên người mình ra, khó hiểu hỏi.

“Hả? Không phải tiểu Thanh đã nói với anh sao? Mấy hôm trước em vừa gọi điện thoại cho nó.” Triệu Thiến Nghi cười hi hi hỏi ngược lại.

“Hửm? Vậy sao?” Phù Kinh mỉm cười, nhưng hơi thở đủ để đóng băng mọi thứ trong bán kính nửa mét. Tốt! Rất tốt! Em trai thân yêu, em bất nhân, vậy đừng trách anh bất nghĩa!

“Tiểu Diệp, đến, giới thiệu với con, đây là đường muối của ba, Triệu Thiến Nghi, đây là con anh, Phù Diệp.” Phù Kinh xoay người, gọi Phù Diệp qua, làm một giới thiệu đơn giản.

“Con?! Chuyện khi nào?? Sao lại còn lớn như vậy!!” Triệu Thiến Nghi không dám tin hô to, mình chỉ mới xuất ngoại mấy năm thôi, vì sao anh lại có con rồi? Còn cỡ này nữa!

“Ba năm trước mới tìm về, được rồi, nếu không còn chuyện gì thì em về nhà đi, anh mệt.” Nói xong, liền kéo Phù Diệp đã sớm sững sờ đi vào thang máy.

“Cái gì?? Em vốn dự định sẽ ở lại nhà của anh ~” Triệu Thiển Nghi phản ứng lại, kéo hành lý theo sau, ai ngờ quản lý ở xa xa đột nhiên đi tới ngăn lại nàng.

“Không có chủ nhân cho phép không được vào trong.”

Triệu Thiển Nghi chỉ có thể không phục đứng dậm chân tại chỗ.

Từ nãy đến giờ, bàn tay trong tay mình luôn lạnh lẽo, Phù Kinh ngẩng đầu, nhìn Phù Diệp sắc mặt tái nhợt, khe thở dài. Nghe được tiếng thở dài, khóe miệng Phù Diệp giật giật, nhưng vẫn không nói gì.

“Đừng suy nghĩ bậy bạ, đúng là Thiển Nghi có tình cảm với ba,” Lúc nói đến đây, bàn tay kia rõ ràng muốn rút về, nhưng y lại càng nắm chặt, tiếp tục nói, “Ba chỉ xem nàng là em gái, khi cần thì làm tổn thương em ấy cũng không sao, mà không lâu trước đây con mới nói tin ba.”

Vừa dứt lời, Phù Diệp đã nhanh chóng ngẩng đầu, sắc mặt không còn tái nhợt nữa.

“Xin lỗi.”

Phù Kinh không nói gì, chỉ vươn tay xoa xoa tóc Phù Diệp, khe nở một nụ cười ấm áp.

30. Chương 30

“Đi tắm trước đi, tối nay ba làm cơm.”

Vừa bước vào nhà, Phù Kinh liền nói. Trả lời y là vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc của Phù Diệp, thấy thế, Phù Kinh không khỏi bật cười.

“Sao? Không tin ba biết nấu cơm sao? Mau đi đi, ba biết hôm nay con chơi rất mệt.” Phù Kinh nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Phù Diệp, cười nói. Đứa nhỏ này luôn phản ứng trực tiếp bằng cách biểu hiện hết trên mặt.

Đã có người chủ động muốn làm cơm cho mình ăn, cậu mừng còn không kịp! Lại nói hôm nay đúng là chơi thái quá, mới một thời gian ngắn không gặp mà chơi cứ như điên. Chỉ là cậu thật sự ôm tâm tình nửa chờ mong nửa lo lắng với tay nghề của ba.

Nhưng tâm tình nửa lo lắng kia của Phù Diệp đã hoàn toàn biến mất khi cậu bước ra khỏi phòng tắm.

“Thơm quá ~ là mùi canh bắp!!” Phù Diệp hít hít mũi, vui vẻ vừa nói vừa đi vào bếp, hoàn toàn quên mất hiện tại mình ăn mặc “mát mẻ” cỡ nào.

“Là canh bắp phải không?”

“Mũi của con thật nhạy.” Phù Kinh cười quay đầu, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là mái tóc ướt đẫm của Phù Diệp, từng giọt nước theo sợi tóc rơi xuống, tầm mắt dừng trên xương quai xanh gầy yếu, không thể đi tiếp bởi chiếc áo sơ mi rộng thùng thình kia, trong nháy mắt, Phù Kinh có xúc động muốn biết những giọt nước đó sẽ chảy đến đâu. Vội vã dời tầm mắt, rơi xuống cặp đùi trắng nõn của Phù Diệp, không giống các nam sinh cùng tuổi khác, lông chân của cậu rất thưa thớt, không nhìn kỹ thì hoàn toàn không thấy. Bỗng cảm giác cổ họng quá khô. Nhanh chóng chuyển tầm mắt, trở lại gương mặt đang mỉm cười của Phù Diệp.

“Sao không lau khô tóc đã ra rồi?” Thấy đầu tóc như ngâm trong nước, Phù Kinh cau mày hỏi.

“Đã quên ~ người thấy mùi canh là quên hết, ha ha ~” Phù Diệp ngượng ngùng đáp, thấy ánh mắt trách cứ của Phù Kinh, vội vàng bổ sung: “Bây giờ đi lau!” Vừa nói xong những lời này liền nhanh chóng chạy mất.

“Xem ra lúc này thật sự là gây ông đập lưng ông...” Nhìn theo bóng dáng Phù Diệp rời đi, Phù Kinh cười khổ.

“Oa ~ không thể ngờ được ngài lại biết làm thức ăn!” Nhìn những món ăn đầy đủ hương thơm lẫn mùi vị, Phù Diệp hưng phấn reo lên, có lẽ sau này sẽ còn rất nhiều cơ hội thưởng thức các món ăn của ba!

“Vẫn kém hơn thức ăn con làm.” Phù Kinh thản nhiên nói. Khiến cho mặt Phù Diệp ngượng ngùng đỏ lên.

“Nhớ rõ mới trước đây, lúc mẹ còn chưa..., mẹ luôn làm canh bắp cho con, không ngờ lâu như vậy còn có cơ hội uống canh này, ha ha ~~” sau khi Phù Diệp uống một ngụm, dường như đang chìm trong quá khứ, khoe miệng mang theo nụ cười dịu dàng.

“Tiểu Diệp... con có muốn mổ không? Bây giờ kỹ thuật phát triển như vậy, sẽ có cách thôi.”

“A?” Phù Diệp đang cố gắng bỏ thức ăn vào miệng mình nghe vậy thì ngẩn người, lập tức phản ứng lại, cười nói: “Không cần đâu, con không có gì, dù sao thì lâu như vậy cũng đâu có chuyện gì xảy ra.”

“Con có biết nó sẽ ảnh hưởng thế nào với tương lai con không?” Giọng nói Phù Kinh luôn lạnh lùng cũng khó nén chút kích động hỏi. Vì sao đứa nhỏ này luôn không quan tâm bản thân nhiều một chút?

“Ba để ý sao?” Lần này, Phù Diệp cố ý dùng chữ “ba” để nói lên tầm quan trọng của Phù Kinh đối với mình.

“Đương nhiên không.” Phù Kinh lập tức trả lời. Y đau cậu yêu cậu còn không kịp, sao lại để ý chứ? Sao có thể dùng thứ này để tổn thương cậu?

“Ha ha, vậy thì không sao rồi! Nếu người thân quan trọng nhất của con cũng không để ý thì con cần gì phải để ý cảm nhận của người khác?” Phù Diệp cười nói.

Phù Kinh không nói gì, chỉ mỉm cười. Tuy rằng dư hết một chữ, nhưng địa vị rõ ràng đã được nâng lên, tin rằng không bao lâu nữa sẽ thành công đến đích thôi.

“Còn nữa, sau này tắm xong nhớ phải lau khô tóc và mặc nhiều quần áo một chút.” Chuyển đề tài, Phù Kinh yêu cầu.

“Hả? Vì sao?” Ánh mắt Phù Diệp tràn đầy khó hiểu, thời tiết bây giờ không quá lạnh, tắm xong cần phải mặc nhiều quần áo sao?

“Nếu con muốn bị ba ‘ăn’ thì cứ để vậy đi.” Mắt Phù Kinh mang theo chút **, lãnh đạm nói.

“...” Mắt Phù Diệp lập tức đỏ bừng, nhanh chóng cúi đầu, tiếp tục ăn cơm. Ba thật sự muốn như vậy sao? Sao có thể? Tim Phù Diệp lập tức đập nhanh hơn, trong đầu hiện ra một số hình ảnh nào đó, vì thế, màu đỏ trên mặt càng thêm đậm.

“Ha ha...” Phù Kinh nhìn Phù Diệp mặt sắp chạm vào chén, càng thêm vui vẻ. Y đứng lên, cúi người, vươn tay nhẹ nhàng nâng cằm Phù Diệp, trong lúc cậu còn kinh ngạc, môi đã dịu dàng chạm vào môi cậu, sau đó rời đi, mỉm cười bước về phòng.

Phù Diệp ngơ ngác đặt tay lên môi, lại... hôn mình?? Sao lại cho ba cơ hội đó chứ? Phù Diệp buồn bực nghĩ.

Phù Kinh ở bên kia, đang nói điện thoại với một người nào đó.

“Gần đây có phải cậu quá thả lỏng quản giáo với người nào đó không? Nó dám nhổ lông trên đầu hổ rồi.”

“...”

“Nếu cậu không bắt nó về, thì đừng trách tôi thi hành ‘chính sách tàn khốc’ với nó.”

“...”

“Ừm, hy vọng ngày mai không để cho tôi có cơ hội nhìn thấy nó, nếu không tôi cam đoan sẽ làm một chút chuyện, cho dù nó là em ruột của tôi.”

Vừa dứt lời, Phù Kinh lập tức cúp điện thoại, nở nụ cười lạnh, Phù Thanh ở xa cuối chân trời không khỏi run rẩy, lấm bầm sao thời tiết đột nhiên trở lạnh thế này.

31. Chương 31

“Cốc cốc”

Kỳ quái, bình thường mỗi ngày thì ba đã rời giường chờ sẵn bữa sáng, Phù Diệp vừa gõ cửa phòng Phù Kinh vừa nghĩ, lại nhìn đồng hồ, nếu không rời giường nữa thì bên công ty có sao không? Huống chi mình cũng sắp đến giờ đi học. Không có chuyện gì xảy ra chứ?

Ai! Không quản được nhiều chuyện như vậy! Phù Diệp do dự một hồi rồi cắn răng mở cửa. Phong cách bố trí hoàn toàn khác với phòng của mình, rơi vào tầm mắt là một màu thâm lam khiến người ta có cảm giác như chủ nhân Phù Kinh của nó, cực kỳ lạnh lùng. Phù Diệp bước nhanh lên trước, vươn tay đẩy Phù Kinh đang ngủ say. Đến khi chạm vào làn da của y Phù Diệp mới biết y ngủ mà không mặc áo, Phù Diệp lập tức rút tay về.

“Diệp...”

Phù Diệp thấy khoe môi Phù Kinh giật giật, cho rằng y muốn nói gì đó, liền cúi đầu ghé sát, nào ngờ lại nghe thấy tên của mình phát ra từ miệng y, Phù Diệp ngây người, mặt lập tức đỏ bừng, lùi ra sau, ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Tiểu... Diệp...”

Lại nghe được tiếng nỉ non, tầm mắt Phù Diệp dừng trên mặt Phù Kinh, phát hiện mắt y tái nhợt, Phù Diệp vội vàng đặt tay lên trán y, bị độ nóng của nó làm hoảng sợ, thì ra là sốt cao, khó trách nói vậy. Phù Diệp vỗ mạnh đầu mình, bây giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện này!

Cậu vội vàng vàng chạy về phòng, lấy ra viên thuốc hạ sốt trong túi của mình, lại bịch bịch chạy vào phòng khách rót nước, cuối cùng mới đi vào phòng. Cậu đối mặt với Phù Kinh, tay trái cầm thuốc, tay phải cầm nước, rồi lại buồn bực. Phải làm sao để cho một người đang ngủ say uống thuốc đây?

Phù Diệp cau mày trái suy phải nghĩ, nhưng vẫn không thể tìm ra phương pháp tốt nhất, di động bên giường vang lên, dọa Phù Diệp đang tự hỏi một trận. Cậu nhanh chóng đi qua, cầm di động lên nhìn, “Phù Thanh”. Cậu liền bấm nhận.

“Anh hai! Anh làm chuyện tốt rồi! Anh có biết em bị hấn...”

Vừa nhận cuộc gọi, Phù Diệp còn chưa kịp nói lời nào thì đã nghe thấy tiếng khàn khàn oán giận của Phù Thanh truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Chú... cháu là tiểu Diệp...” Thật vất vả mới tìm được một khe hở để lên tiếng, Phù Diệp nhanh chóng nói.

“A? Vì sao lại là cháu, tiểu Diệp? Anh hai đâu? Vì sao cháu lại nghe điện thoại của anh hai?” Phù Thanh dừng một chút, nhanh chóng hỏi, ngàn vạn lần đừng giống như hấn nghĩ chứ

“Ba bị bệnh, bây giờ đang ngủ.”

“A?! Không thể nào? Người anh hai như núi băng kia mà cũng bị bệnh? Chú còn cho rằng anh hai làm bằng sắt...” Phù Thanh không dám tin hô to. Đường như từ nhỏ đến giờ chưa từng thấy qua anh hai bị bệnh, bây giờ lại... chẳng lẽ lúc trước tích lũy, bây giờ bùng nổ?

“Chú! Sao chú có thể nói vậy? Bây giờ ba đang ngủ, cháu không biết phải làm sao để cho ba uống thuốc.” Phù Diệp hô to với Phù Thanh ở đầu bên kia đang vui mừng khi người gặp họa, sau đó chuyển đề tài, giọng nói mang chút buồn bực.

“Không cần uống thuốc đâu! Anh hai trả thù chú như vậy, bây giờ đã bị báo ứng, anh hai sẽ tốt lên thôi

” Lúc này Phù Thanh quả thực muốn cười to, đây tuyệt đối là ông trời nhìn không vừa mắt mỗi ngày anh hai ức hiếp mình, nên mới để anh hai sinh bệnh, thật sự rất vui

~~“Sao có thể như thế! Bỏ đi, không hỏi chú nữa, tạm biệt.” Nghe thấy lời đề nghị không chút có ích của Phù Thanh, Phù Diệp đen mặt cắt cuộc gọi, nếu nói nữa thì ba sẽ bị sốt đến điên.

Không biết có phải ảo giác hay không, Phù Diệp cảm thấy sắc mặt Phù Kinh ngày càng không tốt, nếu không cho ba uống thuốc thì chắc chắn phải nhập viện. Tầm mắt bỗng dừng trên đôi môi mỏng của Phù Kinh, đột nhiên nghĩ ra, mớm thuốc cho ba! Gương mặt vì ý nghĩ này mà đỏ bừng, nhưng nhanh chóng lắc đầu không suy nghĩ nữa, biểu tình kiên định trở lại, mình không phải con gái, để ý chuyện này làm gì?

Vì thế nhanh chóng nhét thuốc vào miệng Phù Kinh, sau đó uống một ngụm nước rồi cúi đầu chạm lên môi Phù Kinh, chậm rãi để dòng nước chảy vào miệng đối phương. Đang lúc Phù Diệp vừa xong, chuẩn bị rời đi, đột nhiên bị người ôm chặt vào lòng, cậu muốn hô lên, nhưng bị Phù Kinh “thừa cơ tiến tới”, đầu lưỡi không chút kiêng nể luồn vào khoang miệng, đuổi theo chiếc lưỡi đang trốn tránh của Phù Diệp, Phù Diệp không còn đường lui, cuối cùng bị Phù Kinh bắt được phải cùng nhau nhảy múa. Phù Diệp dần say mê trong nụ hôn nóng bỏng này, đột nhiên nhớ đến Phù Kinh còn đang sốt cao, vì thế dùng sức đẩy Phù Kinh ra, Phù Kinh ngã lại lên giường, oán giận mấy câu rồi nặng nề ngủ.

Thì ra ba ngủ đến hồ đồ... độ nóng trên mặt Phù Diệp quả thực có thể so sánh với nhiệt độ của nước sôi, cậu sững sốt một chút, sau đó nhanh chóng đắp kín chăn cho Phù Kinh, lại chạy vào phòng tắm tìm một cái khăn ướt, đặt lên trán Phù Kinh, rồi kéo một cái ghế tới, ngồi lên và im lặng chờ đợi.

“Um...”

Phù Kinh mở ra hai mắt mơ hồ, nhưng đã nhanh chóng bình thường lại, tầm mắt dừng trên người Phù Diệp đang nghiêng mặt tựa lên giường, ngọn đèn vàng cam chiếu lên mặt cậu, tựa như được ánh nắng bao vây, thật ấm áp, thật xinh đẹp. Y ngồi dậy, cái khăn trên trán thuận theo mà trượt xuống, Phù Kinh có chút đắm chiêu nhìn ly nước và hộp thuốc, tầm mắt lại rơi lên người Phù Diệp, chẳng lẽ cậu đã chăm sóc mình cả ngày?

Y chậm rãi vươn tay, xoa lên gương mặt Phù Diệp, dịu dàng vuốt ve mái tóc rối hai bên tai cậu, mỉm cười. Nếu lúc này bị Phù Thanh trông thấy, chắc chắn sẽ lại hô to, tuyệt đối có nguy hiểm! Nhưng Phù Diệp đang ngủ say bên cạnh Phù Kinh lại không hề phát giác.

Phù Kinh cúi đầu, nhẹ giọng nói bên tai Phù Diệp: “Cả đời này, tôi tuyệt đối sẽ không thả cậu đi.”

32. Chương 32

Trong mộng, Phù Diệp nhìn thấy mình chạy trốn như bay, nhìn thấy mẹ đã chết cười dịu dàng với mình, nhưng chỉ trong nháy mắt, hình ảnh này lập tức hóa thành từng mảnh nhỏ, cậu vô lực té vào trong biển mây, từng cụm từng cụm mây nhẹ nhàng vây quanh cậu, khiến cậu cảm thấy vô cùng ấm áp, còn phát ra tiếng “thùng, thùng, thùng”.

Ủa? Không đúng, mây sao lại có thể phát ra âm thanh? Phù Diệp cố gắng mở hai mắt mệt mỏi, thứ trông thấy đầu tiên chính là một mảnh màu đồng cổ, kỳ quái, ba thay ga giường từ khi nào vậy? Tiếng động đó lại dường như truyền đến từ nơi này, cậu hít đôi mắt còn đang mơ hồ, không tự giác cọ cọ thứ đang khiến cậu lo lắng.

“Ha ha...”

Bên tai truyền đến tiếng cười dễ nghe, kỳ quái, sao nó lại có thể nhúc nhích? Hả? Nhúc nhích?! Phù Diệp hoàn toàn tỉnh táo, cậu lập tức mở to hai mắt, nhìn rõ, đây không phải ga giường! Rõ ràng là ngực!! Phù Diệp đoán được là ai, nhưng cậu nhanh chóng biến thành đà điểu giả vờ nhắm mắt lại, không dám nhúc nhích nữa.

“Tiểu Diệp...”

Theo tiếng nói chuyện, Phù Diệp cảm thấy cánh tay bên eo mình siết chặt hơn, mặt cậu bị ép buộc dán sát vào làn da của Phù Kinh. Phù Diệp không khỏi đỏ mặt, nhưng vẫn không dám mở mắt.

Rốt cuộc thì tại sao lại biến thành như vậy? Nhớ rõ trước khi ngủ chỉ là tựa lên giường thôi mà, vì sao tỉnh lại đã nằm trên giường rồi? Là ba ôm mình lên sao? Nghĩ đến từ “ôm” này, đầu Phù Diệp lại liên tưởng đến hình ảnh kia, vì thế ửng đỏ trên mặt liên tục không thể giảm. Nhưng không phải ba đang sốt cao sao?

Nghĩ nghĩ, Phù Diệp nhận không được ngồi dậy. Đối diện với ánh mắt tràn đầy ý cười của Phù Kinh, ửng đỏ thật vất vả mới lui đi lại nhanh chóng lan tràn trên gương mặt trắng nõn của Phù Diệp.

“Ngài còn chỗ nào khó chịu không?”

Vừa nói vừa vươn tay đặt lên trán Phù Kinh, khi cảm thấy không còn sốt nữa mới thở ra rút tay về. Nào ngờ vừa rút được một nửa đã bị Phù Kinh cầm lấy, sau đó kéo mạnh xuống, Phù Diệp đỏ mặt nằm trên người Phù Kinh, cậu giãy dụa muốn đứng lên, lại bị siết chặt hơn.

“Tiểu Diệp, con —”

“Ding ding ding ~~”

Phù Kinh thừa dịp không gian thời gian thích hợp dự tính sẽ “đùa giỡn” cùng Phù Diệp một chút, không ngờ lại bị một cú điện thoại đánh gãy, dù sao chỉ là máy nhà, không ai nhận sẽ tự động chuyển sang tin nhắn thoại.

“Tiểu Diệp, ba —”

“Anh Kinh, ngày mai anh có rảnh không? Đi dạo với em một lát có được không? Thiên Nghi yêu mến của anh ~~”

Trong không khí vẫn còn giọng nói nũng nịu của Triệu Thiên Nghi, mặt Phù Kinh hắc tuyến, rất có xúc động muốn đập nát điện thoại, sớm biết thế đã không lấy nó từ phòng khách vào trong này. E là Phù Diệp sẽ ghen...

“Phụt!”

Ngay khi Phù Kinh còn đang đau đầu phải an ủi Phù Diệp thế nào, thì trong lòng đột nhiên phát ra một tiếng cười trộm, Phù Kinh ngăn người, tầm mắt lập tức rơi xuống Phù Diệp đang vùi đầu trước ngực y mà cười trộm. Tuy rằng y thật thích Phù Diệp chủ động, nhưng cũng không thể sau khi nhận được tin nhắn đó nha?

“Tiểu Diệp, sao vậy?” Phù Kinh thật cẩn thận hỏi, không phải là giận dữ mà cười chứ? Nếu bị đối thủ trên thương trường nhìn thấy bộ dáng hiện tại của y, có lẽ cảm họ sẽ rớt thẳng xuống đất? Không thể ngờ mình cũng sẽ có một ngày như vậy, Phù Kinh cười khổ.

“Xin lỗi, con không cố ý.” Phù Diệp sợ Phù Kinh hiểu lầm, nhanh chóng thu lại nụ cười trên môi, nhanh chóng ngừng đầu, đối diện với ánh mắt thâm thúy của Phù Kinh, không khỏi ửng đỏ.

“Ách... hôm nay còn phải đến trường!!” Phù Diệp đột nhiên nói ra một câu như vậy, giãy khỏi cái ôm của Phù Kinh, nhanh như chớp chạy ra khỏi phòng.

“Hôm nay là cuối tuần...” Phù Kinh buồn cười vỗ trán thấp giọng nói. Có lẽ là tiến triển quá nhanh dọa sợ cậu rồi.

“Tính toong —”

Phù Diệp đang làm bài tập khó hiểu nhìn ra cửa, ba có chìa khóa mà, không cần phải nhấn chuông, chẳng lẽ là chú sao? Nào ngờ vừa mở cửa ra, là—

“Triệu... tiểu thư?”

Đúng vậy! Người tới không phải Phù Thanh, mà là Triệu Thiên Nghi ăn mặc diêm dúa, nàng tươi cười hỏi Phù Diệp, “Ba cậu có ở đây không?”

Lần này còn vào nhà nữa, da mặt đúng là không phải dày bình thường mà. Lại liếc mắt nhìn nụ cười trên mặt nàng, Phù Diệp luôn giới quan sát sắc mặt không khỏi oán thầm, giả mù mưa sa.

“Ba còn chưa về, hơn nữa ba nói không được để người ngoài vào nhà.” Phù Diệp nói xong, người vẫn đứng trước cửa, rõ ràng không chào đón người nào đó vào, ngụ ý rất rõ ràng.

Nụ cười trên mặt Triệu Thiên Nghi không thể duy trì được nữa, nàng lập tức thu lại, phụng phịu, nhìn nhóc con không biết tốt xấu trước mắt.

“Cậu đừng tưởng rằng mình là con của anh Kinh thì đắc ý, chờ tôi làm mẹ kế của cậu rồi sẽ cho cậu biết lợi hại.” Bỏ lại một câu như vậy, Triệu Thiên Nghi tức giận rời đi, trước khi đi còn không quên hung hăng trừng Phù Diệp.

“Vậy có lẽ là kiếp sau, đúng rồi, lần sau đừng trét nhiều phấn như vậy, dì Triệu ~” Phù Diệp hô to với bóng dáng chưa đi xa của Triệu Thiên Nghi, vừa lúc hàng xóm có người đi đổ rác nghe thấy câu này cũng nhin không được cười trộm, bóng dáng Triệu Thiên Nghi cứng đờ, lập tức dùng sức nện giày cao gót xuống đất “cách cách cách” mà đi tiếp.

Phù Diệp ngượng ngùng cười với hàng xóm, đi về phòng. Thì ra mắng người cũng vui như vậy, tâm tình lập tức trở nên vui vẻ ~

33. Chương 33

“Ai, nghe nói hôm nay có thầy mới đến dạy nha ~”

“Xí ~ có gì hay đâu chứ ~”

“Nghe nói thầy này rất đẹp trai đó! Thay mặt chủ nhiệm đến dạy, mong chờ ~”

“Thật hay giả?! Vậy là rất khác biệt nha! Oa ha ha ~”

...

Ngày khai giảng đầu tiên, Phù Diệp vừa bước chân vào lớp đã nghe tiếng nghị luận của đám nữ sinh, tiếng cười được phát ra ngẫu nhiên này không khỏi khiến Phù Diệp nhớ đến mấy truyện cổ kinh dị, nhin không được run rẩy. Bước nhanh qua đám nữ sinh, ngồi xuống.

“Khụ khụ, được rồi! Nói vậy chắc các em cũng có nghe đồn, học kỳ này tôi phải đi bổ túc, trường sẽ tìm một thầy khác đến dạy thay...”

“Ye

”

Chủ nhiệm vừa tuyên bố tin tức này, còn chưa đi vào trọng điểm, đã bị tiếng hoan hô của cả lớp đánh gãy, hân hắc tuyên, chẳng lẽ tôi đối xử với các cô cậu không tốt sao? Hân khó chịu nói thầm.

“Được rồi, nghe tôi nói xong hãy hoan hô tiếp! Bây giờ chúng ta hoan nghênh thầy giáo mới: thầy Dương Thuần.” Chủ nhiệm dùng sức gõ bảng, nói.

Phù Diệp đang xem sách khi nghe được cái tên “Dương Thuần” này thì cả người như muốn đứng lên khỏi ghế, cậu nhanh chóng ngẩng đầu, ánh mắt dừng trên người người đàn ông đang mỉm cười đứng trên bục giảng. Gương mặt kia, nụ cười quen thuộc kia, là anh ấy!

“Sao vậy? Cậu quen ư? Nhìn cậu bây giờ rất giống hoa si nha ~” Vương Tổ bên cạnh cười nhạo, tuy rằng giọng nói mang không ít châm chọc, nhưng mắt lại tỏa ra thứ ánh sáng chói lóa mang tên “hủ”, chỉ là Phù Diệp vẫn chăm chú nhìn người trên bục giảng nên không phát hiện.

“Không có gì, là người quen trước đây mà thôi.” Phù Diệp cúi đầu, thản nhiên giải thích.

“Thôi đi! Tốt xấu gì tớ cũng là bạn gái của cậu, mau khai thật!” Vương Tổ nghiêng người qua, không tin nói.

“Thật mà, tớ...”

“... Tôi hy vọng các bạn sinh viên đều nghiêm túc nghe tôi nói, đừng làm những hành động khác...”

Đang lúc Phù Diệp chuẩn bị biện bạch cho mình, thì giọng nói nghiêm túc của thầy Dương đã truyền đến, Phù Diệp ý thức được là đang nhắc nhở mình, cậu xấu hổ cúi đầu, lảng tránh tầm mắt lợi hại của người trên bục giảng.

“Ha ha, sau này có kịch vui để xem rồi ~~” Vương Tổ quay đầu sang chỗ khác, thấp giọng cười trộm.

“Reng reng — reng reng —”

“Tiểu Diệp — ”

Phù Diệp chậm rãi bước đi trên giáo đường, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi từ phía sau, cậu quay đầu nhìn, thì ra là Dương Thuần sau tiết thứ nhất thì không thấy xuất hiện nữa.

“Chào thầy.” Phù Diệp duy trì khoảng cách nhất định với Dương Thuần, thản nhiên chào.

“Không quen anh Dương sao?” Dương Thuần cười khỏ, không phải là do gương mặt quá mức nghiêm khắc hơi sáng dọa cậu sợ rồi chứ? Ai bảo để hần nhìn thấy cảnh cậu và nữ sinh kia nói chuyện thân mật với nhau!

“Sao có thể chứ... anh Dương...” Tuy rằng khi vừa gặp lại rất vui, nhưng chỉ là vui thôi, sau khi hết rồi thì không còn gì nữa.

“Nhìn thấy người quen là gương mặt này sao?” Cho dù nhìn thấy tia đau thương lướt qua trong nháy mắt trên mặt Phù Diệp, nhưng Dương Thuần vờ như không thấy, chỉ cho phép mình hồi hận với quyết định lúc trước.

“Ha ha, không có gì.” Phù Diệp không sao nhún vai.

“Chúng ta...”

“Tiểu Diệp.”

Khi Dương Thuần muốn tiến thêm một bước mà ôn chuyện cũ, thì bị một giọng nói đột nhiên vang lên ngắt lời, hần nhìn ra phía sau Phù Diệp, thấy một người đàn ông sắc mặt lạnh lùng đứng đó, hơi thở lạnh lẽo mà y tỏa ra gần như muốn đóng băng tất cả trong bán kính nửa mét.

“Phù... ba, sao lại đến đây?” Phù Diệp kinh ngạc hỏi, Phù Kinh luôn luôn bận rộn sao lại có thời gian đến đón cậu? Hơn nữa, là ai chọc giận ba rồi? Đường như luôn mang vẻ mặt tức giận, Phù Diệp đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nhìn Dương Thuần trước mắt, lập tức sáng tỏ. Ba đang ghen sao? Phù Diệp vội vàng chạy đến bên cạnh Phù Kinh, sắc mặt Phù Kinh trong nháy mắt dịu đi không ít.

Ba?? Tiểu Diệp có ba từ khi nào? Không phải quá trễ rồi chứ? Đầu Dương Thuần tràn đầy dấu chấm hỏi, nhưng trên mặt vẫn như bình thường chào hỏi Phù Kinh.

“Chào ngài, tôi là bạn bè kiêm thầy giáo của Phù Diệp, Dương Thuần.” Hần bước lên trước, vươn tay nói. Nhưng Phù Kinh lại không thèm hiểu ý hần, để Dương Thuần xấu hổ giữ tư thế chìa tay, Phù Diệp trông thấy, cậu lặng lẽ kéo tay áo Phù Kinh, lúc này Phù Kinh mới không cam lòng vươn tay, hơi nắm một chút liền rút về.

“Kia... tiểu Diệp, ngày mai gặp.” Dương Thuần chỉnh lại sắc mặt, mỉm cười nói lời tạm biệt.

“Là ai?” Thấy người đã đi xa, sắc mặt Phù Kinh trầm xuống, hỏi.

“Hàng xóm trước đây.” Phù Diệp đáp.

“Nói thật.” Phù Kinh mất hứng. Đó mà là tình cảm giữa hàng xóm với nhau? Muốn lừa y thì còn quá non rồi! Nhưng thứ khiến Phù Kinh càng không thích chính là Phù Diệp vì người ngoài mà lừa gạt y.

“Không, trước khi anh Dương dọn đi, tình cảm giữa chúng con rất tốt, thanh minh trước, con không có cảm giác kỳ quái gì với anh ấy.” Phù Diệp vừa đi vừa giải thích, cuối cùng còn không quên thanh minh thêm một câu về quan hệ của cả hai.

“Hừ!” Phù Kinh hừ lạnh một tiếng, tuy không nói, nhưng vẻ mặt đã bình thường trở lại, Phù Diệp biết y tin lời mình, liền yên lòng, thở ra một hơi.

May là tiểu Diệp đơn thuần, không thấy tâm tư của người kia, nhưng, nếu hắn đã bỏ qua một lần, y, Phù Kinh, tuyệt đối không cho hắn có cơ hội thứ hai!

34. Chương 34

Sau lần gặp ba con Phù Kinh hôm qua, nhìn tiểu Diệp sắc mặt hồng hào, không giống với trước đây, Dương Thuần loáng thoáng cảm giác chuyện đã không còn như xưa nữa. Đã xảy ra rồi thì không thể thay đổi, vậy hắn đành phải hết sức đuổi theo thứ vốn đã mất đi kia. Cũng may mỗi ngày đều được gặp mặt tiểu Diệp, không sợ không có cơ hội! Chỉ là hắn không biết, cơ hội của Phù Kinh nhiều hơn hắn gấp mấy lần.

Gần đây Phù Diệp có chút buồn bực, ngoài ánh nhìn chăm chú của người nào đó trong giờ học, còn phải đối phó với sự ép hỏi của Vương Tổ cùng bọn Trần Vũ, cái nào cũng đau khổ như nhau.

“Tiểu Diệp, nói cho tớ biết đi ~ tốt xấu gì tớ cũng là bạn gái cậu mà!”

“Tiểu Diệp, cậu có nói cho ả này hay không cũng không sao, nhưng chúng tớ là anh em của cậu mà, tuyệt đối phải nói!”

“Đầu tiên, ách, tiểu Tổ, cậu không thích hợp với giọng làm nũng, vẫn là nên khôi phục bình thường tốt hơn,” Phù Diệp làm một thủ thế ngừng lại, nói với Vương Tổ trước, sau đó quay đầu nói với Trần Vũ: “Tiểu Tổ biết là bình thường, các cậu vì sao lại biết? Không phải là...” Tầm mắt lập tức hóa thành mũi tên, bắn lên người Lục Thư Thành đang cúi đầu muốn chôn cả người xuống đất.

“Tiểu Diệp, cậu đừng trách tiểu Thành, vốn là nên mà, giữa anh em phải tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn! Tiểu Thành chỉ thể hiện nghĩa khí của cậu ấy mà thôi!” Sử Thấu vẫn đứng bên cạnh phát biểu ý kiến, Lục Thư Thành nhanh chóng ngẩng đầu nhìn hắn đầy cảm kích. Trần Vũ thấy thế, bĩu môi, dường như có chút mất hứng, nhưng khi quay đầu lại thì đã khôi phục dáng vẻ cười hi hi.

Phù Diệp yên lặng thu tất cả vào mắt, khóe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười.

“Này, đừng có cười trộm! Mau thành thật đi!” Vương Tổ vỗ sách, không chút thực nữ nào lên tiếng.

“Sao những lời này giống như đang chất vấn bạn trai ngoại tình vậy, thầy giáo kia là nam mà?” Sử Thấu nắm lấy trọng điểm, nghiêm túc hỏi.

“Vô nghĩa! Cậu cho là giữa hai đứa con trai không thể xảy ra chuyện gì sao? Khờ dại!” Vương Tổ cười nhạt phản bác, cũng không ngẫm lại kinh nghiệm hủ của nàng bao nhiêu, dám hỏi nàng vấn đề này!

“Ồ? Vậy cậu nói rõ xem...” Trong mắt Sử Thấu hiện lên ánh sáng, tiếp tục hỏi.

“À à ~~ cậu muốn hỏi chuyện kia sao? Thật ra...” Vương Tổ như gặp được đồng đạo, hưng phấn nói.

Chỉ là, đối thoại của hai người bị tiếng ho khan của Lục Thư Thành đánh gãy, hai người đồng thời khó chịu quay đầu trừng hắn, trừng đến như muốn khoét một cái động trên người hắn vậy.

“Ách... không phải nên truy vấn chuyện của thầy Dương sao?” Lục Thư Thành liềm mạng né tránh ánh mắt của họ, nhỏ giọng nói. Nhìn bộ dáng đơn thuần của tiểu Diệp, tuyệt đối không thể “ô nhiễm” cậu ấy!

Vương Tổ và Sử Thấu liếc nhìn nhau, đều thấy được ý của nhau trong mắt đối phương, phải ép tiểu Diệp nói, vậy mới có kịch hay để xem! Chuyện vừa rồi, trề chút thảo luận cũng không muộn. Sau khi tự cập nhật ích lợi, song phương không khỏi cười gian, khiến Phù Diệp khó hiểu, Lục Thư Thành thì tim đập mạnh, Trần Vũ mắt tròn trắng.

“Được rồi, trước khi chưa chuyển nhà thì thầy Dương ở bên cạnh nhà tớ, là một người anh trai rất quan tâm chăm sóc tớ mà thôi, không còn gì nữa, huống chi lúc đó anh ấy cũng đã có bạn gái.” Phù Diệp thần

nhien giải thích, tuy cậu chưa thấy qua bạn gái anh ấy, nhưng không thể nào Dương Thuần chưa cho cậu xem hình qua.

“Chỉ có như thế? Không đơn giản vậy chứ?” Vương Tổ và Trần Vũ không hên mà cùng hỏi ngược lại. Lục Thư Thành bên cạnh mãnh liệt gật đầu tán thành, cậu chung lớp với Phù Diệp, sao có thể không chú ý đến ánh nhìn chăm chú của thầy Dương với tiểu Diệp chứ?

“Ách...” Đúng vậy, Phù Diệp cũng thấy khó hiểu, vì sao Dương Thuần luôn dùng ánh mắt nóng bỏng như vậy để nhìn mình? Không phải là cậu đã làm sai gì với anh ấy mà không tự biết chứ? Nhưng hình như không thấy anh ấy tức giận mà, chắc là không đâu?

“Tiểu Diệp, tớ lấy giác quan thứ sáu của nữ sinh cho cậu biết, Dương Thuần thật sự có ý với cậu!” Đột nhiên, Vương Tổ mỉm cười nói với Phù Diệp. Sớm nói với cậu, lỡ như Dương Thuần làm hành vi kỳ quái gì đó cũng không dọa Phù Diệp sợ.

“Tiểu Tổ, không phải cậu là bạn gái của tớ sao? Vì sao luôn hưng phấn với mấy chuyện như vậy?” Phù Diệp khó hiểu hỏi, vẫn cảm thấy hành động của Vương Tổ có chút không trong sáng.

“Oa ha ha

đây là bí mật của nữ sinh ~” Vương Tổ che miệng cười gian nói, một bộ dáng tú bà. Khiến cho bốn nam sinh ở đây run rẩy.

Tiếng chuông vào học tạm thời cắt đứt những chất vấn của bọn họ.

“Thật ra ba không cần cố tình đến đón con.”

“Lo lắng cái tên họ Dương kia.”

Ngồi trong xe Phù Kinh, Phù Diệp nói, Phù Kinh nhanh chóng phản bác, Phù Diệp nhớ đến lúc này khi vừa tan học, Dương Thuần gọi cậu lại, nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã bị đánh gãy bởi cú điện thoại của Phù Kinh gọi cho Phù Diệp bảo ra ngoài. Thì ra ba có ý định này.

“Con và thầy Dương không có gì đâu, ba lo cái gì chứ?” Phù Diệp lơ đãng hỏi lại, sao ai cũng cho rằng Dương Thuần có tình cảm với mình vậy? Vì sao mình lại không có cảm giác gì? Thật kỳ quái.

“Ba tin con, nhưng không tin Dương Thuần.” Phù Kinh lạnh lùng nói. Thật vất vả mới khiến tiểu Diệp có cảm tình tốt với mình, y không cho phép người khác nhúng tay can thiệp!

35. Chương 35

“Anh Phù, sau khi em trở về anh còn chưa đi chơi với em! Bận đến vậy sao?”

Lấy chìa khóa, lúc chuẩn bị mở cửa, lại phát hiện cửa không khóa, Phù Diệp cảm thấy kỳ quái, đang định đẩy cửa vào, thì nghe được giọng nói nũng nịu của Thiến Nghi, động tác của cậu lập tức dừng lại, hay là làm người nghe lén một hồi đi!

“Bận. Tiểu Nghi, anh đã nói với em từ lâu, anh chỉ xem em là em gái, hoàn toàn không có tình cảm gì khác.” Giọng nói lạnh lùng của Phù Kinh vang lên. Cho dù không thấy mặt, Phù Diệp cũng có thể tưởng tượng ra biểu tình lạnh như băng đó.

“Em không tin! Là bởi vì đứa con mà ả kia sinh sao? Vì sao chú Phù lại quyết định để người như vậy vào nhà các anh? Đúng là nhục —”

“Chát —”

Triệu Thiến Nghi lớn tiếng phản bác, sắc mặt Phù Diệp tái nhợt cắn chặt môi dưới, lời sỉ nhục của nàng một lần nữa gọi lên nỗi đau trong lòng mình, đột nhiên vang lên tiếng tát khiến Phù Diệp sợ hãi, cậu không dám tin xuyên qua khe cửa nhìn vào, loáng thoáng trông thấy tay Phù Kinh chậm rãi buông xuống.

Ba thế nhưng... vì cậu... trong lòng dâng lên một nỗi lo lắng, cậu khẽ mỉm cười, đẩy cửa, bước vào.

“Ba về sớm vậy? Chào dì Triệu, ủa? Dì sao thế?” Phù Diệp ra vẻ khó hiểu hỏi, thật ra người sáng suốt không cần nghĩ cũng biết đã xảy ra chuyện gì, một bên má trắng nõn của Triệu Thiên Nghi bị sưng đỏ, ánh mắt ai oán trừng hai người trước mặt.

Đột nhiên, nàng nâng tay lên, nhanh chóng vút tới, “chát” một tiếng, mặt Phù Diệp lập tức sưng đỏ, Phù Kinh đứng cạnh cửa thô lỗ kéo tay Triệu Thiên Nghi, đẩy nàng ra khỏi nhà.

“Sau này đừng để tôi thấy cô nữa!” Kèm theo đó là tiếng “ầm” của cánh cửa bị đóng lại.

Trở lại bên cạnh Phù Diệp, nhẹ nhàng vuốt ve nơi bị sưng, trong mắt tràn ngập đau lòng.

“Xin lỗi.” Phù Kinh trầm thấp nói.

“Vì sao lại nói vậy? Người phải nói xin lỗi là con mới đúng, vừa rồi nghe lén bên ngoài, còn cố ý chọc dì tức giận, là con tự tìm phiền toái mà thôi.” Phù Diệp cúi đầu, khẽ nói. Lúc này động tác của Triệu Thiên Nghi quá nhanh, cậu không trách Phù Kinh không ngăn nàng, hẳn nên trách mình thế nhưng lại học cách bỏ đá xuống giếng.

“Ba không bảo vệ tốt con.” Phù Kinh vươn tay ôm Phù Diệp, vùi đầu vào vai cậu, buồn bực nói.

“Ha ha ~” Cảm giác hơi thở của Phù Kinh phả vào cổ mình có chút ngứa, không khỏi cười lên, thì ra ba cũng biết tự giận bản thân nha, thật đáng yêu!

“Còn vui cười nữa.” Vừa dứt lời, Phù Diệp liền cảm giác Phù Kinh đang cắn mình, ngứa ngứa, di chuyển dần theo miệng Phù Kinh, đi đến cổ họng, cậu không kiềm chế được ngẩng đầu phát ra tiếng rên rỉ.

“A ~”

Phù Diệp lập tức che miệng lại, hai tay dùng sức đẩy Phù Kinh ra, nhanh chóng vọt vào phòng, tựa lưng lên cửa, đến giờ vẫn không dám tin, không tin âm thanh như vậy lại có thể phát ra từ miệng mình, hai má sớm đã bị màu đỏ xâm chiếm, cậu không khỏi nâng tay vuốt cổ mình, nơi đó dường như vẫn còn vương lại xúc cảm và độ ẩm của Phù Kinh, nóng nóng, nhiệt độ trên mặt càng thêm tăng cao.

Phù Kinh trợn mắt há mồm nhìn Phù Diệp biến mất trước mắt mình, không khỏi có chút buồn cười, thật ra mình cũng không muốn tiếp tục, cậu đẩy ra sớm một chút cũng tốt, kéo sau lại không khống chế được, tiểu Diệp Tử của y lại càng thẹn thùng. Nhưng suy rồi lại nghĩ, nhớ đến bên má sưng đỏ của Phù Diệp, chỉnh trang lại sắc mặt, bước nhanh đến cửa phòng Phù Diệp.

“Tiểu Diệp, ra bôi thuốc nào, nếu không ngày mai sao đến trường được?” Phù Kinh khuyên.

Phù Diệp ở bên kia cánh cửa vốn định từ chối, nhưng tưởng tượng đến khuôn mặt ngày mai của mình, đối với bọn Trần Vũ thì sống thì chết muốn biết, da đầu Phù Diệp run lên, không chút do dự mở cửa, cúi đầu, ngượng ngùng chống lại ánh mắt Phù Kinh.

“Đó là phản ứng tự nhiên, không nên cảm thấy khó chịu.” Phù Kinh cười nói. Sau này còn khiến con phải thẹn thùng hơn nữa, nhưng chỉ thuần túy là suy nghĩ trong lòng, nói ra e là sau này không còn cơ hội.

Phù Diệp không trả lời, tùy ý Phù Kinh kéo mình ngồi lên sofa, bôi thuốc cho mình. Cảm giác lạnh lạnh trên mặt khiến cậu thoải mái, không tự giác hí mắt. Nhưng lập tức nhớ đến hành vi bất lương vừa rồi của Phù Kinh, lại mở to mắt, quả nhiên nhìn thấy gương mặt phóng đại của Phù Kinh, cậu lập tức thẳng lưng.

Phù Kinh thấy động tác của Phù Diệp, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ tiếc nuối, ngã người dựa vào sofa.

“Sau này con ra vào phải cẩn thận một chút, ba sợ Thiên Nghi sẽ làm ít hành động với con.” Chuyển đề tài, Phù Kinh nghiêm túc yêu cầu Phù Diệp.

“Hẳn là không đâu...” Phù Diệp không xác định nói, tuy mọi người đều đồn rằng: độc nhất là lòng dạ đàn bà, đặc biệt những người đàn bà thất tình lại càng độc ác hơn, nhưng cậu nghĩ mình không đối xử không tốt gì với nàng mà, người nên cẩn thận là ba mới đúng! Đôi mắt khó hiểu nhìn Phù Kinh.

“Không cần nghĩ đến người đàn bà đó, nghe lời ba là được rồi.” Phù Kinh không muốn tư tưởng của Phù Diệp bị ô nhiễm bởi những thứ dơ bẩn, đơn giản nói.

“Ừm.” Nếu ba đã không muốn nói lý do, vậy cậu ngoan ngoãn nghe lời là được rồi, cậu cũng không cho phép mình trở thành gánh nặng của ba!

36. Chương 36

“Ai ai ~~ tiểu Diệp, tối nay cậu có hẹn gì không?” Trần Vũ nhân lúc chuyển tiết chạy tới lớp Phù Diệp, Sử Thấu đi theo phía sau.

“Làm gì?” Phù Diệp khó hiểu hỏi. Hôm nay dường như rất náo nhiệt, mỗi người đều mang vẻ mặt hưng phấn, là ngày lễ lớn gì của đất nước ư? Nhưng dù sao đi nữa cũng không liên quan đến cậu.

“Trời ơi! Cậu lại không biết! Hôm nay là đêm bình an nha! Là ngày đi chơi của tình nhân!” Người gỡ bỏ nghi vấn của Phù Diệp là Vương Tổ, nhìn một Phù Diệp ngốc nghếch, nàng thật sự nhịn không được kích động mà hô to. Phải biết rằng, tuy mục đích nàng quen với Phù Diệp không được trong sáng, nhưng tốt xấu gì nàng cũng là con gái, có chút chờ mong với Phù Diệp, bây giờ nhìn bộ dáng cậu ấy như vậy, chắc chắn không biết gì hết!

“À, vậy thì sao?” Ra là đến lễ giáng sinh rồi, khó trách gần đây đầy đường đèn trang trí màu đỏ, thật chói mắt.

“Cậu còn bình thản như vậy sao!! Nhìn phản ứng này của cậu là biết không có hẹn rồi, tối nay đi chơi với chúng tớ đi!” Vương Tổ yêu cầu, nàng vừa nói vừa kéo Trần Vũ, thể hiện hàm nghĩa của từ “chúng tớ”.

“Nhưng tớ tớ không muốn ra ngoài chơi, hơn nữa ba tớ...”

“Cậu đã bao nhiêu tuổi rồi? Còn quan tâm ba cậu làm gì! Là con trai thì phải đi!” Trần Vũ bắt măn hô, ba ba nhà hắn đã sớm thực hiện chính sách, điều kiện đầu tiên là phải có Thạch Đầu chết tiệt đi cùng, thế nhưng lại tin tưởng người ngoài hơn đứa con của mình!

“Ách... vậy được rồi.” Đã nói đến nước này, có thể không đi sao? Huống chi bọn Trần Vũ có lẽ cũng sẽ không đi làm chuyện gì kỳ quái.

“Ồ ye

”

“Nhưng phải nói trước là đi đâu! Nếu không tớ sẽ không đi.” Phù Diệp lập tức nói, ra ngoài phải có lý do chính đáng, không thì ba sẽ không cho phép.

“Chỉ là ra ngoài chơi thôi, tuyệt đối sẽ không làm hư cậu!” Trần Vũ không trực tiếp trả lời, nhưng Phù Diệp cũng không nghi ngờ hắn mà chỉ gật đầu, không nói nữa.

Nhưng ở nơi mà cậu không nhìn thấy, Trần Vũ và Vương Tổ cười gian.

“Tối nay con phải ra ngoài cùng bọn Trần Vũ, khuya mới trở về.” Nhìn thấy Phù Kinh vào cửa, Phù Diệp lập tức nói, bởi vì sắp đến thời gian hẹn trước, nếu muộn bọn họ sẽ tra hỏi mình.

“A? Có bao nhiêu nam?” Phù Kinh thiếu mi hỏi.

“Tính cả con là bốn.” Còn có Vương Tổ, nhưng từ sau lần biết ba không thích Vương Tổ thì cậu rất ít khi nhắc đến nàng trước mặt Phù Kinh.

“Ừm... uống công ba còn đặt bánh ngọt chúc mừng, dù sao đây cũng là lễ giáng sinh đầu tiên kể từ khi hai người chúng ta ‘lưỡng tình tương duyệt’, đều do ba nói quá muộn.” Phù Kinh ngồi trên sofa, buồn bực nói, nhưng giọng vẫn lạnh lùng như bình thường.

“Hả?” Phù Diệp phát ra tiếng kinh ngạc, thật không ngờ Phù Kinh sẽ làm loại chuyện như thế, lại lộ ra vẻ mặt đáng thương, cái gì mà lưỡng tình tương duyệt chứ? Đúng là nói bậy...

“Không sao, con đi chơi đi, ba sẽ vừa ăn bánh ngọt vừa xem ti vi giết thời gian.” Phù Kinh tùy ý khoát tay, đáng thương nói.

“Con không đi, dù sao chân của con đến những chỗ đông người cũng không tiện.” Phù Diệp quyết đoán nói, sau đó xoay người gọi điện thoại cho Trần Vũ. Không ngoài ý muốn nghe được tiếng rống giận của người kia, còn có giọng nói oán giận đầy bất mãn của Vương Tổ, Phù Diệp phải liên tục giải thích mới có thể cúp máy.

Thật ra ngay trong nháy mắt Phù Diệp xoay người, cậu không thấy được khóe miệng Phù Kinh nhếch lên lộ ra nụ cười đã thực hiện được gian kế, tiểu Diệp Tử đáng thương

“Bánh ngọt ba để ở huyên quan đó, con đi lấy đi.” Phù Kinh mỉm cười.

“Chuẩn bị tốt rồi.” Phù Diệp cẩn thận nâng bánh ngọt đi vào phòng khách, nào ngờ không thấy Phù Kinh đâu, ngược lại trên bàn xuất hiện thêm một hộp quà.

“Đây là quà tặng lễ giáng sinh cho con, mở ra xem đi. Tuy không phải tự tay làm, nhưng ba đã nhờ bà vú giúp đan đó.” Giọng nói của Phù Kinh từ sau lưng truyền đến, Phù Diệp không quay đầu lại, chỉ đặt bánh ngọt xuống, cẩn thận mở hộp quà.

“Oa...” Đó là một chiếc áo lông màu trắng, Phù Diệp vuốt ve từng hoa văn tơ tằm trên ấy, cho dù không phải Phù Kinh tự tay làm, nhưng cậu vẫn cảm nhận được tâm ý của Phù Kinh, còn nhớ chú đã từng nói qua, bà vú đối với bọn họ như một người thân trong gia đình, nên Phù Diệp thật sự rất cảm động.

“Cảm ơn, con không có... chuẩn bị... quà...” Cảm động hồi lâu, Phù Diệp đột nhiên nghĩ đến mình hai tay trống trơn, ngượng ngùng cúi đầu.

“Hôn ba là được rồi.” Phù Kinh cười nói, vốn muốn cho Phù Diệp cảm động, nên không cần quà đáp lễ gì, nhưng nếu tiểu Diệp thân yêu đã áy náy như vậy, thì để cậu có một cơ hội đi.

“A?” Phù Diệp nhanh chóng ngẩng đầu, đỏ mặt.

Ngay khi Phù Kinh cho rằng đề nghị đã không được chấp nhận, còn đang buồn bực, thì xúc cảm đột nhiên trên mặt khiến y hồi phục tinh thần, chỉ kịp nhìn thân thể lùi về sau của Phù Diệp, nhưng y không muốn bỏ qua cơ hội này! Phù Kinh lập tức ôm chặt lấy Phù Diệp, hôn lên môi cậu, thừa dịp Phù Diệp giật mình, đầu lưỡi bắt đầu lần chiếm đoạt đất, đuổi theo lưỡi của Phù Diệp, nước miếng thuận theo chảy ra bên khóe miệng.

Phù Diệp cảm thấy mình không còn không khí để thở nữa, mặt cậu đỏ và nóng như nhiệt độ nước sôi, cả người vô lực dựa vào Phù Kinh, nếu Phù Kinh không ôm cậu thì chắc chắn cậu đã ngã trên mặt đất.

“Ha ha...” Nhìn thấy Phù Diệp như thế, Phù Kinh không khỏi mỉm cười, Phù Diệp trong lòng y cảm nhận nhịp tim đập của y, yên lặng nghe, nhịp đập đó dường như có thể mang đến sự bình an cho mình, có thể khiến mình trầm tĩnh lại...

“Tiểu Diệp...” Khẽ gọi, nhưng Phù Kinh không nghe thấy tiếng trả lời cho rằng Phù Diệp đang ngượng ngùng, nhưng khi thân thể Phù Diệp nhũn xuống thì rốt cuộc y cũng cảm thấy không ổn.

“Tiểu Diệp!” Y hoảng sợ ôm chặt Phù Diệp, ngồi lên sofa, kéo người trong lòng, nghe được nhịp hô hấp đều đặn mới thở ra một hơi, tên nhóc này thế nhưng lại dám ngủ!

Phù Kinh buồn cười vỗ trán, ngồi dựa vào Phù Diệp. Qua một hồi lâu, y mới đứng lên, ôm Phù Diệp vào phòng.

37. Chương 37

“Họ Phù kia! Cậu tối qua làm gì? Dám lờ hẹn của chúng tớ!”

Phù Diệp vừa ngồi xuống đã bị mọi người “vây công”, tiên phát chế nhân, đương nhiên là người ngồi gần cậu nhất, bạn cùng bàn thân yêu của cậu, Vương Tổ.

“Ách...” Nhắc đến tối qua, mặt Phù Diệp lập tức đỏ bừng, người không biết còn tưởng rằng cậu đột nhiên phát sốt.

“Hả? Mặt đỏ như vậy, lẽ nào...”

“Hay là...”

Sau khi Vương Tổ và Trần Vũ thấy được nét bối rối trên mặt Phù Diệp, hai người đồng thời bắt chước mấy trịnh thám trong ti vi, vuốt cằm, cười tối nghĩa, càng khiến Phù Diệp ngượng ngùng.

“Có cái gì nói thẳng là được rồi, có cần ăn ý vậy không!” Sử Thấu nhìn không quen khó chịu nói, Vũ Mao đáng chết kia gần đây có tình cảm hơi sâu sắc với nữ sinh này, chẳng lẽ cậu ấy muốn vợ Phù Diệp “ngoại tình”? Tuy rằng biết Trần Vũ sẽ không có ý nghĩ này, nhưng Sử Thấu vẫn nhịn không được suy nghĩ theo hướng đó, kết quả càng nghĩ càng buồn bực.

“Thạch Đầu chết tiệt, cậu mần kinh trước kỳ sao? Khó chịu như vậy!” Nghe thấy giọng nói ác liệt của Sử Thấu, Trần Vũ lập tức phản bác, sắc mặt Sử Thấu lập tức xanh trắng giao nhau.

“Này này, đừng lạc đề chứ, mục tiêu và nhân vật chính của chúng ta là tiểu Diệp Tử nha!” Nhìn thấy Trần Vũ hai người có dấu hiệu khai chiến, Vương Tổ ngăn cản, nếu chờ nữa thì cơ hội quay về chủ đề chính sẽ rất khó khăn.

“Tiểu Thành, cậu gật đầu cái gì? Đừng quên, tối qua cậu cũng giống y như tiểu Diệp.” Trần Vũ trông thấy Lục Thư Thành gật đầu phục họa, lập tức thấp giọng hô.

“Ha ha...” Lục Thư Thành bị điểm danh xấu hổ cười, không dám có động tác gì nữa, sợ lực chú ý sẽ bị dời lên người mình, phải chịu đựng ép hỏi của mọi người.

“Có thể thu lại sức tưởng tượng phong phú của các cậu, không có chuyện gì cả, chỉ là cùng ba ăn bánh ngọt thôi, sau đó thì ngủ.” Nhớ đến hôm qua sau nụ hôn kia mình thế nhưng lại mơ mơ màng màng ngủ luôn, may mà không xảy ra chuyện gì kỳ quái, đều do ở trong ngực Phù Kinh quá bình an.

“À à ~~ thì ra là vậy.” Trần Vũ cùng Vương Tổ gật đầu.

Chỉ là vẻ mặt hai người khác nhau rất lớn, Trần Vũ là trạng thái thất vọng, chắc chắn là do quá khác so với suy nghĩ của hắn; mà Vương Tổ thì sao, mặt vẫn tối tăm, nhưng khi nghe thấy từ “ngủ” thì hai mắt lập tức sáng lên, khiến tim Phù Diệp đập nhanh hơn, cho rằng nàng biết tối qua đã xảy ra chuyện gì!

“Vậy được rồi, dù sao hôm nay mới chính thức là lễ giáng sinh, tối nay chúng ta tiếp tục! Tiểu Diệp và tiểu Thành, lần này các cậu không thể trốn nữa!” Trần Vũ vỗ mạnh lên bàn, hô to, đi cùng là một ánh mắt hung ác.

Dưới cường quyền, Phù Diệp và Lục Thư Thành đành phải bắt đầu chấp nhận. Chỉ sợ lần này bọn họ sẽ thật sự thi hành chính sách khủng bố nào đó, có chạy đằng trời cũng không thoát!

Bọn Trần Vũ vừa tan học đã chạy tới áp tải cậu và Lục Thư Thành đi, hại Phù Diệp ngay cả thời gian gọi điện thoại cũng không có, chỉ đơn giản gửi một tin nhắn cho Phù Kinh nói nguyên nhân.

“Ách... còn chưa xong sao?” Sau khi chụp mấy chục tấm ảnh, Phù Diệp mệt mỏi hỏi. Vốn cho là chỉ đơn giản chụp ảnh mà thôi, nào ngờ Vương Tổ lại nhiệt tình như vậy, sống chết kéo bọn họ, ngay cả Trần Vũ luôn bên phe nàng cũng hô to nói đủ rồi!

“Vậy thôi... chúng ta đi nơi tiếp theo!” Vương Tổ lưu luyến không rời nhìn mấy ảnh, cuối cùng phân ảnh cho họ, rồi vui vẻ đề nghị.

“A? Còn nữa sao? Không phải lại chụp chứ?” Phù Diệp kinh ngạc hỏi, cơ mặt cậu sắp cứng rồi, còn chụp nữa thì chắc chắn ngày mai không thể ra đường gặp người.

“Ha ha, đương nhiên không phải rồi, cậu cho rằng tớ là người không biết điều vậy sao? Tiếp theo sẽ đi hát karaoke!!” Vương Tổ tùy ý vẫy tay, hưng phấn nói.

Hát karaoke là biết điều?!! Mọi người bất mãn hò hét trong lòng, nhưng không đành lòng dập tắt ngọn lửa nhiệt tình của Vương Tổ.

“Không ai phản đối đúng không? Vậy chúng ta xuất phát!” Vương Tổ giơ cao tay, tựa như muốn đón taxi mà nhanh chóng ngừng đầu bước, theo sau là tổ bốn người khuôn mặt ủ rũ.

“Con đã về...” Kéo lê thân mình mệt mỏi vào nhà, Phù Diệp khàn giọng hô.

“Cuối cùng cũng đã về?” Phù Kinh cầm tài liệu ngồi trên sofa, giọng nói tràn đầy bất mãn, tựa như vị oán phụ bị bỏ rơi đã lâu.

“Con có nhắn tin cho ba mà.” Phù Diệp nghe ra sự oán giận trong lời của Phù Kinh, cậu vội giải thích, mình đã báo cáo trước rồi, hẳn là không có chuyện gì để mắng chứ?

“Hừm? Con có nhận được tin nhắn cho phép của ba sao?” Phù Kinh buông tài liệu, hỏi ngược lại.

“A?” Đúng rồi, lúc đó mình bị bọn Trần Vũ kéo đi, cũng không có thời gian để ý chuyện này, nghĩ nghĩ, Phù Diệp nhìn không được trộm nhìn sắc mặt lạnh lùng của Phù Kinh, không khỏi nói thầm trong lòng, không ngờ ba nhỏ mọn như vậy.

“Ba cũng không nói trách con, càng chưa nói qua con không được ra ngoài chơi, ba tin tưởng bạn con, vậy nữ sinh tên Vương Tổ kia có đi không?” Đầu tiên là nói một đồng lời không không, cuối cùng Phù Kinh chuyển chủ đề.

“Có, cậu ấy xem như là chủ nha! Đều là cậu ấy kéo tụi con đi.” Phù Diệp đáp. Nhớ đến vẻ mặt say mê khi ca hát lúc nãy của Vương Tổ, rồi lại nhớ đến vẻ mặt như bị cướp gạo của Trần Vũ, Phù Diệp nhìn không được bật cười.

“Hừ!” Phù Kinh thấy vậy, khó chịu hừ lạnh một tiếng, Phù Diệp nghe thế mới phát hiện mình đã làm hành động gì, nhanh chóng thu lại nụ cười, kéo khiến người nào đó thêm tức giận.

“Ngày mai lập tức chia tay với cô gái họ Vương kia, nếu không, tự gánh lấy hậu quả đi.” Phù Kinh lạnh lùng bỏ lại những lời này, lập tức đứng lên, xoay người đi về phòng.

“Ách...” Tuy rằng không có tình cảm gì với Vương Tổ, nhưng đột nhiên đòi chia tay với cậu ấy không phải có chút quá đáng sao? Nghĩ đến phản ứng của Vương Tổ, ngày mai Phù Diệp không muốn đến trường nữa, nhưng lại nhớ đến lời nói tự gánh lấy hậu quả của Phù Kinh, da gà lập tức nổi lên tỏ vẻ kháng nghị, so sánh một hồi, độ nguy hiểm của Vương Tổ giảm xuống không ít.

Phù Diệp trái suy phải nghĩ, xét thấy uy lực dọa người của Phù Kinh, cuối cùng vẫn quyết định “hy sinh” Vương Tổ, để an toàn cho mình!

“Tiểu Tổ, chúng ta chia tay đi.” Trên sân thượng, nam sinh bắt đầu dĩ nói với nữ sinh.

“Vì sao?” Nữ sinh đau thương nhìn nam sinh và hỏi.

“Dù sao cậu cũng không thích tớ, không nên lãng phí thời gian của nhau!”

“Có phải chú Phù yêu cầu cậu làm như vậy không? Chú ấy... bày tỏ với cậu?”

Đối thoại lúc đầu vẫn rất bình thường, nhưng tới lúc sau, ngày càng kỳ quái, giọng nói của Vương Tổ có thể dùng từ hưng phấn và kích động để diễn tả, hoàn toàn không giống như khi nhận được lời chia tay.

“Sao cậu có thể nói vậy!?” Người luôn tránh ở sau cửa nhìn lên lập tức vọt ra, bất mãn nói.

“Xì ~ các cậu đừng giả vờ nữa, cũng không phải không biết mục đích của tớ là gì!” Vương Tổ khinh thường cười nhạo. Trước đây sau khi trông thấy ánh mắt Phù Kinh nhìn Phù Diệp, nàng liền đoán không biết khi

nào Phù Diệp sẽ mở miệng chia tay đây? Không ngờ lại kéo dài như vậy nha! Xem ra Phù Kinh đã không còn chịu được nữa

38. Chương 38

“Khụ khụ, tiểu Tố, tớ cảm thấy nên giải thích một chuyện quan trọng với cậu!” Thật sự nhịn không được nữa, Phù Diệp thanh thanh cổ họng, có chút xấu hổ nói.

“Hả?” Rõ ràng người bị điểm danh chỉ có Vương Tố mà thôi, nhưng một số người nào đó từ lúc này đã bắt đầu quang minh chính đại nghe cũng tràn ngập hứng thú nhìn cậu.

“Thứ nhất, cậu phải hiểu, Phù Kinh là ba tớ, có quan hệ huyết thống! Thứ hai...”

“Xì ~~ thế thì sao? Hai con trai cũng không thể sinh em bé, không thể tạo thành hậu quả gì đáng sợ! Còn nữa, hai người yêu nhau là phạm vi đạo đức thông thường, có gì đâu chứ? Có nói thế nào đi nữa cũng chỉ là chuyện giữa hai người mà thôi!”

Lời Phù Diệp còn chưa nói xong, đã bị tiếng khinh thường của Vương Tố ngắt ngang, lập tức khiến cậu không còn lời nào để nói.

“Này, cậu bị ngu rồi sao? Bọn họ là ba con đó, sao cậu có thể nghĩ đến chuyện đó chứ?”

Lúc này, Trần Vũ không thể giúp Phù Diệp nhất thế nhưng lại nhảy ra biện giải giúp cậu. Bắt đầu từ lúc này hẳn đã cảm thấy kỳ quái, vì sao chủ đề của Vương Tố lại chuyển theo chiều hướng quái dị như vậy, nghe đoạn đối thoại của bọn họ, mơ hồ cảm thấy thứ gì đó trong lòng mình bị chạm tới, nên hẳn muốn đoạn đối thoại này quay về quỹ đạo.

“Vũ Mao, cậu giống với tiểu Diệp, quá ngu ngốc hơn nữa thích tự lừa mình dối người, tự mình hiểu rõ đi! Thạch Đầu, tớ thật đồng tình với cậu!” Vương Tố bỏ lại một câu liền đi, lúc đi ngang qua Sử Thấu còn an ủi vỗ vai hắn.

Nghe thấy thế, Trần Vũ nhanh chóng quay đầu, vừa lúc trông thấy vẻ mặt kinh ngạc của Sử Thấu, hắn giật giật miệng, muốn nói lại thôi, cuối cùng xoay người bỏ đi, Trần Vũ ngơ ngác nhìn theo bóng dáng Sử Thấu, cảm thấy mình không thể tiếp tục trốn tránh thứ đang chôn sâu trong lòng nữa.

Lục Thư Thành nhìn cửa, rồi lại nhìn bọn Phù Diệp, quyết định để lại không gian cho bọn họ hiểu ra, một số việc, cần phải có dũng khí thật lớn mới hạ quyết tâm được.

Cứ như vậy, Phù Diệp bị kích thích, trong đầu không ngừng nghĩ đến lời nói của Vương Tố, mơ mơ hồ hồ về nhà. Ngay cả khi Phù Thanh chào cậu cũng không phát hiện ra.

“Anh hai, anh ngược đãi tiểu Diệp hả?” Nhìn Phù Diệp như đã lạc vào cõi thần tiên mà đi về phòng, Phù Thanh lo lắng hỏi.

“Lần trước em chịu giáo huấn còn chưa đủ sao?” Phù Kinh mắt lạnh nhìn người em trai chưa chịu đủ giáo huấn, hờ hững hỏi ngược lại.

“Em dù sao cũng xem như là quan tâm nó nha, có cần phải vậy không? Hảo tâm bắt hảo báo!” Phù Thanh bất mãn nói thầm.

“Tự lo cho mình trước đi.” Phù Kinh lạnh lùng nói. Tiểu Diệp có ý quan tâm là được rồi, mặc dù chỉ đơn thuần chú quan tâm cháu cũng không được! Phù Kinh đứng lên, đi đến trước cửa phòng Phù Diệp, nhẹ nhàng gõ cửa, dịu dàng dò hỏi: “Tiểu Diệp, không sao chứ?”

Nếu là bình thường, Phù Diệp đã sớm khấn trương mở cửa, bởi vì cậu biết nếu không mở cửa thì mình chắc chắn sẽ phá cửa xông vào, nhưng bây giờ, lại chỉ rầu rĩ trả lời “không có gì”, rồi khóa trái cửa. Nét lo lắng không khỏi chiếm đầy gương mặt lạnh lùng của Phù Kinh.

“Anh hai, yên tâm đi, chắc chắn chỉ là thời kỳ phản nghịch mà thôi! Qua một thời gian sẽ tốt lên.” Thật khó trông thấy sắc mặt anh hai mình thay đổi, nhưng nhìn vẻ sầu lo dần trở nên rõ ràng, chỉ có thể an ủi.

“Sau này em nhận mấy đứa nhỏ về nuôi, làm bạn với ông già đi.” Ngồi lại lên sô pha, Phù Kinh nghiêm túc nói.

“A? Không phải có tiểu Diệp sao?” Phù Thanh kinh ngạc hỏi. Điều mà mình lo lắng chẳng lẽ thật sự xảy ra?

“Tiểu Diệp, anh sẽ không buông tay, ông già biết được chuyện của em mới dẫn tiểu Diệp về, nhưng bây giờ không người nối nghiệp, em cho rằng ông già sẽ bỏ qua sao?” Phù Kinh như cười như không nhìn sắc mặt Phù Thanh đang biến đổi, nói.

“Vậy anh cho rằng ba sẽ bỏ qua cho việc anh kéo cháu ba xuống nước sao? Huống chi đây còn là danh dự của cả gia tộc!” Phù Thanh cũng không chút yếu thế, lập tức phản bác.

“Cho dù ông già có cắt đứt quan hệ ba con cũng không sao, dù gì anh cũng có năng lực bảo vệ tiểu Diệp.”

“Xí! Em cũng có —” Phù Thanh đỏ mặt hô to, nhưng nói đến một nửa đã dừng lại, không dám nói nữa.

“Ừm, em cũng có tấm lá chắn to lớn, anh biết em có hiếu, nhắc nhở em một chút thôi, làm hay không thì tùy.” Phù Kinh tỏ vẻ không liên quan nhún vai, hờ hững nói.

“Hừ! Tên ích kỷ!” Ném lại một câu như vậy, Phù Thanh lửa giận phùng phùng đá cửa bỏ đi.

“Ích kỷ... sao? A... vì tiểu Diệp, cho dù có muốn anh chống lại cả thế giới cũng không là gì cả...” Phù Kinh thấp giọng nói, trên mặt đầy vẻ vui mừng.

Phía sau chỗ Phù Kinh không để ý, cửa phòng Phù Diệp nhẹ nhàng mở ra rồi nhẹ nhàng đóng lại.

Khó trách tiểu Tổ nói mình ngu ngốc, là bản thân không cảm nhận được tình cảm của Phù Kinh, là bản thân luôn tự lừa mình dối người, Phù Kinh cho dù có cắt đứt quan hệ với người nhà cũng kiên trì muốn ở bên mình, mình còn có thể xem nhẹ tình cảm này sao? Còn có thể tiếp tục tự lừa gạt mình sao?

Vừa rồi nghe được những lời của chú và ba, vốn định mở cửa ra ngăn cản, nhưng nghe được một chuỗi lời nói chạm đến nơi sâu nhất dưới đáy lòng, lại nhớ đến những lời hôm nay Vương Tổ đã nói, đầu óc đột nhiên trở nên rõ ràng, đúng vậy, yêu nhau là chuyện giữa hai người, vì sao phải để ý nhiều như vậy? Vì sao phải để ý đến cái nhìn của người khác? Chỉ cần không trái với pháp luật, không xúc phạm người khác, vì sao không thể làm những chuyện mà mình muốn chứ?

Mỉm cười, tầm mắt rơi xuống đôi chân mang tật của mình, bản thân như vậy, xứng với Phù Kinh sao? Y thật sự thích mình như vậy sao?

39. Chương 39

“Không ngờ chúng ta lại chia lìa nhanh như vậy...”

“Đúng thế! Cũng chỉ có tớ và Thạch Đầu chung trường, các cậu cách chúng tớ xa quá!”

“Không phải cậu chỉ cần Thạch Đầu là đủ rồi sao? Hi hi ~~”

“Hừ!”

Phù Diệp mỉm cười, nhìn các bạn bè đang cười đùa trước mắt, thời gian qua thật nhanh, tựa như mới hôm qua vẫn còn phiền não vì đề toán, hôm nay lại phải đối diện với nỗi buồn ly biệt khi tốt nghiệp.

Nhìn Lục Thư Thành đang cười ngượng ngùng, Vương Tổ đang vui đùa, Trần Vũ không được tự nhiên, còn có Sử Thấu mỉm cười đầy cương chiêu... những người này đã làm bạn với mình trong ba năm trung học, có lẽ cũng là những người bạn quan trọng nhất của đời mình...

“Hửm? Tiểu Diệp đang cười trộm cái gì?” Lục Thư Thành chú ý thấy vẻ mặt Phù Diệp thì khó hiểu hỏi.

“Cậu xem đây là gì? Co ca?! Đến lúc này rồi, đương nhiên phải uống rượu!” Theo lời nói của Lục Thư Thành, tầm mắt Trần Vũ cũng rơi xuống trên người Phù Diệp, hần vừa nói vừa đoạt lấy đồ uống trên tay Phù Diệp, nhanh chóng nhét rượu của mình vào tay cậu.

“Vũ Mao, coi chừng chú Phù mắng cậu nha ~” Vương Tổ cười gian.

Trần Vũ hừ lạnh một tiếng, tức giận cầm rượu lên, tức giận ngồi vào bên cạnh Sử Thấu. Mà da mặt Phù Diệp đã được luyện đến không hề có dao động do cảm xúc, cho dù đối mặt với sự trêu chọc của các bạn cũng vẫn mỉm cười như trước.

“Ai ~ tiểu Diệp, hy vọng năm sau gặp lại cậu sẽ không biến thành nham hiểm.” Vương Tổ nhàn nhạt nói.

Không khí lập tức trầm xuống, suýt đã quên chuyện tiểu Tổ phải ra nước ngoài du học, lúc gặp lại có lẽ mọi người đã thay đổi không ít...

“Sao vậy? Cũng không phải sinh ly tử biệt, có cần như vậy không? Mau vực dậy tinh thần nào, cùng điên loạn một lúc!” Trong im lặng, Trần Vũ bỗng nhiên hô lớn, khiến mấy vị khách xung quanh cho rằng họ xảy ra chuyện gì, đều dừng ánh mắt tò mò nhìn về phía họ.

Có lẽ bị không khí lúc này cuốn hút, ngay cả Phù Diệp và Lục Thư Thành bình thường luôn ít uống rượu, cũng không ngăn nổi nhiệt tình của bọn Trần Vũ, liên tiếp uống mấy chén, sau đó, bắt đầu nói bậy.

“Uống! Uống tiếp!!” Phù Diệp giơ cao tay, lớn tiếng hô.

“Được được...” Sử Thấu vội vàng kéo lại Phù Diệp đang quá hưng phấn, thấp giọng trấn an, quay đầu trách tên đầu sỏ Trần Vũ, “Đã nói cậu vừa phải thôi, xem bây giờ!”

“Tớ đâu biết hai cậu ấy uống kém như vậy chứ? Thật không giống đàn ông!” Trần Vũ lăm bắm, sớm biết thế sẽ không “cố gắng” ép bọn họ uống nhiều như vậy!

“Được rồi! Bọn họ sắp nằm xuống đất luôn rồi, còn quây nữa!” Vương Tổ luôn tỉnh táo nhanh chóng chạy tới đỡ, nói.

“Tiểu Diệp!”

“Tiểu Thư!”

Hai tiếng nói mang chút thở dốc đồng thời vang lên, bọn Trần Vũ quay đầu, Phù Kinh à, bọn họ biết, nhưng còn một nam sinh trông như con gấu này là ai vậy? Khi nào thì tiểu Thành quen người này? Còn không chờ bọn họ phản ứng lại, Phù Diệp cùng Lục Thư Thành đã bị người ôm vào lòng.

“Hức ~ ủa... ba.. sao... ba... lại ở... đây... vậy...” Phù Diệp dựa vào Phù Kinh mở to đôi mắt mơ hồ, say khướt, nói lắp.

“Tiểu Diệp... Chúng ta uống tiếp ~” Lục Thư Thành bên kia cũng say khướt không ngừng giãy dụa muốn thoát khỏi cánh tay như xiềng xích trên người mình.

Lập tức, hai ánh mắt như dao bắn lên người Trần Vũ, nếu có thể dùng ánh mắt để giết người, vậy thì Trần Vũ đã chết từ lâu rồi, hần không khỏi đổ mồ hôi lạnh, sợ hãi trốn phía sau Sử Thấu, hôm nay thật xui xẻo, một lần lại chọc trúng hai vị suy thần!

“Vẫn nên nhanh chóng đưa họ trở về! Nếu không ngày mai sẽ đau đầu.” Vị nữ sinh duy nhất ở đây lên tiếng, vì thế hai người lập tức mang cục cưng của lòng mình đi, hôm khác tính sổ cũng không muộn.

Nhìn theo bóng người đi xa, Trần Vũ nhô đầu khỏi lưng Sử Thấu, cảm kích nhìn Vương Tổ, lại bị sự cuồng nhiệt trong mắt nàng dọa sợ.

“Ha ha ~ đêm nay thật hạnh phúc ~ để tớ gặp được hai cặp đang yêu ~” Vương Tổ cười “khanh khách”, cả người tản ra hơi thở mang tên “hủ”.

“Con còn muốn uống

” Phù Kinh mang Phù Diệp về nhà bắt đắ dĩ nhìn người nào đó đang nằm trên đấ nói bậy, có chút dĩ khố dĩ cười, nếu ngày mai cho tiểu Diệp biết cậu đã thất thổ dĩ nào, cậu chắc chắn sẽ tìm cái lỗ nhảy xuống rồi tự chôn mình.

“Được được... từ từ rồi uống...” Chăm sóc những kẻ say rượu là một chuyện cực khổ, nên giọng nói Phù Kinh chỉ cho có lệ.

Y xoay người vào phòng tắm, lấy khăn mặt ra lau cho Phù Diệp, ai ngờ vừa đi ra đã thấy Phù Diệp đang cuộn người ngủ say trên sofa, đành đi đến dịu dàng ôm cậu về phòng, cùng đắp chăn, cùng ngủ.

“A!! Phù... Kinh... sao lại... ở trên giường con?!”

Buổi sáng tốt đẹp bị tiếng la lớn của Phù Diệp phá vỡ, tuy rằng đầu đau đến muốn nứt ra, nhưng đồng hồ sinh học chính xác vẫn khiến cậu tỉnh lại, vừa mở mắt đã bị khuôn mặt phóng đại của Phù Kinh dọa sợ, lập tức xóc chăn lên, hô ~ may mắn! Còn mặc quần áo!

“Ba không có tính thú với người say!” Phù Kinh bị đánh thức ngồi dậy, bĩu môi cười nói.

“Ba... tối qua...” Phù Diệp nuốt lại câu hỏi, cậu rất muốn biết hôm qua mình có làm chuyện gì mất mặt không.

“À? Tối hôm qua con thật nhiệt tình! Sống chết ôm chặt nói thích ba, yêu ba, ba phải tồn thật nhiệt kiên nhẫn mới ép mình không ăn tươi con!” Nét cười trên mặt Phù Kinh càng thêm sâu, trong mắt hiện lên tia gian xảo.

Phù Diệp cúi đầu, không nói gì. Đang lúc Phù Kinh muốn nói rằng mình đùa thôi, thì lại nghe thấy: “Con thích ba.”

“A?” Phù Kinh trong thời gian ngắn không phản ứng kịp.

Phù Diệp nhanh chóng ngẩng đầu, trong mắt một mảnh tỉnh táo, hít sâu một hơi, nói:

“Con nói thật, tối qua uống rượu con sợ ba nghĩ rằng con nói bậy, nhưng bây giờ con rất tỉnh táo, nên ba có thể tin con!”

Thật sự bị dọa rồi...

Nhưng Phù Kinh là người thế nào? Y vui mừng còn không kịp, ôm chặt lấy Phù Diệp, nói nhỏ bên tai cậu: “Ba cũng vậy.”

Phù Diệp khẽ mỉm cười, vươn tay ôm lại hạnh phúc của mình.

Ánh mặt trời rơi xuống hai người đang ôm nhau, xung quanh đều là hương vị mang tên “hạnh phúc”...

40. Chương 40: Phiên Ngoại

Phù Thanh vừa xuất ngoại du lịch trở về sau vài ngày quyết định đến công ty báo danh, nào biết vừa mở cửa đã cảm thấy một luồng áp suất thấp tràn đến, chẳng lẽ công ty đã xảy ra chuyện? Vội vàng chạy vào thang máy đi lên văn phòng của anh hai, không thềm thông báo trước cho thư kí, cũng không gõ cửa đã trực tiếp xông vào.

Ồ ồ ~ đây là trung tâm của khí áp... khó trách lực ảnh hưởng lớn như vậy...

“Còn hại em tưởng rằng công ty sắp phá sản nữa! Nhận lấy, giữ lời!” Quặng thứ trong tay qua, không thềm nhìn Phù Kinh có nhận hay không đã sai bảo thư kí mang nước tới rồi đặt mông ngồi lên sofa.

“Hừ!” Nhìn đứa em trai được tình yêu bao bọc, tâm tình Phù Kinh càng buồn bực.

“Sao thế? Gương mặt như núi băng của anh đã đủ khó coi rồi, đừng cho nó có xu hướng chuyển biến xấu nữa.” Cẩn thận quan sát sắc mặt Phù Kinh, Phù Thanh nghiêm túc nói.

“Nếu trở về nghỉ thì chắc chắn rất buồn, tư liệu này em xử lí đi.” Vừa nói vừa chỉ vào tư liệu phía sau mấy quyển sách.

“Có làm không?! Không phải anh bắt mãi nên thấy ghen tỵ với em chứ?” Phù Thanh hô to, nhưng giọng nói lại lộ ra chút đùa giỡn.

Thấy sắc mặt ngày càng âm trầm của Phù Kinh, hắn bắt đầu lo lắng mình có thể sẽ bị phái đến Nam Cực công tác hay không. Mình thật sự... nói trúng rồi sao? Lấy tính cách của anh hai, sao có thể chịu đựng mà không ăn chứ? Có chút bội phục cháu trai thân yêu của hắn

~~“Ai ~ bây giờ người trẻ tuổi tinh lực dồi dào, lại không thể chống lại sức hấp dẫn quyến rũ, thật lo lắng không biết tiểu Diệp đơn thuần có bị ai khác câu đi không...” Phù Thanh cau mày, ra vẻ lo lắng nói, nhưng dư quang khóe mắt vẫn liếc về phía Phù Kinh, chú ý hành động tiếp theo của y.

“Mau cầm tư liệu đi đi, hai ngày sau đưa lại cho anh.” Vẻ mặt Phù Kinh vẫn không đổi, hờ hững yêu cầu.

Phù Thanh thất vọng, đành buông tha cho việc trêu chọc, cầm một xấp dày tư liệu đi về văn phòng của mình, xem ra con đường khiêu chiến với cực hạn của anh hai còn rất dài...

Nhưng Phù Thanh chỉ lo ử rũ của bản thân, nên không thấy cây bút trong tay Phù Kinh bị nắm thật chặt, may mà nó là bút máy, không thì chắc chắn sẽ gãy!

“Khụ, tiểu Diệp, chúng ta đã ngồi ở đây ba giờ rồi, bồi bàn cũng đến hết mấy lần, nếu cậu không nói chuyện nữa thì tớ phải đi!” Nhìn người phục vụ đang làm hành động ám chỉ muốn đuổi họ đi, lại nhìn Phù Diệp đang cực kỳ xấu hổ, Sử Thấu không khỏi nhức đầu.

“Là... cậu có thường đối với Vũ Mao... sinh ra suy nghĩ muốn... ** không?” Ấp a ập ứng, cuối cùng nói ra một câu đầy đủ sau ba giờ đồng hồ ngồi ở đây, Phù Diệp đỏ mặt cúi thấp đầu.

“A? Cậu ghen lâu như vậy mới nói thì ra chỉ muốn hỏi cái này sao? Đối với người mình thích đương nhiên sẽ có thôi!” Sử Thấu nghe xong suýt té xỉu, còn tưởng rằng chuyện gì trọng đại lắm, thì ra là muốn hỏi cái này!

“Vậy... Vũ Mao cũng nguyên ý?”

“Việc này chắc chắn phải cậu tình tôi nguyện mới được chứ, Vũ Mao mặc dù có chút không được tự nhiên, nhưng cũng hy vọng, nếu không tớ sẽ cho rằng cậu ấy muốn ‘ngoại tình’ đó!” Nhớ tới hiểu lầm xảy ra không lâu trước đây, Sử Thấu đã hiểu rõ tình cảm sâu sắc của Trần Vũ đối với mình.

“A?” Sẽ có suy nghĩ này sao? Mình rất sợ chuyện đó, nhưng cũng sợ Phù Kinh hiểu lầm mình... Phù Diệp khó xử.

“Là chú ấy yêu cầu cậu sao?” Nhìn vẻ mặt Phù Diệp như thế, Sử Thấu đương nhiên đoán ra được là do ai ảnh hưởng.

Phù Diệp vội lắc đầu, tuy Phù Kinh không nói thẳng, nhưng từ hành vi cử chỉ của y có thể nhìn ra được, không lướt qua ranh giới kia thì không sao, nhưng khi lướt qua rồi, mình sẽ thấy sợ hãi.

“Thật ra cảm nhận của cậu ra sao thì cậu cứ nói với chú ấy, đừng ngồi đây suy nghĩ bậy bạ, hướng chỉ tình hướng của mỗi người lại không giống nhau, có lẽ tớ không thể giúp gì được cho cậu.” Sử Thấu không nói nữa, để Phù Diệp một mình tự hỏi.

Sau khi Phù Kinh tan ca về nhà thì thấy một bàn thức ăn, cùng với tiếng nước từ trong phòng tắm truyền đến. Chẳng lẽ là ám chỉ? Rón ra rón rén đi vào phòng tắm, người nào đó có suy nghĩ cùng tầm uyên ương dục lập tức bị hổ, nhìn nhìn bồn tắm đầy nước, xem ra là chuẩn bị cho mình.

Tắm rửa xong, bắt đầu ăn cơm, sau đó Phù Kinh đi vào phòng, nhìn chai rượu đầy đất, mà Phù Diệp lại rõ ràng là bộ dáng đã uống rượu, nằm trên giường. Phù Kinh đi lên trước, tính đắp chăn cho cậu, nào ngờ tay vừa vươn ra đã bị nắm lấy.

“Ôm con ~” Lúc nói chuyện, hai tay đồng thời choàng qua vai Phù Kinh, mặt Phù Diệp cọ sát cổ y.

Phù Kinh ôm Phù Diệp, tầm mắt rơi xuống chai rượu dưới đất, lập tức hiểu ra. Đứa ngốc này! Phù Kinh mỉm cười. Nếu đã là “một mảnh tâm ý” của cậu, vậy mình không phụ đâu!

Quần áo hỗn loạn chồng lên nhau, khắc những vết hằn đỏ lên da thịt trắng nõn, tiếng rên rỉ mơ hồ, còn có – tiếng nôn...

“Ừa

~”

Cho dù Phù Kinh có là một tòa núi băng vạn năm không đổi sắc cũng không khỏi trợn mắt há mồm, cúi đầu nhìn “địa đồ” trên ngực mình, lại nhìn Phù Diệp đang cong khoe miệng rơi vào miệng đẹp, y gần như muốn ngửa mặt lên trời thét dài —

“Ông trời, vì sao ông lại đối xử với tôi như vậy

~”

Vì thế, đêm nay Phù Kinh từ đỉnh điểm của hạnh phúc rơi thẳng xuống vực sâu đau khổ, chẳng những phải rửa sạch vết nôn của Phù Diệp, mà còn phải dùng tay phải “tương thân tương ái” với người anh em của mình, mà đầu sở gây nên tội nghiệt này đang vô tội chép chép miệng, xoay người, tiếp tục ngủ.

Sáng hôm sau, tiếng hô sợ hãi của Phù Diệp lại một lần nữa đánh vỡ sự yên lặng.

Nhìn những vết ** và “ô mai” trên người mình, tầm mắt rơi xuống người Phù Kinh đang ngủ say bên cạnh cũng có những vết ** trên người, chẳng lẽ mưu kế tối hôm qua của mình đã thành công? Nhưng... khẽ hoạt động thân thể mình một chút, không cảm thấy đau đớn, chẳng lẽ thật sự thành công?

“Tối qua ba bị con biến thành dở khóc dở cười...” Tiếng nói khàn khàn vang lên, Phù Kinh kéo Phù Diệp lại ôm vào lòng.

“Hả?” Không phải mình đã thành công áp đảo Phù Kinh chứ? Khó trách không thấy đau, nhưng... lập tức cho Phù Kinh một ánh mắt lo lắng.

“Ha ha ~ ba mệt cực kỳ, lần sau con phải bồi thường cho ba đó!” Liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của Phù Diệp, mắt Phù Kinh hiện lên một tia gian xảo, đơn giản đâm lao đành phải theo lao, rồi thấy Phù Diệp gật đầu nhận lời, vẻ mặt ngơ ngác kia thực khiến người ta muốn hung hăng khi dễ một chút!

Sau đó không lâu, tiểu Diệp Tử thân yêu bị Phù Kinh ăn sạch sẽ mới tỉnh ngộ, nhưng, đã hoàn toàn không còn cơ hội phản công rồi

>>Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thi-diep-thanh-si>